

Tôi Yêu Em, Cô Bé Ngốc Của Tôi - I Love You, My Stupid Girl

Contents

Tôi Yêu Em, Cô Bé Ngốc Của Tôi - I Love You, My Stupid Girl	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	13
11. Chương 11	14
12. Chương 12	14
13. Chương 13	15
14. Chương 14	17
15. Chương 15	17
16. Chương 16	20
17. Chương 17	21
18. Chương 18	22
19. Chương 19	23
20. Chương 20	25
21. Chương 21	26
22. Chương 22	28
23. Chương 23	30
24. Chương 24	31
25. Chương 25	33
26. Chương 26	34
27. Chương 27	36
28. Chương 28	38
29. Chương 29	41
30. Chương 30	43
31. Chương 31	45
32. Chương 32	48
33. Chương 33	51
34. Chương 34	51
35. Chương 35	55
36. Chương 36	58
37. Chương 37	60
38. Chương 38	60
39. Chương 39	63
40. Chương 40	65
41. Chương 41	66

42. Chương 42	68
43. Chương 43	69
44. Chương 44	71
45. Chương 45	72
46. Chương 46	74
47. Chương 47	76
48. Chương 48	78
49. Chương 49	79
50. Chương 50	81
51. Chương 51	82
52. Chương 52	84
53. Chương 53	86
54. Chương 54	87
55. Chương 55	90
56. Chương 56	90

Tôi Yêu Em, Cô Bé Ngốc Của Tôi - I Love You, My Stupid Girl

Giới thiệu

Đây là câu chuyện tình yêu của một cô bé, chuyện tình đầy màu sắc, lại có những vui buồn khác nha

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-yeu-em-co-be-ngoc-cua-toi-i-love-you-my-stupid-girl>

1. Chương 1

Mùa đông lại đến, cái không khí se se cũng ghé qua, nhưng cái đất Sài thành chẳng thay đổi là bao. Bảo cũng vậy, nó là một cô bé ương ngạnh, luôn tự tin về vẻ ngoài của mình nào là mắt 2 mí, mi cong vuốt, đôi môi nhỏ xinh má phúng phính và cái dáng hình cân đối tầm mét 6, đặc biệt nhất là có mái tóc tém làm tôn lên vẻ trẻ trung và lém lỉnh của nó. Nó có một gia cảnh bình thường có ba có mẹ và là con một, nhà có không quá giàu có cũng chẳng nghèo đến nỗi phải vác mũ ăn xin nói chung là khá giả, bình thường, nhà nó là một tiệm bánh kem khá đông khách.

Năm nay nó đã tròn 16 cái tuổi mà mọi người gọi là tuổi mộng mơ. Thấp thoáng nó đã là nữ sinh cấp ba rồi đã thế nó lại là một con nhỏ học cực kì giỏi nên được tuyển thẳng vào ngôi trường dành cho nhà giàu học giỏi (có nhà giàu học ngu hay hok thì t/g còn chưa chắc) nên ba mẹ nó rất tự hào về nó.

Hôm nay là ngày đầu tiên đi học nên nó rất hào hứng, nó là đứa có tính tự lập nên chẳng cần phiền đến ba mẹ nó có thể tự đi học. Nhưng nó không đến trường với mái tóc tém kiểu mượt mà mà thay vào đó là mái tóc đen giả ngắn và cái mái ngố tàu, thêm vào đó là mắt kiến của các cụ 50-60t dày 5 đi-ốp. nói chung bây giờ nó là 1 đứa xấu xí vì hok muốn ai để ý.

Nó cùng bộ dạng “mới” đến trường = xe đạp

_các em, lớp ta hôm nay có hs mới,các em nhớ giúp đỡ bạn - bà cô nói - em vào đi

_chào các bạn mình là Huỳnh Ngọc Bảo, mong các bạn giúp đỡ - nó vui vẻ chào hỏi

_chà, lại là một con ngốc nữa, chả có gì thú vị - nữ sinh 1

_ừh, xấu quắc - Nữ sinh 2

_phew..... - nó lặng lẽ thở phào khi nghe những lời nói đó

_thưa cô, em vào lớp được chứ? - một tên con trai bước vào

_ừh em vào chỗ ngồi đi - bà cô mặt hơi xanh

_áááhhh.... anh Vương , anh Vương - đám nữ sinh như nhoi

Nó thì vẫn ngồi đó, tay cầm quyển sách tỏ vẻ ”một sách ng‘ được gọi là Vương bước xuống chỗ trống bên cạnh nó, nhìn nó rồi nói nhỏ

_hs mới à? thú vị đấy - Vương cười thầm. Nó cũng chẳng buồn để tâm, tiếp tục “sự nghiệp”

“reeeng...” giờ ra chơi, tên bên cạnh nó vừa bước ra thì cả lũ nữ sinh ùa theo. Nó cũng phải công nhận hẳn đẹp thật như hoàng tử vậy, mái tóc nâu thẳng bông bênh cắt kiểu Hàn quốc, đôi mắt màu xanh biển, mũi cao thanh, miệng không quá rộng, nói chung là rất charming. Nhưng đối với nó quá rắc rối nó không muốn dây dưa với loại người đó.

_này, Bảo ơi~! - một đứa con gái gọi nó

_có chuyện gì sao? - nó ngơ ngơ

_có người muốn gặp bạn ở sân sau

_vậy sao, mình xuống liền - nói thì nói thế nhưng nó rất cẩn trọng, nó nắm bắt thông tin rất rõ, các vụ bạo lực học đường thg‘ xuyên xảy ra, nên nó khá lo nhưng vì nó có chút ít võ công do sensei “baba” truyền dạy

Nó ra sân sau nhưng chẳng thấy ai, nó đành gọi khẽ

_có ai không?

_..... - không ai trả lời

Nó chỉ đành bước đi nhưng đâu dễ vậy nó đang bước thì bỗng “ào” một lèo nước đổ vào người nó từ đầu đến chân, ướt nhem....

2. Chương 2

Nó chỉ đành bước đi nhưng đâu dễ vậy nó đang bước thì bỗng “ào” một lèo nước đổ vào người nó từ đầu đến chân, ướt nhem....

_hahahaha.... - những tiếng cười đáng ghét của bọn nhà giàu đáng ghét - đáng đời, nghèo mà dám bước tới cái trường này

_các người là ai? tại sao lại làm vậy với tôi? - nó lúc này như con mèo mất mưa

_là ai ư? là fan của Ngũ Vương - một con nhỏ trông có vẻ đứng đầu

_nhưng Ngũ Vương thì có liên quan gì đến tôi -nó bực tức

_thì hok liên quan nhưng Long Vương sai bọn tao làm thế

_nhưng tôi đã làm gì Long Vương của các người chứ - nó la lớn

_thích thì làm , mà là con học sinh mới, lại là d8rta nhà nghèo nên Long Vương có hứng thú
_máy người thật quá đáng - nó nói rồi tức mình bỏ đi
_mày dám ăn nói với bọn tao kiểu đó nữa sao? đồ *****
_lần thứ 2 cô xúc phạm tôi rồi đó, cẩn thận - nó nói về cảnh cáo
_xúc phạm? thì sao? - con nhỏ chảnh chọe đó bước đến và “bóp” - như thế này thì sao? - một cái tát dành cho nó
_tôi nói rồi lần thứ 3 cô xúc phạm tôi - nó nói nhưng mắt đỏ ngầu
_hứ mày tưởng mày ngon lắm sao, đồ hạ lưu - nhỏ ” chảnh chọe” vừa dứt lời thì “bóp” lần này là nó ra tay
_mày, con ranh này - miệng từ khoe màu con chảnh chảy ra - tụi bây, chơi nó
Bọn nhà giàu lao vào đánh túi bụi nhưng chẳng trúng cái nào nó né được tất, nhưng hok đánh lại chỉ đỡ thôi
nhugn7 tụi kia cũng đủ bầm dập
_hãy nhớ, sức chịu đựng của con người có hạn thôi - nó nói rồi bỏ đi
“hừm, được lắm” một tên con trai nhìn từ tầng thượng vẻ thách thức

3. Chương 3

Ngũ Vương có 5 thành viên gồm 3 trai 2 gái là những công tử tiểu thư có quyền lực và giàu sang nhất trong trường

Long Vương: Vũ Thiên Vương là công tử độc nhất của tập đoàn Hắc Long, tính tình ngang tàng lạnh lùng, xem thường người thấp bé yếu kém hơn mình (kha khá giống Goo Jun Pyo)

Xà Vương: Đinh Ngọc Vy con gái tập đoàn Đinh Mẫn, tính tình hay ghen tị, hơi gian ác nhưng thẳng tính nhưng lại hay không nề, theo đuổi Vương

Ứng Vương: Quách Bảo Doanh, con trai lớn tập đoàn Queen, tính hơi lạnh, sống nội tâm nhưng thật ra rất ấm áp, thích Vy

Hạt Vương: Diệp Minh Anh, con gái cưng tập đoàn JK, tính tình vui tươi, nhưng nhu nhược, mềm yếu là GF của Kỳ

Sư Vương: Quách Gia Kỳ, con trai thứ 2 của Queen, em song sinh với Doanh, tính tình mạnh mẽ, vui tính, ngay thẳng nhưng khá bướng

Chú ý: thành viên của Ngũ Vương chỉ toàn là hotboy vs hotgirl

Sau ngày hôm ấy, nó chẳng thấy bọn Long Vương có động tĩnh gì cả nên cũng an tâm phần nào nhưng vẫn còn khá đề phòng.

Vào một buổi chiều, tại lớp nó giờ ra về

_wey, ra đây nói chuyện chút đi - một con nhỏ ngoác nó

_gì? - nó khó chịu nhưng cũng ra theo, nhưng đi một hồi nó cũng lại quay lại cái sân sau chết tiệt ấy .

_có chuyện gì sao? - nó hỏi

_..... - mấy nhỏ (lại là mấy nhỏ đó) hok nói gì chỉ cười

_đừng vòng vo nữa mày muốn gì? - nó hơi bực

_solo - con đầu đàn lên tiếng

_sao cơ? solo áh? - nó tỏ vẻ ngạc nhiên - thế mấy người hok sợ sao?

_sợ ư? tao chưa bao giờ biết sợ cả chỉ lo là mày hok dám thôi - tụi nó cười khẩy

_tao không muốn đánh nhau - nó chỉ nói nhieu đó rồi quay đi

_nó sợ kìa tụi bây, đồ cái con chết nhất, cái con xấu xí - con đầu đàn nói

_1 lần - nó nói hok quay đầu lại

_..... - bọn kia nín bật

Nó ngừng lại một chút nhưng chả đứa nào dám hó hé gì nên nó đi luôn.

Ra đến nhà xe lấy xe thì, “tên ta ren” xe nó bị đập nát như tương, nó chẳng chấp nên bỏ xe ở đó và quyết định ...đi bộ.

Về đến nhà

_xe con đâu hả Bảo? - mẹ nó

_dạ con tông xe, nhưng mẹ đừng lo con nhảy ra kịp nên chỉ có cái xe là nát bấy thôi nên con bỏ lun òi - nó nói để mẹ nó đừng lo

_thế ngày mai con đi = gì?

_dạ, con đi bộ cũng được - nó uể oải - thôi chào mẹ con lên lầu.

Một ngày mỗi mệt của nó lại trôi qua

Sáng hôm sau, nó đi bộ đến trường đang đi thì

“kéttttt...” - một chiếc mô tô trắng đứng trước mặt nó

_xin lỗi bạn, hình như chúng ta học cùng trường thì phải, bạn có cần quá gian hok, sắp trễ rồi đó - một tên con trai cực kì đẹp trai có mái tóc nâu được chải dựng lên mắt thì to mũi cao, miệng cười tươi

_vậy thì cảm ơn nhiều - Nó nói rồi nhảy lên xe ngồi cho tên đó phóng đi

_cô tên gì vậy? - hắn nói vọng ra sau

_Bảo, còn anh?

_Hoàng

Ngồi chừng 10'

_cảm ơn tới trường rồi - nó nói rồi đi vào

Nó cho cặp vào ngăn bàn và thấy 1 tờ giấy

“2h' chiều công viên Royal”

_hừm lại nữa sao - nó chỉ nói thế rồi lại tập trung vào việc khác

“reeeeeng...”

_hôm nay lớp chúng ta có thêm một học sinh mới

_Chào các bạn mình là Trương Minh Hoàng, mong các bạn giúp đỡ

_wow.... thật là mỹ nam mà ...

_đẹp trai wó mấy ơi

_.....v...v....

_im lặng, Hoàng em xuống chỗ Bảo ngồi đi

Nó vẫn còn đang say sưa cuốn sách,

_chào bạn, mình là Hoàng - HOàng đưa tay ra

_thật là..... là cậu bạn ban sáng - cậu là hs mới àh? - nó đơ người

_ừh, bạn cũng học lớp này ư? thật là trùng hợp - Hoàng cười vô tư - chúng ta làm bạn nhé?

_hok chê tôi xấu xí chứ? - nó hỏi lại

_nhầm nhò gì miễn là bạn tốt hơn những người kia là OK rồi

[TRương Minh Hoàng : con trai độc nhất của tập đoàn Bạch HỔ, đối thủ đáng gờm của Hắc Long, tính tình vui vẻ, dễ mến, hòa đồng]

Giờ ra chơi nó vs Hoàng cứ bám rít lấy nhau, vì Hoàng là ng' bạn đầu tiên của nó và nó cũng vậy.

Giờ ra về nó cũng quá giang về luôn quên mất tờ giấy hẹn với Ngũ Vương

Tại công viên Royal

“hừm nhỏ đó hok tới sao?”

“dám thất hẹn với Long Vương cô sẽ biết thế nào là lễ độ ”

4. Chương 4

Buổi sáng, nó thức dậy soạn cặp

_huh? cái gì đây? - nó móc ra tờ giấy

_ấy chết, Ngũ Vương, thôi tiêu mình rồi phải làm sao đây?thui chuyện gì tới sẽ tới

Nó biết thế nào Ngũ Vương cũng hok tha cho nó nhưng nó vẫn phải đến trường

_ê “mọt” 4h' sân sau, nhớ đó- lần này chính miệng Vương “mời” nó - không đến thì cô biết mình sẽ ra sao rồi đấy, Vương cầm cây bút chì bẻ đôi

_đc - nó nói nhưng hơi sờ sợ

_HOàng hôm nay về 1 mình nhe tui có việc phải làm oỳ

HOàng chỉ mới đến thôi là đã tự tạo lập 1 Fanclub nên chẳng bao giờ hẳn phải đi một mình

Đúng 4 giờ, tại sân sau, nó đến nhưng chẳng thấy ai

_đồ nhà nghèo - một con nhỏ xuất hiện

_chẳng phải tui đã nói với mấy người rồi sao? trí nhớ kém đến nỗi quen luôn rồi hả - nó nói giọng thách thức

_không lôi thôi nữa, tụi bây nhào vô - một con ra lệnh cả đám nhảy đến vây đánh nó, một cú đá, nó đỡ được, một cú đấm nó cũng đỡ được cả bọn nằm xả lai

_tụi mày muốn gì nữa đây?

_muốn gì ừ? - một con nhỏ đánh đá

_muốn

Bỗng “bốp” có gì đó sau lưng nó, nó định quay lại nhưng quá muộn

“sao thế này, đau quá, sao chóng mặt thế này, bọn đánh lén” - đúng nó bị đánh lén và bất tỉnh

\$ tiếng sau

_aaa... đau đầu quá - nó tỉnh dậy nhưng đang trong tình trạng “chân trời tay còng” nên chẳng thể nào nhúc nhích được

_đây là đâu..... có ai ở đó không? - nó dùng hết sức la lớn

_cô đây cô bé ạch - Vương cùng Ngũ Vương xuất hiện

_anh..... - nó tức tối nhưng chẳng làm gì được

_thôi được rồi, tôi có một điều kiện, nếu đồng ý cô sẽ được tự do

_là gì? - nó bực dọc

_osin cho tôi - Vương nói nhưng hok nhìn nó

_làm osin cho anh ạch? không đời nào - nó cương quyết

_nếu hok thì.... - Vương bước lại gần nó

_anh định làm gì - nó sợ

Wương vẫn cứ chồm tới giờ tay lên rút chiếc kính bà lão dày 5 đi- ốp

_để xem cô còn nhìn được hok nhé - Vương vừa nói vừa bẻ gọng nhưng chẳng thấy nó la óh gì cả nên hấn cuối mặt xuống mặt nó

_..... - 4 mắt nhìn nhau

“huh? nhỏ đây sao, sao mắt nó đẹp dữ vậy?”

Trước mặt Vương bây giờ là một con b1 mắt to màu nâu mật ong, đôi hàng mi cong vuốt, làn da trắng hồng, mịn màng như em bé, đôi môi nhỏ xinh đơm chút màu hồng nhạt chỉ có điều trên đầu nó là mái tóc ngô ơ là ngố.

Mặt Vương bây giờ đỏ gay

_thôi hôm nay là đủ rồi thả cô ta ra, mai mốt sẽ tính tiếp - Vương ngượng ngùng nói

_tại sao chứ? chúng ta còn chưa xử lí nó mà - Vy đánh đá nói

_hii, Minh Anh, thấy gì hok? Long Vương của chúng ta đỏ mặt trước con bé đó đấy - Kỳ vừa nói vừa cười với MAnh.

_ùh - Hạc Vương đồng tình

_thôi chúng ta đi - Doanh thúc

“hừm, mày chưa xong với tao đâu” Vy cay cú

Và cuối cùng là nó được thả nhưng kính bị hỏng

“thật là phiền phức, hok ngờ cái bộ dạng xấu xí cũng chẳng giúp ít mà lại còn làm mình khổ sở” thế rồi nó quyết định trở về ban đầu

5. Chương 5

Sáng hôm sau nó đến trường = một hình dáng hoàn toàn khác: tóc tём cắt kiểu thay cho tóc mái ngố tàu, đôi giày đen nhem được thay = giày búp bê, chiếc váy đồng phục thì ngắn hơn, chiếc cặp táp đen sì thay bởi chiếc ba lô xinh cùng một vài phụ kiện rất ư là style , nói chung nhìn nó bây giờ rất rất là sành điệu.

Nó đến trường mà ai ai cũng chăm chăm, ánh mắt ngưỡng mộ có, ghen tị có, từ già đến trẻ ai ai cũng chú ý tới nó cả và tất nhiên có cả NgũWương.

Nó lại chăm chỉ cầm cuốn “nhắm mắt thấy Paris” của Dương Thụy cứ như chưa có chuyện gì xảy ra. Còn Hoàng thì tung tăng tạm biệt fan vào ngồi cạnh nó

_êy, bà biết tình gì chưa? tui nghe tụi fan nói trường ta mới có hotgirl chuyển vô đó. - Hoàng hí hửng

_vậy àh? lại là học sinh mới - nó hơi ngán

_tui nhất định phải cửa đồ nhỏ đó mới được - Hoàng có vẻ quyết tâm

_ông tự tin quá ha - nó mỉa

_chớ sao? mà nèh, sao tui nói chuyện vs bà mà bà cứ “chăm chỉ” đọc sách thế hử? bỏ xuống coi - Hoàng gặt phất rồi nhìn nó = ánh mắt “điện giật” => “đơ người” => “đứng hình”

_làm gì mà nhìn ghê vậy? mặt tui dính gì àh? - nó vẫn ngơ ngơ

_có phải là bà hok Bảo? - Hoàng vẫn chưa tỉnh

_chớ ai vô đêy - nó nói

_tất tui 1 cái đi - HOàng còn ngây ngốt

_hok rãnh, bộ tui khác lắm sao? chắc chắc để kể cho nghev.....vv.... - nó kể từ đầu tới cuối

_àh ra là vậy, hèn gì bọn fan nó hok nhận ra là phải ừ, sợ thay đổi một trời một vực mà - Hoàng nói như biết nhiều lắm - nhưng tiếc quá

_huh? tiếc gì? - nó tròn mắt

_người đẹp bên cạnh lâu nay mà mình hok biết, thật là ngu quá - Hoàng nhăn nhó

_đẹp, vô học roài kìa - nó đánh Hoàng một cái rồ đau

Vẫn như thường lệ, Vương lại vào lớp trễ mặc dù đến trường rất sớm, hần nhìn nó chăm chăm làm nó hơi ngại ngại

“sao nhìn? nhìn hoài vậy? chẳng lẽ khác biệt tới vậy sao? thật là phục mình quá, hehe” nó tự cười thầm.

Giờ ra chơi, một nhỏ fan của Ngũ Vương

_sân sau

_hừ, lại nữa ư? - nó thở dài

_có chuyện gì sao? - Hoàng kéo tay nó lại

_hok có gì đâu, đừng hỏi nhiều

Tại sân sau, Vương đã đứng chờ sẵn và hok có một đứa Fan nào

_có chuyện gì? - nó bực dọc

_chiều nay rãnh hok? - Vương hỏi

_rãnh, thì sao?

_5h' tại Chereston restaurant

_tại sao phải đến? hok thích đến thì sao? - nó hếch mặt

Vương tiến lại gần nó kề sát lỗ tai nó

_thì cô nên cẩn thận thì hơn

Nó hơi xanh mặt

_gh.... - nó ứ ớ chẳng kịp nói gì thì Vương đã đi từ lúc nào

Ở tần thượng

“hừm, mày dám dụ dỗ Vương, rồi mày sẽ hối tiếc” - Xà Vương nghiêng răng ken két

Các tiết học lại trôi qua, giờ ra về

_Ngũ Vương muốn gặp mày - một con fan

_sao cơ? mấy người đó hok thấy mặt sao? - nó ngán ngẩm quay qua Hoàng - hum nay ông về trước đi

Nó đi theo con fan để Hoàng ngăn ngừa chưa biết chuyện gì sẽ xảy ra.

6. Chương 6

Nó đi theo con fan để Hoàng ngăn ngừa chưa biết chuyện gì sẽ xảy ra...

Tại sân sau

_mấy người hok thấy mặt sao? - nó hỏi

_mày là con hồ li tinh - Xà Vương từ sau bọn Fan bước ra - sao mày dám cướp Vương khỏi tay tao

_huh? cô nói gì? tôi nghe hok hiểu? - nó thật sự hok hiểu

_mày còn nói là hok biết sao? đúng là trơ trẽn - Xà Vương tiếp tục

_tui thật sự hok hiểu? - nó bực thật sự

_tụi bây, đánh nó cho tao - một con nhỏ đầu đàn ra lệnh

Tụi nó bắt đầu nhào vô, đánh nó túi bụi, ban đầu nó còn đỡ được mấy cái nhưng về sau vì bọn Fan quá đông nó trụ hok nổi nên cũng bị đánh lại

“bốp” có cái gì nó đá mạnh vào bụng nó, nó đau, rất đau, rồi quỵ người xuống, bất tỉnh

_dừng tay lại - Hoàng từ đâu chạy tới

_hừm hừn ta là ai thế? - Xà Vương hỏi fan

_là hs mới chuyển đến

_các ngươi ỉ đồng hiệp yếu như thế mà còn ra thể thống gì nữa, lần sau mà còn tái phạm thì đừng có trách - Hoàng nói mà mắt đỏ ngầu làm cả bọn phải khiếp đảm, anh bé nó lên - xin lỗi, đã đến trễ, là lỗi của tôi

5h'30 tại Chereston Restaurant

_nhỏ này, nói hok đến là hok đến thiệt sao? mai là cô sẽ chết với tôi - Vương bực tức đi qua đi lại, anh đã tốn tiền bao cả một nhà hàng vì nó mà nó lại...

7. Chương 7

“cạch” tiếng cửa phòng cấp cứu

_bác sĩ, cô ấy có làm sao hok bác sĩ? - Hoàng lo lắng

_cũng may là không sao , chỉ có vài vết trầy ngoài da thôi, cô ấy nghỉ vài ngày là có thể khỏe lại thôi - Bác sĩ nói thể làm Hoàng an tâm

Hoàng chạy vào phòng hồi sức, nó vẫn nằm đó, vẫn bất tỉnh, anh tiến lại gần nó và nắm tay nó

_xin lỗi, đã để cô chóng chọi một mình - mắt anh nhắm nghiền đặt lên trán nó một nụ hôn thầm mong nó mau chóng khỏe lại.

“hừm” mắt Hoàng rục lên ngọn lửa tức giận nhìn vào không trung.

Thấm thoát đã được 3 ngày và nó đã tỉnh, ba mẹ nó cũng biết chuyện nó bị “xe đụng” nên đã lên thăm Hoàng cũng vậy, anh thăm nó thường xuyên hơn.

Tại trường M (trường của nó) tại sân sau, có 2 chàng trai sở hữu nét đẹp tuyệt trần nhưng lại đang đối đầu

_nhỏ đâu, anh đã đưa nhỏ đi đâu? -Vương nói giọng bực tức

_bệnh viện - chỉ vền vện 2 từ Hoàng trả lời

_tại sao lại là bệnh viện? - Vương ngu người

_còn dám mở miệng hỏi nữa sao? - Hoàng nói = giọng khinh bỉ

_anh nói gì? tôi hok hiểu - Vương thật sự hok biết

_anh đang giả vờ hay thật sự hok biết? chính anh là người đã làm cô ấy ra nông nỗi này - Hoàng căm phẫn

_tôi đã làm gì chứ? - Vương lúc này bực hết chịu nổi - hãy mau nói tôi biết đã có chuyện gì xảy ra với cô ấy?

_tự hỏi bạn gái anh ấy? - Hoàng nói rồi bỏ đi

_huh? bạn gái ư? - Vương 100% chả hiểu quái gì cả (thực chất cũng như bao hotboy khác, nhiều người theo đuổi nhưng chưa thực sự có đối tượng)

8. Chương 8

Sáng hum sau, nó đi học lại, vẫn còn hơi đau nhưng nó quyết hok nghỉ nữa vì nó đã “cúp” quá nhiều ngày (có 3-4 ngày cũng la, siêng hết sức) vẫn là cái hình hài sành điệu đó mà đến trường, nó hok muốn ai thấy nó yếu đuối vì đau.

_êy, bà khỏe rồi hả? - Hoàng đi bên cạnh nó

_hừm, Thanks ông ghen! chuyện hum bữa ăh - nó nói nhưng hơi ngượng

_hok sao đâu, nhóc con - Hoàng xoa đầu nó

_này, sao dám gọi tôi là nhóc con, ăh - nó vẫn còn đau mà cứ khoái hùng hổ.

Trên lầu dây lớp nó Long Vương đã nhìn thấy vs tất nhiên là

“hừm, cô trông có vẻ vui đấy nhĩ” (ghen rồi, hehe)

Giờ ra chơi hôm đó

“tít tít tít” tiếng tin nhắn ĐT, đọc xong dòng tin nhắn , Hoàng có vẻ tái xanh

_chuyện gì vậy? - Nó cũng lo cho bạn

_hok.... hok có gì? hum nay tui có việc rồi, đi một mình nhe, sorry - Hoàng nói gấp rồi bỏ đi

Nó đi theo Hoàng ra khỏi cửa tự dưng có 1 bàn tay kéo nó đi là Vương

_này, bỏ tôi ra, này, ăi, đau.... - nó la ỉ oi

_..... - Vương vẫn lặng thinh kéo nó ra khu hành lang trống và khuất

_này - lúc này Vương mới thả tay nó ra

_cô im lặng chút hok được sao?

_nhưng tại sao lại kéo tôi ra đây? - nó bực

_tại sao cô lại thất hẹn? - Vương mặc dù đã biết một phần câu chuyện nhưng hấn muốn chính nó nói ra

_chẳng phải tôi đã nói là có thể hok đến đc hay sao? - nó nói nhưng hok nhìn mặt hấn

_cô.... cô đừng bướng bỉnh nữa được hok? sao lại hok nói cho tôi biết chứ? - Vương nổi nóng

_điều này anh mới phải là người biết rõ nhất sao lại hỏi tôi? - nó nhìn hấn hơi khinh thường - chuyện đó là của anh với bạn gái anh, sao lại hỏi tôi?

_.....nghe rõ này, tôi chưa có bạn gái, ai đã nói thế? - đầu Vương nổ tung

_thì là người trong Ngũ Vương, chẳng lẽ anh lại phụ tình cả những người thân thiết với mình? - nó nhăn mặt

Nghe đến đây, Vương đã hiểu được người nó nói là ai, lâu lâu người đó lại làm như vậy với những con nhỏ hay bám riết lấy Vương mà hok phải là thành viên của Fclub

_Hãy nghe cho kĩ đây, tôi chưa có bạn gái, chỉ là nhận vợ thôi, cô đừng tin - Vương ghi chặt vai nó cố giải thích

_thật là nực cười, tôi chẳng là gì của anh cả, tại sao lại phải giải thích với tôi? thích tôi rồi àh? - nó nói vu vơ

_oh....ùhm... làm gì có? hok đời nào - mặt hấn lúc này đỏ ngượng chín như quả cà chua

_thôi bỏ đi tôi hok rãnh để đứng đây nghe anh nói nhảm - nó gạt phắt tay của hấn rồi bước đi lun để Vương đứng sững chừng vì bị nó nói trúng “tim đen”.

Giờ ra về tại “bản doanh” của Ngũ Vương

_tại sao cậu lại làm vậy chứ? - Vương bực mình

_mình có làm gì sai chứ? mình mình thật lòng thích cậu mà - Vy nức nở

_nhưng cậu cũng biết rằng tình cảm của mình dành cho cậu chỉ là tình bạn mà thôi - Vương nói rồi bỏ đi thẳng bỏ lại cô gái đang tức tưởi

_hức hức... tại sao chứ, nhỏ đó có gì hơn em chứhức hức - Vy ầm ức bỗng có một cánh tay choàng cô vào lòng, ấm áp, đầy iu thương

_đừng khóc nữa - Vẫn là vậy, có lẽ luôn luôn là vậy, từ khi là những cô cậu nhóc cấp một mỗi lần Vy khóc vì Vương thì Doanh lại là người an ủi cô, che chở cô nhưng Vy nào có biết bên cạnh cô còn có anh, anh thật quá cao cả.

9. Chương 9

Hum nay là thứ bảy, nó được nghỉ chỉ tưởng là nó lại nằm bẹp rồi lại nướng cháy giường nhưng không hôm nay nó dậy rất sớm vàđi bộ (siêng quá xá) vì là buổi sớm và khu phố của nó cũng là khu vắng xe cộ nên không khí hôm nay rất trong lành, sẵn tiện nó ghé qua quán trà sữa quen thuộc nhằm nhì ly trà sữa Flan

“tút tut tut” tiếng tin nhắn ĐT

“huh? tin nhắn, sao số lạ hoắc dzaj ta” nó đọc xong tin nhắn mà thật ra chả hiểu cái quái gì cả, nhưng vì tò mò nó cũng “ráng” 12h “lét” tới Mestre, nhưng chả thấy ai (đúng hơn là nhiều đến nỗi làm sao có thể thấy tên nhắn tin cho nó chứ. chờ tới 12h 30 bực quá nó về

“hừm đúng là nhảm nhí quá mức, dzêy mà mình cũng tin” - nó lắc đầu rồi đi luôn, có một người đang ngồi trên tầng 20 tòa Mestre nhìn xuống cười sặc sụa (người ta nhìn tưởng điên)

Còn nó lại lang thang, nhắc Đt nó fone cho Hoàng mấy ngày nay chả thấy anh ta đâu

“alô, Hoàng nghe”

_Hoàng hả? tui, Bảo nàh? đang ở đâu vậy? sao mấy ngày nay mất tâm thế? nói mau - nó liền thoăn chẳng đề anh kịp trả lời

_từ từ đã bây giờ nói qua ĐT hok tiện bà đến bệnh viện đi rồi tui sẽ nói - Hoàng chẳng kịp để nó “oh..” cái nào mà cúp máy luôn

“alô? hừm, nhưng tại sao lại là bv hần ta bệnh gì àh” nó cũng tức tốc đến bv nhưng chả hiểu cái mô tê gì hít Nó đón tải đến đó và Hoàng đứng trước cổng bv, anh hok sao và nó an tâm

_sao? có chuyện gì mà ông lại ở đây? - nó thắc mắc

_ùhm..... ùh thì là mẹ tui bị bệnh nên tui phải vô đây chăm sóc cho bà - Hoàng nói vẻ bất mãn

_nhưng là bệnh gì? - nó tò mò

_là ung thư máu

_ùhm..... mẹ ông nằm phòng mấy? - nó hỏi

_phòng 105, có gì hok muốn gặp thì tui dắt cho

_thui ông vào trước đi, tui đi đây cái - nó nói nghiêm túc rồi đi gấp gáp

_ùh ùh - Hoàng cũng chưa đoán được nó đi đâu anh đành trở vào bên mẹ

chừng 10' sau nó quay lại với một giỏ trái cây + hoa và 2 hộp cơm

_phòng 105 đây rồi

“cạch” nó mở cửa, gọi khê

_wey, wey, HOàng

_đi đâu vậy? - Hoàng bước ra trở mắt nhìn nó - bà mua cái gì mà nhiều vậy hử, là gì vậy?- Hoàng chỉ vô đồng hồ

_trái cây, Hoa- nó tỉnh bơ - này xách giùm coi

_ờh ờh - Hoàng xách cho nó giỏ trái cây

_Hoàng ơi, có bạn hả con, mau mời bạn vô đây đi - mẹ Hoàng từ phòng bệnh nói vọng ra

_d..dạ - Hoàng kéo nó vô

_dạ, con chào bác - nó lễ phép

_mẹ, đây là Ngọc Bảo, bạn con đó mẹ - Hoàng giới thiệu

_ờh, bác chào con, trời con mua đây sao? con muốn bác thành béo phì luôn hả?

_oh dạ.... dạ đâu có - nó bối rối gãi đầu

Trước mặt nó là bà Lan, bà là người phụ nữ mang nét đẹp sang trọng, quý phái nhưng lại hiền từ, một đôi mắt đen láy với vài vết chân chim, một nụ cười nhỏ nhắn kín đáo, một mệnh quý phu nhân

bà thân thiện lắm, luôn cười và chọc nó.

_àh, Hoàng nèh, tui có mua cơm đó, thấy ông phờ phật quá chắc chưa ăn gì đâu, mau ăn đi kẻo nguội - nó đưa hộp cơm cho Hoàng

_con thật là chu đáo, thằng Hoàng mà rước được con bé nào như con chắc nó sướng lắm ấy - bà Lan cười hiền giọng nói đùa nhưng làm 2 đứa trẻ ngượng chín cả mặt

_mẹ.....

_con thật ra rất hậu đậu, hìhì

Nhưng những tiếng cười lại mau xóa tan bầu không khí ngượng ngùng

Và cứ thế là ngày ngày nó vẫn đến thăm bà Lan thường xuyên. Và tình bạn giữa nó vs HOàng cũng tăng thêm một level mới nhưng vẫn chỉ là tình bạn thôi (với nó là vậy, nhưng đối với “ai kia” thì t/g hok biết đc, hehe)

10. Chương 10

Giờ ra chơi, Vương lại chạy tới nắm tay nó “lôi” đi làm bao nhiêu ánh mắt ghen tức đổ dồn

_anh làm cái quái gì vậy huh? bỏ ra , bỏ tay tôi ra - nó vùng vằng nhưng hấn mạnh quá

Lại là chỗ hành lang

_cô! tại sao cô đi với hấn! - Vương hét làm nó giật cả mình (hú tim)

_hấn? hấn nào? - nó ngu ngơ

_là tên Hoàng chứ ai? - Vương bực mình hỏi

_àh, đúng tôi đi với Hoàng, nhưng liên quan gì tới anh? - nó tỉnh bơ

_thì thì... hok liên quan, nhưng... nhưng tôi thích hỏi thì sao? - Vương lấp bắp

_chuyện riêng, Hoàng là bạn tôi thì tôi có quyền đi chung chứ -nó cãi

_hừm, nhưng hấn là con trai, cô hok nên đi 1 một mình với hấn - Vương lại ghì vai nó

_buồn cười nhĩ, vậy anh bắt tôi đi với anh àh? - nó la

_ùh - Vương ”ùh’

_thế vậy anh con gì? cũng là con trai chứ gì? - nó bắt bẻ

_nhưng tôi khác - Vương đã nổi nóng thật sự

_anh ta còn tốt hơn anh nhieu - nó hứ rồi quay đi

Vương chồm người tới, trao nó một “kiss”

1’ rồi 2’

_ừm ...ừm ... - nó vùng khỏi Vương và đương nhiên là hấn bị ăn tát - đồ dê tiện, tránh xa tôi ra - nó nói rồi bỏ đi

Mặt nó nóng bừng một phần vì tức một phần vì shock (còn phần còn lại thì sao ta?)

Tối hôm đó, nó chẳng thể nào ngủ được, mà trần trọc suốt

“huh? tại sao lại kiss mình chứ? chẳng lẽ hấn thích...? không đời nào, không thể nào ... chài ơ!” nó lắc đầu nguầy nguậy rồi lăn lộn

Tại một ngôi biệt thự xinh xinh đẹp đẹp, có 1 thằng khùng

“tại sao? tại sao chứ? hấn ta có gì hơn tôi chứ? tại sao lúc nào em cũng bênh hấn” - Vương cũng hok kìm nổi cảm xúc của mình (chắc chắc shock thật)

Nhưng rồi 2 người trẻ cũng dần chìm vào giấc ngủ, mơ có, ác mộng thì đầy rẫy (ghê quá)

11. Chương 11

Lại một ngày nữa lại đến với nó thật là mệt mỏi (hum wa gặp ác mộng suốt đêm, eo)

nhưng hum nay nó đi học rất sớm nhưng lại đi = cửa sau, nó hok muốn gặp mặt hần.

Lúc vào lớp thì lúc nào cũng gặp mặt làm nó vs hần thấy khó thở

_có chuyện gì mà sắc mặt bà ghê dzậy? - Hoàng quay qua nó hỏi

_huh?vậy sao? mặt tui biến sắc dữ lắm hả? - nó hoảng hốt lấy tay sờ mặt - ờh ờh hok..hok sao đừng lo cho tui - nó nói ngược

Nó từ đầu buổi tối cuối buổi nó hok hề quay sang bên trái (bên hần)

hần cũng khá ngược

Tại bản doanh của Ngũ Vương

_êy hum nay trong lớp thấy Long Vương đỏ mặt đỏ nhất là khi nhìn nhỏ Bảo - Kỳ vừa nói tay thì đang ôm M.Anh (chật chịt)

_ùhm mình cũng thấy vậy nữa - M.Anh đồng tình

_thui thui. mấy ông bà đừng có nói nữa tui bực mình ờy dzậy - Vy chỉ chớe

_rồi rồi, hok nói nữa - Kỳ vs M.Anh chịu thua

_àh, nghe nói thứ 7 tuần này trường mình tổ chức lễ hội hóa trang đó - Doanh bước vào

_vậy sao? nhưng sao mình chả nghe thấy gì cả vậy? - M.Anh ngu ngơ

_làm sao mà em biết được chỉ có ban quân trị mới biết thôi - Kỳ mắng yêu

_nhưng kì lễ hội lần sẽ tổ chức thế nào đây? - Vy tò mò

_ùhm là nhà trư' sẽ chuẩn bị sân khấu, mời ca sĩ, mỗi lớp phải chọn ra tiết mục cosplay để dự thi, điều đặc biệt nhất là tất cả các học sinh đều phải đeo mặt nạ, và tình cờ chọn partner cho The Last Dance - Doanh phổ biến

12. Chương 12

_nghe có vẻ thú vị nhỉ - M.Anh khoái chí

_ùhm - Kỳ bẹo má M.Anh

Hôm sau lớp trưởng các lớp cũng đã nhận đc thông báo và tức tốc báo tin cho "dân tình"

_ùhm, vậy lớp ta sẽ chọn nhân vật cosplay thế nào đây? - lớp trưởng

_romeo & juliet hả? hay công chúa bạch tuyết hay công chúa ngủ trong giường à nằm trong rừng? - Nhỏ Quỳnh lớp phó phong trào góp ý

_hok công chúa lọ lem đi? - Hoàng đề nghị

_àh, đúng rồi hay chúng ta từ một con bé xấu xí rồi “bùng” biến thành công chúa? sẽ là một phép ảo thuật hơi khó nhưng bảo đảm sẽ là màn độc nhất đó - nhỏ Quỳnh bắt đầu “phun trào” ý tưởng - thay vì lọ lem vs chị kế tranh giành 1 hoàng tử ta sẽ làm ngược lại, 2 hoàng tử một lọ lem

_ùh ý hay đó - cả bọn đồng tình - Nhưng nhân vật sẽ là ai?

_ùhm, hoàng tử thì có rồi là Vương và Hoàng bây giờ chỉ còn công chúa thôi - Linh “trưởng” (lớp trưởng tên Linh)

_hay là để 2 HT chọn vậy - nhỏ Quỳnh hết cách

_ùh vậy đi, ờ Vương, Hoàng chọn ai vậy, cho bọn này biết với

Cả hần và Hoàng đều hok nói mà mà tay cùng chỉ về 1 hướng => “đó là ai thì ai cũng biết”

_cái gì? - cả bọn hết ầm lên

_huh? huh? cái gì cái gì vậy? - nó bây giờ mới giật mình, nãy giờ nó vẫn khư khư trê tay cuốn truyện có biết trời trăng gì đâu

_nhưng cũng được mà, bạn ấy chẳng phải là ng’ xinh nhất hay sao? - nhỏ Quỳnh đồng ý

_ùh thôi cũng được nhưng tiếc thật có biết bao nhiêu bạn nữ mong muốn như vậy - Linh “trưởng” chỉ tay về hội con gái, ng’ thì liếc, người thì tiếc hùi hụi nhìn thấy thương

_vậy là sao? rút cuộc có chuyện gì sao? - nó vẫn tròn mắt

_bà thật đúng là, you’re cinderella - Hoàng cốc vô đầu nó cho nó tỉnh

_cinderella? huh? là sao?

_trời ăh? cô bị điếc hay hok biết tiếng anh, cô là Cinderella trong vở kịch sắp tới - Vương lúc này nổi lửa phùng phùng với cái mặt ngố của nó

13. Chương 13

Cả 1 tuần cứ giờ ra chơi tụi nó lại tập kịch, một vở kịch xem ra cũng thật là khó quá ấy chứ, nào là phần trang phục, âm thanh, ánh sáng, rồi ng’ dẫn chuyện, và cả mảng ảo thuật nữa chứ... chắc chắc (bố chú)

Rồi cái ngày mà ai cũng ráo riết chờ đợi cũng đã tới, tầm 6h⁴, tất cả các “dzan” hàng đều xong xuôi cả, nó thì đang make-up, Vương vs Hoàng cũng vậy. mọi thứ có vẻ rất êm đẹp.

[bật mí bí mật nhân vật trong kịch “Cinderella & 2 prince” nha

-nó : Cinderella

-Vương : Hoàng tử William

-Hoàng : Hoàng tử Marken

-Quỳnh : mẹ ghẻ

-M.Anh : Bà tiên

-Vy : chị kế (Natasia)

-Linh “trưởng” : dẫn chuyện

Nội dung thì thuộc về nhân vật nên t/g hok biết hê hê thông cảm)

Còn 1 lớp nữa là đến lớp nó biểu diễn, nó thì bình thường chẳng có gì thay đổi chỉ có là lem nhem thui (cinderella mà) còn Vy thì được trang điểm khá đậm và... ắc, còn 2 prince Charming thì hì hì sau hần nói.

“ngày nầy ngày nay, ở một vương quốc, xa ời là xa xôi ời là xôi, có 2 vị Hoàng tử xinh dzej ời là xinh dzej nhưng cả hai cùng ”kén cá chọn canh” nên chả có thích ai, vua cha lo lắng tổ chức tiệc chọn “công chúa” và trong các quý tộc có một quý tộc, bà ta có 2 cô con gái 1 như công chúa tên Natasia 1 như con hầu tên Cinderella nhưng nàng công chúa thì quá xấu xí, trong khi “cô hầu” thì rất xinh đẹp. bà ta lun ức hiếp Cinderella

3 nhân vật xuất hiện là nó Quỳnh vs Vy

_con Cinderella kia, mày mau tránh đường ra cho ta đi nào - Quỳnh (mẹ kế) hếch mặt

..... - Cinderella hok nói gì chỉ nhích ra thôi

_hử? xấu mà con lì lợm - Natasia cũng chẳng chọc (nói như vậy chẳng khác gì đứng trước gương mà nói, tự nói xong dội lại vô mặt mình)

Một hôm nọ

_cấp báo cấp bào? là thư của Hoàng gia thưa bà - một tên lính

_ùhm xem nào, thư mời dự tiệc àh? Ah là buổi tiệc để tuyển chọn Công Chúa cho 2 Hoàng Tử, tiệc tổ chức vào tối mai hừm thú vị đấy chứ? - Mẹ kế húp ngậm trả cười gian - Natasia, con mau chuẩn bị váy đi

_dạ thưa mẹ, hứ cái đồ xấu xí như mày không có cửa đâu mà nhìn - Vy đi mà hất cả chân

Tối hôm lễ hội diễn ra

_chúng ta đi thôi nào con gái, còn mày ở nhà phải rửa xong đồng chén, giặt bộ drap cho tao, cho Lith ăn rồi mới được đi ngủ nghe chưa - Nói rồi mẹ kế và Natasia đứng đình bước ra khỏi cửa

_hừm - Cinderella tức mình chạy một mạch ra sân sau đá cây cổ thụ to (ax, quá dzữ)

_con conhãy dừng lại đi, tại sao con lại tức? - một “cái gì đó” biết nói màu trắng hiện ra

_thì là bà mẹ kế với con nhỏ Natasia chẳng chọc chứ ai, nhưng bà là ai vậy? - Cinderella ngơ mặt

_ta là tiên cây, con đừng buồn nữa, con mà buồn chắc ta chết sớm quá (ã, nó đá gần đổ cây)

_nhưng con thật sự cũng như bao cô gái khác cũng mún đến dự tiệc

_vậy thì haha, ta có cách, chỉ là mai mốt con có tức dzận thì cũng đừng đá cái cây này nha

_vậy cũng được nhưng làm cách nào vậy bà?

_hồ biến

“đùng” một tiếng nổ cùng với một đốm sáng xanh

Nó bây giờ hok ai có thể nhận ra được nữa

Mi cong vuốt, mắt to, môi trái tim, màu đỏ bóng, nó khoác một chiếc đầm ngang gối trắng tinh có đính cườm ngần có nơ trắng rất xinh.

và một nàng công chúa xuất hiện ở buổi tiệc.

2 hoàng tử cùng cảm nắng 1 nàng nhưng hok may nàng chỉ để ý đến William còn Marken thì đành “em hạnh phúc thì tôi cũng sẽ hạnh phúc”.

Kịch đến đây là hết, con đường t/y của bọn họ cũng sẽ như vậy chứ ? hãy nhớ đón xem nha, tiệc thật vẫn chưa kết thúc đâu, còn phần công bố cuộc bầu chọn King & Queen và màn chọn bạn nhảy đeo mặt nạ nữa mà, hihi

14. Chương 14

Đêm diễn ra buổi tiệc vẫn chưa kết thúc

_tất cả các hs chú ý, bây giờ là phần công bố kết quả bầu chọn King & Queen của chúng ta - ông tổng phụ trách lên tiếng làm cả trường im phật

_sau đây là tổng số 498/700 là tổng số phiếu cao nhất thuộc về (đoán xem nào) Huỳnh Ngọc Bảo lớp 10a1, chúc mừng em - ông thầy ré tên nó lên làm nó trở mặt - và năm nay trường chúng ta có 1 sự ngạc nhiên là có đến 2 King với tổng số phiếu 350/700 thuộc về em Vũ Thiên Vương và 350/700 phiếu thuộc về Trương Minh Hoàng.

Cả trường như ồ lên, nhưng cũng đứng thôi, cả hai ngang tài ngang sức và cũng rất hot như nhau vì vậy số phiếu ngang bằng là phải thôi.

_Tiếp theo là “the last dance” - Vừa nói xong thì cả trường “rụp” tắt hết đèn và tất cả các hs đều lấy ra ình 1 cái mặt nạ và lựa chọn. Vừa tối vừa đeo mặt nạ nên đầu ai biết ai là ai, chừng 10’ sau (lâu thế) đèn cũng dần bật sáng, nó thì cảm thấy hai bàn tay bị khóa chặt trong đám đông lộn xộn, khi đèn sáng hẳn và ai cũng đã có cặp, nó thấy tay trái mình thì bị Hoàng nắm, tay phải thì bị hấn nắm, rồi 3 đứa cứ vùng vằng hok ai chịu buông

_này, hai người bị sao vậy? có thả thay ra hok? - nó tỉnh bơ

_hok - cả 2 tên cùng đồng thanh

Nó hơi giật mình vì ánh mắt hấn và Hoàng nhìn nhau mà đánh lửa xẹt xẹt (ui)

_bỏ tay ra, tay tui hok phải đồ chơi để mấy người dành nhau đầu nhé, đặc biệt là cậu đấy - Nó quay về phía hấn, tim hấn chợt nhói lên, đau thật và đây cũng là lần đầu hấn cảm thấy tim đau như vậy

nó vs hấn 4 mắt nhìn nhau nhưng lại hoàn toàn khác nhau, đến giờ hấn mới chịu bỏ tay nó ra và đi về phía cậu bạn thân.

“em ghét tôi đến thế sao????” Vương nhìn nó ” tay trong tay” với Hoàng mà cay đắng “không được, tôi hok thể để em thuộc về hấn dễ dàng như vậy được” đôi mắt Vương ánh lên vẻ giận dữ.

Tần 10 h đêm cũng là lúc bữa tiệc kết thúc, ai nấy đều về hết chỉ còn nó đang lang thang chờ Hoàng ở cổng trường thì

“bụp” có cái gì đó bịt vào miệng nó, nó từ từ, từ từ, chóng mặt và ngã xuống, dường như có ai đó bế nó lên và vào xe hơi.

“bíp bíp” điện thoại của Hoàng

Hoàng nhận được tin nhắn từ số máy của nó nên cũng về trước nhưng là lạ sao nó hok bào trực tiếp mà phải nhắn tin.

15. Chương 15

Tầm 1 tiếng sau, tại một căn phòng rộng trong một ngôi biệt thự sang trọng

_aaaaaaaaaaaaahhhh.... - nó la toáng lên

_cô thật là ôn ào quá đi, có gì đâu mà la toáng lên vậy - Vương bực mình

_anh... anh... làm gì ở đây? đây là đâu chứ? - nó la lối rồi nhìn xung quanh

_thế cô nghĩ đây là đâu? khách sạn àh? hay nhà trọ? - Vương cười đều

_cái đồ dê tiện, xấu xa - nó nhăn nhó

_cô cũng già mồm quá nhỉ - hần từ từ tiến lại gần nó

_này đồ dê xồm anh định làm gì chứ? tui tui có...có - nó chưa kịp nói hết

_có vô chứ gì? tôi chẳng sợ đâu - tiến lại gần hơn nữa

_đồ dê cụ, đồ dê tiện, đồ diên tránh x - nó chưa kịp la hết câu thì môi chạm môi (kaka) - ùh.... ùhm... ùhm

Hần dùng “vô mồm” để khóa miệng nó lại, hai tay nó cũng bị Vương giữ chặt

5’ rồi 10’ cuối cùng cũng lỏng ra

_ - cuối cùng hần cũng “buông” nó ra và 4 mắt nhìn nhau - anh đồ dê tiện- nó dùng hết sức đẩy hần ra và chạy về phía cửa nhưng phòng đã khóa

_tại sao cửa lại khóa? anh... rốt cuộc anh muốn gì đây? - nó xanh mặt

_cô biết tôi muốn gì mà - mặt Vương gian xảo, tiến về phía nó và dòn nó vào tường hai tay chống lên

_anh... anh muốn gì chứ? mau tránh ra..... - nó cố đẩy nhưng hần quá mạnh so với nó

_tôi muốn cô - Vương cười mặt xuống và tự nhiên bật lăn ra giữa sàn cười như tên diên

_hahahaha trông ...ha... cái... mặt ... ha của ...cô.... tức cười..... ha ... quá đi haa..... - Vương cười sắc súa

Đúng như hần nói, mặt nó tái mét, hok còn giọt máu

_nèh, anh cười đủ chưa vậy? - nó từ mặt xanh lè chuyển sang đỏ tía vì tức

_chưa hahahaha.... tui hok ngờ cô mà cũng có bộ mặt ban nãy kakaaka..... - vẫn chưa nín

_ừh cứ cười đi, cười rồi sắc chết lun cho rồi đi - nó khoanh tay tức mình - này, tui muốn biết tại sao tui ở đây?

_khực... khực.... - lúc này mới chịu nín - cô chưa biết àh? ba mẹ cô hok nói gì với cô àh?

_nói cái gì cơ

_tiệm bánh nhà cô ấy, sắp dẹp tiệm rồi nhưng tình cờ tôi đi ngang qua thấy thế nên tôi mua lại và cho họ buôn bán bình thường với một điều kiện.... - Vương lấp lửng

_điều kiện sao? điều kiện gì chứ? - nó tròn mắt

_đó là cô phải làm người ở trong nhà tôi - Hần nói vẻ khinh khỉnh

_cái gì cơ? hok thể nào, nhưng rõ ràng là tôi thấy tiệm bánh vẫn đông khách mà - nó nhăn nhó

_đông khách gì mà hok có tiền nhà để trả hử?

_vậy... vậy tại sao họ hok cho tôi biết chứ? - nó lo lắng

_họ nói họ không mún làm cô lo lắng, nhưng chuyện đã đâu vào đấy rồi , hợp đồng cũng đã kí vì vậy cô nhất định phải tuân theo - Vương nói như đe dọa

_nhưng nếu tôi hok muốn làm -nó vẫn còn vênh mồm

_thì..... chuyện gì đến sẽ đến - Vương cười gian - cô liệu mà làm tròn trách nhiệm đi cô hầu bé ạ

Nói rồi hần đi ra ngoài nhưng hok quên quay đầu lại

_chuyện cô ở nhà tôi cũng là có trong hợp đồng đấy, đồ của cô ở trong vali kia kìa - hần chỉ về phía góc tường

Nó nhìn về phía va li và thốt lên

_trời ăh, sao mà to thế, chẳng lẽ mình định cư ở đây lun - nó ỉu xiu - cái đồ hay xem thường kẻ khác, cái đồ chết tiệt %&^*%@%^*\$

_cô nói xấu ai đấy hở? - tiếng hần vọng từ ngoài

“huh? sao tai hần thính vậy cà?”

Đêm đó nó hok sao ngủ được vì lạ chỗ và để trừ cái tên kia nhưng rồi cũng đi ngủ lúc 2 h' sáng

Sáng hôm sau, là thứ bảy nên nó hok đi học và cũng là ngày nó nhận việc

Nó thức dậy làm vệ sinh cá nhân xong rồi ra ngoài thì thấy một chiếc đầm của người hầu rất đẹp nhưng lạ là nó hok phải màu đen mà là màu hồng, chiếc đầm có đính chiếc nơ trắng trong rất xinh và có cả nơ trên đầu màu hồng nữa và kém theo tờ giấy

Nó thay đồ, chải tóc gọn gàng rồi xuống nhà nhưng nhìn xung quanh điều lạ là tất cả người hầu đều mặc áo đen và có yếm trắng còn nó thì áo hồng, nó vào phòng ăn và thấy hần hần đang ăn sáng. Nhìn thấy nó mắt hần như lóa lên

“sao hôm nay trông nhỏ xinh vậy nhỉ?” Vương nghĩ thầm

_ cô biết mấy giờ rồi hok hả? osin gì mà ngủ nướng còn hơn chủ - nhưng hần vẫn mạnh miệng

_nà

“hok đc nếu làm phật ý hần thì mình toi”

_dạ, lần sau tôi sẽ rút kinh nghiệm - nó giả vờ ngoan ngoãn nó đến gần bên hần - này, sao ai cũng mặc đồ đen còn tôi thì khác người quá vậy? - nó thắc mắc

_vì cô đặc biệt hơn những kẻ kia -nói rồi hần đứng dậy - mau dọn vào đi

_cái g.... vânnnggg - nó dụ giọng

Nó dọn và bưng xuống bếp chừng 7 giây sau

“xoảng” tiếng bát đĩa vỡ

Vương thầm đoán ra đã có chuyện và hần lao xuống bếp

_cô làm osin gì ma.... - Vương chưa kịp nói hết câu thì nhìn thấy máu từ tay nó tràn ra, hần liền lao tới

_cô làm cái gì mà bắt cần vậy hả? máu ra quá trời nèh - Vương hét toáng lên vì xót

_ai da, tại tôi tránh nó nên trượt chân mà - nó chỉ tay về phía con sóc nhỏ đang nấp ở chân bàn

_cô thật là ngốc quá đi, đầu nhất thiết phải thế, nó chết thì mua con khác, còn cô mà có chuyện gì thì làm sao ăn nói với nhà cô đây? - Vương tức mình quát nó

_tôi biết rồi mà đây là tay tôi mà có phải tay anh đâu mà anh hét toáng lên vậy? - nó tròn mắt

Lúc này Vương mới nhận ra là đang nắm chặt tay nó, anh vội rút tay về mặt đồ lụng và vờ đổi thái độ

_đi Bấy mau đem thuốc sát trùng cho cô ta đi rồi dọn đồng này lun, tui đi lên lầu - vờ không quan tâm

Người đc gọi là đi Bấy sốt sắn mang bông gòn và thuốc sát trùng đến cho nó

_cô biết hok cậu chủ từ trước tới giờ có biết quan tâm tới ai đâu, đây là lần đầu tiên tôi thấy đó, chắc cậu có cảm tình với cô rồi đó - đi Bấy cười thân thiện

_hok... hok thể nào đâu dì, con thề hok đội trời chung với cái tên khó ưa đó - nó nói mà mặt nhặng xị vì đau rất

_cô nói nhỏ thôi mắc công cậu nghe là hok hay đâu đó - đi Bấy nhắc nhở

_oh... dạ con biết rồi - xong xuôi nó cũng được nghỉ, nó hok lên phòng mà đi quanh khu vườn rộng lớn

nói thật không khí ngoài vườn rất thoáng đảng và trong lành còn có cả hồ nước và xích đu nữa, nó rất thích

Đang ngồi trên xích đu nhìn mông lung nhớ gia đình thì bỗng có tiếng Piano du dương là bản “river flown in you” của Yiruma, nó thích bản này nhất mà.

Nghe hay nên nó tò mò đi tìm nơi phát ra âm thanh, đó là một căn phòng rộng và trống rỗng chỉ chứa một chiếc piano trắng và con người đang đàn- là hân

trông hân lúc này rất đẹp, đôi mắt nhắm nghiền, đôi tay thả thướt nhanh nhẹn bên phím đàn, không gian và mọi thứ như chìm trong giai điệu của bản nhạc, nó cũng vậy mặc dù chỉ là đứng ngoài cửa nhìn hé vào thôi.

16. Chương 16

Tiếng nhạc dần chậm lại rồi ngưng hẳn, nhưng chẳng hiểu sao nó cứ nhắm mắt thưởng thức không khí yên tĩnh trong lành thì

“cạch”

_này cô đang nghe lén tôi đánh đàn đấy hả? - Vương vờ quát lớn

_oh oh không, tui... tui chỉ tình cờ đi ngang qua thôi, thôi... vậy tui đi trước - nó lấp bắp kém theo về vội vã làm hân cười thầm

“chẳng lẽ cô thích tôi luôn rồi, hừm” hân cười cùng với ý nghĩ xấu xa (gì thế nhỉ?)

“trời àh, mình nghĩ cái quái gì vậy chứ? tại sao phải lấp bắp trước mặt hân chứ?” nó cũng tự trách vì hành động lúng túng ban nãy

Chiều hôm đó, mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường, nó vẫn đi lòng vòng vì chả có chuyện gì để làm, hân cứ bảo nó là người ở mà sao lúc nó chạy đến các người giúp việc khác thì ai cũng từ chối (khó hiểu nhỉ?), còn hân thì lại ở phòng đọc sách, nhưng sách thì không đọc cứ đọc “ba cái gì đó” không àh (ủa, ba cái gì vậy ta? - t/g hok phải là ng' có đầu óc đen tối đầu nhá)

_dì Bảy đâu? - hân gọi lớn

_dạ, có gì hok cậu?

_mau gọi người giúp việc mới lên đây tôi có việc còn nói với cô ta - hân ra lệnh

_dạ

Một lúc sau

“cộc cộc cộc”

_vào đi

_anh có việc gì cần nói với tôi? - nó vẫn tò thái độ nghe lời

_cô lại đây - Vương ngoắc ngoắc

_sao cơ àh? - nó tròn mắt chưa hiểu gì cả

_tôi bảo là cô qua đây

_vâng

_từ rầy sắp tới, cô sẽ là người hầu riêng của tôi, cô hiểu chứ? vì vậy cũng đừng có mà nghĩ đến chuyện bỏ trốn - hân nói vẻ nghiêm túc - àh còn nữa, vì là người hầu riêng nên cô chỉ được phép phục vụ ột mình tôi thôi cô hiểu chưa?

_vâng, tôi sẽ ghi nhớ -nó vẫn giữ thái độ abn đầu

_thôi cô ra ngoài đi

“hừm, để xem tôi sẽ làm gì cô?” - Vương cười nửa miệng

_hừm hần ta nghĩ hần ta là ai chứ, cái đồ già dê biến thái - nó rửa nhỏ - nhưng hok được nếu mà hần nghe được thì chết, mày phải bình tĩnh, mày phải cố lên Ngọc Bảo àh - nó tự đánh nhẹ vào má - nhưng mà hần không nói thì mình cũng chẳng có ý định bỏ trốn, nhưng mình nhất định phải về thăm bố mẹ

nó nói chuyện một mình một hồi cũng đi luôn.

Sáng hôm sau, tại phòng hần

“roẹt” ánh sáng từ ngoài cửa sổ hắt vào

_này ai thế hở, mau đóng rèm lại, tôi còn đang ngủ mà - hần còn nằm trên giường và quát lớn

_dậy, dậy mau, ngủ gì mà ngủ chớ, anh biết mấy giờ rồi không - là nó

_giờ chứ? mới có 7h, mà cô làm gì trông phòng tôi thế hở? - hần giờ mới tỉnh

_thì đánh thức anh dậy chứ làm gì? - nó tỉnh bơ

_cái gì? ai bảo cô làm chuyện này? - hần bực mình

_đây là nhiệm vụ của tôi, không cần ai bảo, chẳng phải hôm qua anh vừa bảo osin phải thức sớm hơn chủ mà phải không? - nó vừa nói vừa kéo chiếc chăn của hần đang nằm đè lên

_cái con nhỏ này - Vương vừa giật lại thì nó mất đà ngã nhào xuống và môi chạm môi, 4 mắt nhìn nhau đăm đăm

5s rồi 10s nó mới định thần lồm cồm đứng dậy, còn hần thì giữ nguyên trạng, còn cái chăn thì có lẽ là bị giật mạnh quá nên bay đâu mất tiêu thành ra để lộ thân hình khá trắng của hần (ủa? còn cái quần mà)

_áhhhh, anh anh còn không mau đứng dậy mặc đồ vô hử - nó dùng hai tay bịt mắt rồi định chạy đi nhưng không những không mặc đồ vô mà còn kéo giật tay nó lại

_cô thật sự không muốn như thế này sao? - hần vòng tay qua eo nó

_muốn muốn cái gì chứ? bỏ ra mau, đồ... đồ đòi truy - nó đập hần một cái rồi bỏ chạy

“hahaha, trông cô ta thật buồn cười” - Vương còn ngồi đó cười

“trời àh, cái quái quỷ gì thế này? sao hần dám ... trọi àh, cái đồ dê xồm, đồ biến thái đòi truy,... ” nó vừa chạy vừa rửa như điên

từ trong nhà ra đến ngoài vườn ai ai cũng có thể nghe thấy, họ cười cho cái sự ngượng ngùng của đôi trẻ.

17. Chương 17

Trưa hum đó

“cộc cộc” “cạch”

_này ... thưa cậu chủ, đã đến giờ cơm - nó mở cửa vào phòng

nhưng khi vào trong thì chẳng thấy ai

“huh? anh ta đi rồi àh?” nhưng lần này nó mới có dịp nhìn kĩ căn phòng của hần

_wow! đây là phòng của hần sao? - nó rất đỗi ngạc nhiên vì căn phòng quá ngăn nắp àh mà không mà là rất ít vật dụng: một cái bàn đầy sách + 1 chiếc laptop, một chiếc giường và một tủ đồ (vòà thật là giản dị làm sao)

Nhưng cũng vì tò mò nên nó lại gần chiếc bàn đầy sách của hần, căn phòng gọn gàng bao nhiêu thì chiếc bàn của hần lộn xộn bấy nhiêu. Nhưng có một thứ làm nó chú ý đó là khung ảnh của hần, trong bức ảnh là hần và một cô gái rất đẹp nhưng không phải là những người trong Ngũ Vương. Cô gái có nét đẹp sắc xảo, đôi mắt to màu nâu nhạt, chiếc mũi thanh tú, đôi môi màu hồng nhạt

đang mãi ngắm nghía bức ảnh (ngắm ai vậy nhỉ?)

_này, cô làm gì trong phòng tôi đây hả? - hần ở đâu xuất hiện

_àh, àh.... tôi... đến giờ ăn trưa rồi anh mau xuống đi - nó lấp bắp

_tôi biết rồi cô xuống trước đi? - hần không còn “nham nhở” như ban sáng mà thay vào đó là bản mặt nghiêm nghị như vừa nghe tin xấu

Nó bước xuống lầu mà đầu vẫn còn dấu chấm hỏi

“cô gái đó là ai nhỉ? hay là bạn gái của hần nhỉ?”

Chờng 5’ sau

_thưa cậu chủ, thức ăn đã chuẩn bị - chị Ngọc, một cô hầu trẻ hơn nó vài tuổi

_tôi biết rồi - Vương - àh cô mau gọi người hầu mới lên tôi có chuyện muốn nói với cô ta

_vâng - nói rồi chị Ngọc xuống gọi nó

_tôi đây - nó đã xuất hiện

_cô chuẩn bị đi, chiều nay tôi có chuyện cần cô giúp - Vương chỉ nói thế thôi

_nhưng chuẩn bị gì cơ ạ? - nó ngơ mặt

_cô chỉ cần mặc đồ lịch ự một chút là được rồi - hần chỉ dặn vậy thôi rồi ăn tiếp

_... thôi được ạh - hần dặn thế thì nó biết thế không hỏi thêm, nó đi lên lầu “gì vậy nhỉ? anh ta mà cũng cần giúp đỡ sao?” - nó thắc mắc

18. Chương 18

Chiều hum ấy, tầm 2h chiều

“cộc cộc”

_nè cô xong chưa vậy hả, sao lâu thế? - hần hỏi

_rồi rồi ra ngay đây, làm gì mà hỏi dữ vậy - nó lê bước lê mề vì chẳng biết hần đang nhờ vả nó chuyện gì

_cô ăn mặc kiểu gì vậy? - hần dò xét từ đầu đến đuôi rồi “quánh” 1 câu

_kiểu gì chứ? thì quần jean áo thun? - nó vẫn nghếch mặt

_cô hay nhỉ? cô có bị điếc không? đã bảo là mặc cho lịch sự mà - Vương cần nhần

_anh buồn cười thật, đem có 1 vali đồ mà bắt mặc lịch sự, đồ đâu ra chứ? - nó bực bội trả lời - vả lại anh còn chưa nói với tôi là giúp anh chuyện gì mà, làm sao mà tôi biết chứ

_thôi không đòi co với cô nữa, đi theo tôi - hần nắm tay nó kéo đi trước nhà là chiếc Lamborghini gallardo (wowO_O)

Lái xe lòng vòng chừng 15’ chiếc xe hơi đen bóng loáng đã đậu trước một Beauty Salon, nó theo hần bước vào trong.

_oh, xin chào cậu Vương, cậu cần gì ăh? - một người đàn ông ra dáng một quản lí của tòa nhà (thật ra chỉ có 4 lầu ăh)

_đây - Vương vừa nói vừa đẩy nó lên phía trước - biến cô ta thành một công chúa

_vâng chúng tôi sẽ không làm anh thất vọng - nói rồi tên quản lí dẫn nó lên lầu, còn hấn thì cũng “làm đẹp” nốt nhưng ở lầu khác (trời đìu gút)

Riêng nó thì vẫn chưa hiểu cái mô tê gì cả

Sau 4 tiếng đồng hồ massage, make-up, dress-up và làm nail

_đã xong rồi ăh - tên quản lí nói với Vương, hấn đã xong từ lâu và ngồi đợi nó, hấn từ từ bỏ tờ báo đang đọc và ...

nó - bây giờ thật sự “lột xác” từ “vịt xấu xí hóa thiên nga” (mặc dù nó hok hề xấu)

Nó xuất hiện cùng một bộ đầm không dây ngang gối màu đen đỏ cách điệu

càng làm lộ thêm làn da trắng mịn màng của nó, đính kèm là đôi giày cao gót trông rất cute

cùng một vài phụ kiện cực xinh, còn Vương bây giờ mắt chữ A mồm chữ O chả nói được lời nào

“là nhỏ đây sao?” (hết nói nổi)

Trước mặt nó bây giờ là hoàng tử, đúng rồi là một hoàng tử, hấn đang khoác một bộ vest trắng tinh, cùng với cái dáng người mẫu (hơn 1m80) Vương bây giờ rất lịch lãm và manly (ồh) mà ai ai là khách nữ trông tiệm cũng phải trầm trồ (đúng hơn là chết đứng chết ngồi)

5’ rồi 10’ vẫn đứng hình (cả nó và hấn) , nhưng nó tỉnh trước (hê hê) nó tức quá chạy đến vỗ vai hấn vì cứ nhìn nó chằm chằm

_này, anh bị sao thế hả? - nó quơ quơ cái tay

_hả? ờh.. không sao... - lúc này hấn đã tỉnh và đôi trai tài gái sắc bước lên “xe ngựa” (ồ sao mà giống truyện cổ tích thế nhỉ?)

Trên đường đi

_này, sao anh không nói là đi đâu?- nó thắc mắc - tại sao phải mặc sang trọng thế này?

_cô hỏi nhiều quá, cứ đến đi rồi biết - Vương tức mình quát

” nhỏ này, sao mà cứ quay qua hoài vậy, đã tránh mặt rồi mà cứ...” - hấn dằn vặt (ồh thì ra là nó quá pretty nên hấn ngượng ý mờ)

19. Chương 19

Chừng nửa tiếng sau, chiếc xe hơi sang trọng đã đỗ ở một bãi xe rộng và bên trong là 2 cô cậu đang ỳ xèo cãi nhau suốt từ nãy tới giờ (bó tay thật)

_cô mau xuống xe đi - Vương nói như ra lệnh

_tôi không thích - nó dõ chứng

_cô định ngồi đây đến khi nào đây? - Vương đã bực thật sự biết thế hấn không thềm gây sự vs nó để giờ nó dõ tật bướng bỉnh của mình

_cô không xuống thì tôi xuống - hấn bức dọc bước ra không quên quay lại - ăh, còn nữa, cô phải cẩn thận, khu này hơi vắng, tôi nghe đâu là có rất nhiều ma thì phải

_huh? m..ma.. ư? - nó trợn tròn mắt

_thôi cô cứ ở đây một mình đi nhé. mà nó bắt thì đừng có mà kêu cứu -Vương cười khẩy rồi quay bước đi
Đúng là không còn ai thật, anh tài xế thì đã đi vào trong với hân, nó thấy hơi rợn người nên đành cất bước theo Vương

_này, chờ đã, đi gì mà lạ thế - trông nó bây giờ khá hâu đầu nhưng cũng may trên đoạn đường không có bất cứ chướng ngại vật nào không thì nó đã vấp té từ lâu

Cuối cùng nó cũng đi kịp, Vương đợi nó trước cánh cổng to

_đưa tay đây? - Vương ra lệnh

_sao cơ? chi vậy? - nó ngơ mặt

_bảo đưa thì đưa đi - Vương bực

Nó cũng rụt rè đưa tay, Vương chớp lấy tay nó, lồng vào tay mình, anh tài xế bắt đầu mở cửa cho 2 đứa

_oh, thiếu gia đã tới, chủ tịch và phu nhân đang chờ cậu ở bên trong - một ông lão mặc vest đem trông rất tươi tắn như đã chờ sẵn ở đây từ trước

Nó vẫn “tay trong tay” vs Vương và bước theo ông quản gia

_thưa chủ tịch, phu nhân thiếu gia đã tới ạ? - ông quản gia lễ phép

_tôi bận phải tiếp khách rồi, bà mau ra đón nó đi, tôi sẽ ra sau - một người đàn ông đã có tuổi gương mặt đôn hậu nói với người vợ

_vậy tôi đi trước, ông mau mau rồi còn ra đó, đã gần năm rồi chúng ta chưa gặp lại nó đấy? - người phụ nữ sang trọng trả lời

Bà từ từ đi đến bên cậu con trai của mình

_con đến rồi sao, Vương? - bà hiền từ

_vâng, con chào mẹ - Vương trả lời lễ phép

_ừm, thế cô bé này là ai đây? - bà thắc mắc

_dạ đây là bạn con cô ấy là Ngọc Bảo - hân giới thiệu

_dạ cháu chào bác ạ - nó cũng lễ phép và thăm đoán được tên Vương muốn gì ở mình

_chào cháu - bà chỉ nói thế thôi rồi lại quay sang Vương - mẹ cần gặp riêng con một chút, cháu cứ tự nhiên đi nhé

_vâng - chỉ nói được thế thôi thì Vương đã bị mẹ hân kéo ra xa

Nó thì cảm thấy hơi run sợ, nhìn xung quanh chỉ toàn là đại gia và doanh nhân có tầm ảnh hưởng, nó đang đứng thì bỗng có một thanh niên trẻ đến bắt chuyện

_chào cô bé, em có thể cho tôi biết tên của em là gì không? và tại sao em lại đứng đây một mình? - người đó là Trần Quốc Minh, con của ông chủ tập đoàn kim cương đá quý Trần Hải

_em là Ngọc Bảo, rất hân hạnh được gặp anh, bạn em có việc nên em đứng đây 1 mình - nó trả lời mặc dù hơi ngượng - vậy còn anh có phải là Trần Quốc Minh, con trai của ông TRẦN Hải? - nó ra vẻ ngơ ngợ

_sao em lại biết tôi? - Minh ngạc nhiên

_cũng không có gì đâu ạ, chỉ là em thường xuyên coi tin tức thôi ạ - nó cười hòa

_tôi không ngờ cô bé như em lại đi xem tin tức đấy - Minh cười

_thật sự thì em cũng không mấy hứng thú nhưng bị bắt đó ạ - nó “khai” thật

_thì ra là vậy - Minh cũng không thắc mắc đến ai đã bắt nó - thế em đã bao nhiêu tuổi rồi?

_em 16t sắp 17 ạ, vậy còn anh, nhìn anh có vẻ chừng chạc - nó hok ngại nữa mà thẳng thắn nhận xét

_anh 23t thôi, ấy em là nhìn anh già lắm àh? - Minh hỏi lại khi nó nói anh chừng chạc

_ồh, ý em không phải thế, anh không già, thật đó - nó chối biến rồi 2 người cười nói như đã quen lâu rồi

Quay lại lúc này lúc Vương bị kéo qu amột chỗ

_cô bé ấy là ai vậy? - bà hỏi có vẻ khó chịu

_con nói rồi cô ấy là bạn gái con - Vương cũng nhăn nhó

_con đã biết mục đích của buổi tiệc hôm nay mà? tại sao con lại như vậy chứ, hả? - bà đã khó chịu hơn

_nhưng con không đồng ý cuộc hôn nhân này, con đã có người con yêu rồi - Vương tỏ ra khá quả quyết

_nhưng chẳng phải bọn con đã là thanh mai trúc mã từ bé hay sao? bây giờ con lại thay đổi ? - mẹ Vương tra hỏi

_nhưng con thật sự chỉ xem cô ta là bạn bình thường thôi, không hơn không kém - Vương dứt khoát

_anh Vương, anh đến rồi sao? sao không nói cho em? - một người con gái trong trang phục đầm hở cổ, trong cô ta rất quyến rũ cùng với mái tóc được búi gọn sang 1 bên

_con thấy chưa, nó rất vui khi con ở đây - bà Lan (mẹ hấn) nói vô

_ùhm, chào em, San - Vương lại quay về khuôn mặt lạnh băng

_làm gì mà anh như gặp người xa lạ vậy? chẳng phải là chúng ta sắp đính hôn sao? - San cười toe toét tay bám vào khuỷu tay Vương

_cho anh xin lỗi - Vương gạt tay cô ả và bước về phía nó, thấy nó đang vui vẻ trò chuyện với Minh, anh tức muốn ăn tươi nuốt sống nó và tên bên cạnh

_cho tôi xin lỗi, nhưng cô này là bạn gái tôi, phiền anh - nói rồi Vương kéo nó về lại chỗ của San

_anh xin lỗi nhưng người anh yêu không phải em mà là cô ấy - Vương lấy tay ôm vai nó, nó chưa kịp nói gì thì Vương đã kiss nó

“anh làm cái quái gì vậy, bỏ ra, mau bỏ tôi ra, đồ biến thái mất dzịch ...” nó đang bị khóa miệng nên chỉ rủa thảm được

_anh.....anh thật là quá đáng - San thấy thế tức tối bỏ đi một nước

_con thật là ... - bà Lan mẹ của hấn cũng bất ngờ không kém, bà tức tối liếc nó rồi bỏ theo San

_này, anh đang giở trò gì thế hả? tại sao anh làm như vậy chứ? - nó bây giờ đã hết chịu nổi

_..... - Vương không nói gì mà kéo tay nó ra vườn

20. Chương 20

Wương kéo nó ra vườn

_này, anh mau bỏ tay ra, anh làm cái quái gì vậy? - nó la lối

_cô im lặng một chút có được không? - Vương quát

_anh nghĩ tôi có thể im lặng được sao? anh nghĩ mình là ai mà dám làm như vậy chứ? - nó nói rưng rưng

_..... - Vương cũng chẳng biết nói gì hơn - Tôi, tôi xin lỗi

_anh nghĩ một cái hôn chỉ đơn giản là hôn thôi sao? cũng đúng mà đối với anh tôi chỉ là osin thôi mà, dù gì tất cả cũng chỉ là đùa giỡn mà phải không? - nó nói mà lòng như dao cắt

_này - Vương hơi tức

_thôi chào anh, tôi chỉ làm lá chắn cho anh được đến đây thôi? - nó đau khổ và chạy đi

Đau quá, nó đau lắm

“tại sao chứ? chẳng lẽ tất cả là dối tra? tôi trong mắt anh chỉ là tấm bia thôi sao?” nó vừa chạy mà nước mắt cứ trực trào ra

Tim nó như vỡ tan

Hắn thì đứng như trời trồng, lòng dần xé, biết thế hắn đã không xử sự như vậy.

Trời mưa, mưa rất to mà nó vẫn chạy, chạy mãi, dường như không có đích đến, nó băng ngang đường thì có một chiếc xe hơi

“kếtttttttttttttttttttt...”

Mọi thứ như mờ vào khoảng không, nó ngất

Bây giờ hắn mới sực tỉnh và bắt đầu đi tìm nó.

21. Chương 21

Tại một căn phòng to lớn trong một ngôi nhà

sang trọng, có một cô gái đang say ngủ, đúng hơn là bị ngất thiếp đi

“cạch” tiếng cửa mở và một chàng trai bước vào

Anh ta có đôi mày rậm sắc lẹm, đôi mắt xanh biếc và sau thẳm như một biển cả, mái tóc vàng óng như màu của ánh ban mai, làn da trắng cùng với thân hình rắn chắc của một người mẫu.

Anh ta bước lại nhìn cô gái, nét mặt đang không vui của cô làm anh phải tự hỏi

“phải chăng cô bé đang khóc?”

Nó đã tỉnh dậy nhưng là trong một căn phòng lạ hoắc, đầu nó thì đau nhói

_cô bé tỉnh rồi sao? - giọng nói của một tên con trai nhưng = tiếng anh

“ai da đau quá, huh? đây là đâu?” - nó nửa tỉnh nửa mê “hả? anh ta là người nước ngoài?”

_anh là ai? đây là đâu? - nói = tiếng anh lun vẫn còn ôm đầu (nhà nó nghèo mà bắt nó phải giỏi về mặt ngoại ngữ, bắt mí nhá: nó có thể nói = T Anh, T Pháp, T Nhật, T Hoa và cả T Hàn, Wòa khó hiểu?)

_cô thật sự không nhớ sao? - tên kia cười khinh khỉnh - chính cô bé là người đâm vào xe tôi trước mà, trong khi đèn vẫn còn xanh

_thật sao? vậy... vậy thì tôi xin lỗi, làm phiền anh rồi - nó đứng dậy nhưng lại không vững

_này, cô cẩn thận chứ, cô định đi đâu? - anh ta hỏi

_cảm ơn anh nhưng tôi phải về - nó nói mà đầu quay như chong chóng

_tôi nghĩ cô không cần phải vội, cô còn chưa khỏe mà - anh ta ngăn nó

_nhưng tôi không thể nằm đây ăn vạ anh mãi được - nó cười nhạt

_không sao mà, tôi không phiền - anh ta nói như mời đón nó

_nhưng mà..... - nó vẫn còn ngại

_đã bảo là không sao mà - chưa kịp nói gì anh ta đã nhắc bóng nó lên đặt trở lại giường

_oh.... - nó chưa kịp phản ứng, mặt đỏ lựng

_cô không phải ngại, tên tôi là Joséph Wedton , gọi tôi là Joséph - anh ta tự giới thiệu - còn cô tên gì?

_Tôi là Bảo - nó cũng giới thiệu - Joséph Wedton? nghe khá quen.... ừm... anh có phải là người mẫu độc quyền cho tạp chí Roguine không? (chế đó nha, đừng có tìm trên Google) - nó “quánh” đại mà trong đầu nhớ nhớ quên quên

_sao cô biết? - Joséph ngạc nhiên - tôi nghĩ chỉ có những người xem thời trang ới biết thôi chứ

_àh hì hì thật ra thì ước mơ của tôi là thiết kế thời trang vì vậy nên tôi có xem vài kênh thời trang - nó giải đầu

_thật chứ? - anh ta cũng ừ hử

_tôi nghĩ mình nên về thì hơn - nó vẫn không quen

_tôi đã bảo là không sao, cô mà về là không có lòng hiếu khách đấy - anh ta cười thân thiện

_vậy anh có thể cho tôi mượn điện thoại được không? tôi muốn gọi về nhà - nó mở lời

_đây cô cứ gọi cho họ yên tâm - Joséph rất vui khi nó ở lại

NÓ nhắc đt và gọi về cho dì Bảy, nó bảo đêm nay nó không về được nên đừng đợi nó

Xong nó và Joséph lại tiếp tục tìm hiểu

_anh là người Pháp phải không? - nó nói = tiếng Pháp

_cô bé biết cả tiếng Pháp ư? - Joséph ngạc nhiên

_vâng tôi học tiếng Pháp năm tôi lên 10 - nó không còn ngại nữa

_cô bé mấy tuổi vậy? - Joséph thắc mắc

_tôi chỉ mới 16t thôi - nó cười nhạt

_cô bé trẻ quá đấy, tôi đã 21t rồi - anh ta nhe răng

_vậy anh lớn hơn em

_ừm - anh chàng có vẻ thích thú - em có thể cho anh biết lí do vì sao em lại bắt cần mà đi qua đường như vậy không?

_ừm..... - nó chẳng nói gì hỉ im lặng cuối mặt xuống, Joséph đã hiểu chuyện, anh không muốn hỏi thêm vì phần nào đã đoán ra được nó có chuyện buồn

_thật xin lỗi vì đã bắt cần, chỉ là em gặp phải vài chuyện không vui mà thôi - nó thở dài

_ừm, em đã mệt chưa, em cứ nghỉ ngơi ở đây đi không sao đâu - anh ta cười an ủi

_cảm ơn anh - nó mừng vì đã gặp được người tốt

_thôi anh ra ngoài đây

_vâng, chúc anh ngủ ngon

_em cũng vậy

Joséph ra ngoài, còn nó thì lại nhìn về khoảng không một cách vô thức, nước mắt lại lăn tròn trên má, nó lấy tay gạt những giọt nước mắt và không muốn nghĩ ngợi tiếp nữa.

Còn về phần Vương, hắn đã tìm nó suốt buổi tối, từng con đường từng khu phố ngay cả ngôi nhà của gia đình nó nhưng chẳng thấy nó đâu, bất mãn, hắn quay về nhà, một cách mệt mỏi và hối hận, hắn đã yêu nó, nhất định là thế

“em đang ở đâu? tại sao em chỉ nghĩ đó là trò đùa chứ?” - Vương đau khổ oán trách bản thân.

Ở ngôi nhà sang trọng mà cô gái đang nằm tại căn phòng rộng khác, có một chàng trai đang gọi điện, đứng hướng ra phía cửa sổ

“cộc cộc”

_vào đi - chàng trai ra lệnh

_là tôi, Sophie - một cô gái rất đẹp bước vào

_hãy điều tra về cô gái ban nãy cho tôi - anh chàng ra lệnh

_tôi biết rồi, cậu cũng phải ngủ sớm nữa, mai GD của Roguine có buổi phỏng vấn đấy - cô gái nhắc

_tôi biết rồi, cô mau đi đi - anh ta nói lạnh lùng, làm cô gái lòng nhói đau

22. Chương 22

Vẫn thế nó vẫn còn rất giận Vương, sáng hôm sau nó chào tạm biệt Joséph và đi về, anh chàng mà nó nghĩ là người tốt đã cho nó số ĐT.

NÓ rảo bước xung quanh, mà bụng đói meo, bắt chiếc taxi nó về nhà. Vì chỉ mới có 7h sáng nên ngôi nhà vẫn đang chìm vào giấc ngủ, không gian vẫn còn rất im ắng, đôi lúc có vài tiếng lạch cạch của mấy chị người làm dưới bếp đang chuẩn bị đồ ăn sáng, nó không muốn phải chạm mặt Vương, nó bước từng bước khê đến cửa phòng, vì phòng nó và phòng hấn kề bên nhau đã thế phòng hấn lại nằm ngoài vì vậy muốn đi qua cửa nó phải thật khê. Đang đi những bước thật khê

“phù, cuối cùng cũng qua” nó mở cửa phòng một cách nhẹ nhàng

_cô đi đâu suốt từ hôm qua đến giờ? - tiếng Vương

_sao....sao anh lại vô phòng tôi? - nó giật mình quay lại Vương đang ngồi trên giường của nó

_tôi hỏi hôm qua cô đã đi đâu? - đôi mắt hấn tối sầm lại

_tôi...tôi đi đâu thì liên quan gì đến anh, anh mau ra ngoài đi - nó cũng xem như không có gì xảy ra

_nhưng tôi là chủ của cô, tôi phải biết cô đi đâu chứ? - Vương tức mình quát

_tôi về nhà - nó nói nhanh

_cô nói dối, tôi về nhà cô nhưng cô không ở đó? - Vương đã điên thật sự

_tôi chỉ là đầy tớ thôi mà, anh đâu cần phải bận tâm đến - nó nói mỉa nhưng trong lòng tức tối

_cô..... hừm, từ nay cô không được phép ra khỏi nhà khi chưa có sự đồng ý của tôi rõ chưa? - Vương nói như ra lệnh

_anh có quyền gì chứ...? - nó la lối

_tôi là chủ - Vương chắc nịch

_anh..... - nó tức muốn sôi máu nhưng cũng chẳng làm gì được ai bảo anh ta là chủ còn nó là tớ làm gì.

nó không thềm xuống ăn sáng, nó đem theo chút tiền rồi bắt đầu đi học, thứ 2 mà

Nó chỉ chào có mấy dì và mấy chị người làm, làm ngo Vương, hấn cũng chỉ ngồi đó ăn không vô nuốt không trôi chứ có làm gì được với tính cứng đầu của nó

Nó móc điện thoại

_alô, Hoàng huh? tui nè đến đón tui đi học nha ở đườngxyz..... - nó ra đến đầu đường thì gọi cho Hoàng

Chỉ 10' sau, Hoàng đã có mặt và chở nó đi, vừa lúc đó Vương bước ra khỏi nhà và nhìn thấy, máu hắt như sôi đến 100 °C

Đến trường nó vs Hoàng “tung tăng” cón hắt thì mới dò trường mà trên đầu mây đen mù mịt

_cô, giờ ra chơi, tại sân sau, gặp tôi - Vương nói như ra lệnh

_tại sao tui phải gặp anh ? - nó bướng

_cô muốn tôi đuổi việc cô à? lúc ấy gia đình cô cứ việc ra đường mà ở nhà - Vương dọa nó rồi bỏ đi

_hừ, cái đồ công tử bột đê tiện, độc ác mất nhân tính.....bla bla..... - nó nguyền rủa Vương không ngớt

Các tiết học trôi qua thật nặng nề, nhưng rồi cũng đến giờ ra chơi

_anh có chuyện gì? - nó ra vẻ khó chịu

_cô ăn nói với chủ kiểu ấy hả? - Vương trợn mắt

_oh xin lỗi, vậy cậu chủ gặp tôi có chuyện gì vậy? - nó dẽo mồm, ắt chớp chớp

_tôi muốn cô chấm dứt quan hệ với tên kia.

_anh nói cái gì? chấm dứt vs Hoàng ấy hả? không đời nào - nó dứt khoát - về việc này anh chẳng có quyền gì cả, Hoàng là bạn tôi, anh đừng có mà xía vô

_cô..... - Vương cảm mỗ luôn, chả lẽ giờ anh bảo thích nó, không hợp chút nào

_thôi tôi đi đây - nó toang bước đi

“một ngày nào đó, em phải là của tôi” - máu độc chiếm lại nổi lên trong con người Vương

Giờ ra về, nó không về nhà mà sang bệnh viện thăm mẹ Hoàng, tuần nào cũng vậy nó thăm ít nhất phải 3 lần 1 tuần

Mẹ Hoàng rất quý nó, còn mẹ hắt cho dù giàu có nhưng lại có thái độ xem thường.

_chào chào bác - nó cầm một bọc trái cây

_cháu lại đây - bà niềm nở chào nó như con gái

_bà đến rồi à? - Hoàng cũng đang ngồi trò chuyện với mẹ

_ừm, hehe tui mang đồ ăn tối ọy nèh -nó vô tư lự

_trời lại mang nữa sao? tiền đâu mà con mua hoài vậy, lần nào tới con cũng mua - bà Ngọc hết hồn

_con cũng chả biết nữa, mở bóp ra thì tiền nó cứ như cũ - nó cũng pó tay hok biết vì sao

_thôi con ngồi đi - bà Ngọc niềm nở

_dạ, thôi để con rửa trái cây rồi gọt cho bác - nó khệ nệ bưng rổ trái cây vô rửa

_bà rửa xong ra tui gọt cho - Hoàng nói với

Nó bưng rổ trái cây ra mặt nghi ngờ

_biết gọt không đấy?

_biết mà - Hoàng chắc nịch

_đây này, thử 1 trái xem, tui có bao giờ thấy ông gọt đâu - nó nghi ngờ

Hoàng cầm trái táo lên và bắt đầu “gọt”, nói đúng hơn thì là đâm xía

_này này này, ngừng, tôi nói ngừng - nó chặn tay Hoàng

_gì vậy? đang gọt ngon lành mà

__ngon cái mặt ông ý, nhìn này, nó nát bấy hết rồi kia kìa, thế này thì ai ăn ai ở hả? - nó chỉ vô quả táo trách móc - thế mà bảo biết gọt, đưa đây

Nó giật con dao trên tay Hoàng (ghê ***)

__nhìn mà học hỏi này - nó bắt đầu gọt một cách điệu nghệ chỉ 2-3 vòng là trái táo sạch sẽ.

Bà Ngọc nãy giờ nhìn hai đứa, cứ cãi nhau như hai vợ chồng son, bà thầm mỉm cười và ao ước có một đứa con gái có thể xử lý được thằng con trai bất trị này của bà.

23. Chương 23

Nó chào tạm biệt bà Ngọc và Hoàng, bắt đầu “lết” về nhà, nhưng đi được nửa đường trời mây giông, sấm chớp gió thổi âm âm, mưa xuống.

Tầm 6h chiều, nó về nhà mới một cách mệt mỏi, ướt nhem. Những bước chân của nó bước lên từng bậc thang sao mà nặng nề

__này, từ chiều tới giờ cô đi đâu hả? - chưa kịp bước lên bậc thứ 5 thì Vương chặn đường, tra hỏi

__tôi đi đâu mặc xác tôi... anh mau tránh ra đi - nó mệt mỏi

__cô đi đâu mà người ướt nhem vậy? - Vương lo lắng siết chặt vai nó

__tôi đã bảo là anh đừng quan tâm mà - nó gạt tay hất

Bất ngờ đầu óc nó quay cuồng, mọi thứ trước mắt như mờ dần

__huh? anh có anh em sinh đôi hồi nào vậy? - nó quay mòng mòng rồi ngã vào lòng Vương bất tỉnh

__này, này, cô làm sao thế? - Vương hoảng

__sao đầu cô nóng quá vậy, sốt rồi - hấn bế nó lên lầu

__dì Tư, chị Ngọc mau mang nước ấm và thuốc hạ sốt lên đây - Vương gọi lớn

2 người chưa biết chuyện gì nhưng cũng làm theo Vương nhanh chóng đưa những gì hấn cần

__dì Tư, chị Ngọc mau thay áo cho cô ta đi lát nữa tôi sẽ vào sau - nói rồi Vương bỏ ra ngoài

__dì Tư, con chưa bao giờ thấy cậu chủ sốt sắn đến vậy lại còn lo lắng nữa chứ - chị Ngọc nói nhỏ với dì Tư

__ừm, dì cũng vậy, từ lúc cô bé này đến cậu ta có vẻ vui hơn và biết quan tâm tới người khác nữa chứ

10' sau hấn trở vào mọi chuyện đã ổn, Vương tự tay vắt khăn áp lên trán nó, nó đã hạ sốt nhưng vẫn còn mê mang

“sao em lại ngốc quá vậy? Tôi quan tâm em mà sao em lại phải lờ đi như vậy?” Vương nhăn mặt, anh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi nó thật dịu dàng, ấm áp

Một giấc mơ lạ lùng đến với nó, trong mơ nó đứng ở một góc của khu vườn rất đẹp, khu vườn đang đơm qua kết trái, hoa đủ màu sắc như đang mùa nở rộ, xa xa, dưới ánh ban mai trong lành tại một chiếc xích đu có một chàng trai đang ngồi đó, nó tò mò nên bước lại, anh ta nở một nụ cười rất tươi tỏa sáng như ánh mặt trời nhưng nó không thể thấy rõ mặt người ấy, anh ta từ từ đặt một nụ hôn lên môi nó thật nhẹ nhàng và nồng ấm, lạ ở chỗ là nó chẳng thể kháng cự nụ hôn ấy mà lại góp phần làm nụ hôn thêm nồng cháy. Nó mở mắt ra (vẫn trong mơ đấy nhé) nó thấy Vương.

__mau khỏe lại nhé - Vương kéo chiếc chăn đắp cho nó, hấn bước ra khỏi phòng thật khẽ

Màng đêm buông xuống, cái rét gió lạnh lại luồn qua nhưng tán lá khẽ rít lên từng cơn

24. Chương 24

Sáng hôm sau nó tỉnh giấc đầu nó đau ê ẩm, từng bước chân nặng nề, không vững nó chẳng biết tối qua chuyện gì đã xảy ra , nó không quan tâm miễn sao nó có thể về nhà là ổn rồi, nó lê bước mở cửa ra ngoài ban công hóng gió, trời hôm nay đẹp quá, nắng chan hòa, ẩm áp lạ thường y chang câu “sau cơn mưa trời lại sáng”

Nó hít một hơi thật sâu, vươn vai và mọi chuyển động như đã khác hơn nó cảm giác thế, nó thấy mình cũng đỡ nhiều, nó quyết định..... xuống nhà.

Vương đang ăn sáng, mọi chuyện vẫn diễn ra như mọi ngày

_này cô còn sốt mà đi đâu lung tung thế hở? - Vương quát nhẹ khi vừa thấy nó lờn tợn đi xuống

_tôi đâu có ngu, tôi thấy mình khỏe hơn nên mới xuống đây chứ bộ - nó chu mỏ

_vậy cô định với bộ dạng đó mà ăn sáng luôn hay sao? - Vương nhìn nó từ trên xuống dưới mà bật cười

_sao cơ? - nó bây giờ mới nhìn lại mình, nó đang mặc bộ Pijama hình con gấu màu hồng, đã vậy còn rộng thùng thình + với đôi slipper hình gấu nốt, đầu thì bôi chôm, lại cầm theo chiếc ly uống nước to tướng màu hồng, tay duỗi mắt (còn bần ngủ) trông nó buồn cười hơn bao giờ hết (như mèo ngủ ấy)

“nhỏ hôm nay nhìn cute phết” Vương mặc dù cười thế thôi anh vẫn nhìn nó chăm chú.

_này, anh cười đủ chưa vậy? - nó bực dọc hỏi

_e hèm... ku...ku....đủ rồi - Vương ngưng cười nhưng còn vài tiếng khúc khích

_hok thêm nói chuyện với anh nữa, tôi ăn trên lầu - nó quát “****” đi nhưng Vương toang chặn lại

_ấy ấy, mới nói thế mà đã đổi

_anh thử bị nóng đầu như tôi xem , xem anh có ngồi yên nổi không? - mới bệnh dậy gặp tên này nham nhở nó tức muốn “uỳnh” cho hấn 1 cái

_thôi thôi, ngồi xuống đi, cô mà bùng lên đó chắc cả nhà phải theo cô mà dọn mảnh vụn bát đĩa (ý nói nó vụng về) - Vương châm chọc

_anh có tin là chiếc slipper “thân iu” này vô mặt anh không hả, mới sáng bực mình - nó cảm râm

_thôi nhé, trời đánh còn tránh bữa ăn cơ mà? - Vương chịu thua vì tính cố chấp của nó

Tất cả người hầu trong bếp nhìn 2 bọn nó mà cười khúc khích, thật giống hai vợ chồng mới cưới vậy (sao đi đâu ai cũng ghép chú rể cho nó hết vậy kà?)

_àh, tôi đã xin phép cho cô nghỉ học ở trường rồi đó, tui cũng vậy - Vương nói như đã tính trước

_..ế à,..âm...ơn (thế àh, cảm ơn) - nó vừa nói vừa nhồm nhoàm như chết đói đến nơi

Vương nhìn nó như trẻ lên 5 đang “chén” mà thăm cười

_àh, lát nữa ăn xong, cô đi theo tôi đến chỗ này - Vương ra vẻ bí ẩn

_đi đâu vậy? - nó mắt tròn xoe

_nếu muốn biết thì ăn lẹ đi

_ờh ờh

Sau nó Vương gọi anh tài xế, nói nhỏ gì đó, anh ta tuân lệnh rồi đi ngay,

Nó đã ăn xong, như thói quen nó bê bát đĩa vào nhưng hấn ngăn

_cô muốn phá hết bát đĩa àh, để đẩy đi, không lại đi tông vào tường bây giờ - Vương trêu

_anh đừng có mà xem thường - nó kiên quyết bê = được đồng chén vô

_phù, ăn toàn - nó đặt đồng chén xuống thở phào rồi lên lầu

_này, ăn mặc cho sporty một chút đấy - Vương nói với

_biết rồi - nó phóng vèo lên lầu

Mở tủ đồ

“hừm xem nào, cái này, hay cái này” nó phân vân vì đồ sang trọng nó không có nhưng mấy bộ thể thao thì nó có đầy

Cuối cùng nó cũng lựa được một bộ ưng ý

Sau 54’ 8s nó bước xuống nhà

_chúng ta đi chưa? - nó hớn hở

_cô ngủ lun trên đấy àh? - Vương cần nhằn bỏ tờ báo xuống

Nó xuất hiện với chiếc áo thun tay dài được xắn lên tới khuỷu tay, khoác một chiếc áo tay ngắn cùng chiếc quần jean soóc, và cuối cùng là đôi giày Zooyork và cái headphone to tướng. trông nó lúc này rất Xì- tai, Vương nhìn mà không chớp mắt, Vương cũng đang mặc chiếc quần jean rách gối và chiếc áo T-shirt nhìn cũng rất bụi đặc biệt nữa là đôi Nike anh đang mang tăng độ manly

_anh có đi không? - nó hỏi

_ừ ừ

_này , anh tài xế đâu? chiếc xe nữa? không có lấy gì đi? - nó ngó ngang ngó dọc tìm xe

_hôm nay chúng đi xe đạp - Vương tuyên bố

_huh? - nó trợn mắt - xe đạp áh?

_thì sao có gì không? - Vương cũng ngạc nhiên nhìn thái độ của nó

_không, tôi cứ tưởng anh không biết đạp xe chứ - nó vẫn tròn xoe

_cô xem thường tôi quá đấy - Vương tức tối khi nó nói vậy

Chờng 5’ sau

_thưa cậu chủ, đã có xe mời cậu ra ngoài - anh tài xế xuất hiện

_tốt lắm - Vương nói rồi kéo theo nó ra ngoài

_đây là phương tiện của chúng ta - Vương chỉ

_XE ĐẠP ĐÔI - nó ngạc nhiên hết sức

_ừh - Vương tỉnh ruồi

_nhưng sao không phải là xe đạp bình thường chứ? - nó nhăn nhó

_thôi không nhiều lời, tôi thích xe đạp đôi, cô có mau lên xe không thì bảo - Vương ra lệnh

_ờh..... - nó đành leo lên xe vậy

Đạp một hồi hấn đạp tới Siu Thị

_vô đây chi? - nó khó hiểu

_tôi cần mua vài thứ ấy mà - Vương gởi xe rồi dắt tay nó vào, ai ai cũng nhìn nó với hấn, rất đẹp đôi và trẻ trung

_mua gì? - nó cộc lốc

_mua những gì cần mua - Xong Vương kéo nó đi lòng vòng, , lấy xe chất đồ rồi bắt đầu đi mua sắm

Hắn mua cả đồng, nào là mít dâu, bánh mì nướng, một vài lon nước, và một ít đồ ăn đóng hộp, ngoài ra Vương còn mua cả một cái túi và một cái bình đựng nước, mua thêm một tấm khăn trải (đoán được là đi đâu chưa?)

Xong chúng nó lại “dung dăng dung dẻ” lấy xe và tiếp tục hành trình

_bây giờ chúng ta đi đâu thế? - nó thắc mắc

_một nơi đặc biệt - Vương chỉ nói thế thôi rồi im lặng suốt, lâu lâu cười như tên điên

Cuối cùng sau 1 tiếng rưỡi đồng hồ đạp xe, bọn nó cũng tới nơi cần tới

25. Chương 25

Nơi chúng nó tới là ngoại ô thành phố, chúng nó dừng tại 1 căn biệt thự

_này, đây là đâu vậy? - nó tròn mắt

_đây là nhà khác của gia đình tui - Vương trả lời tỉnh bơ

_ờh, nhưng chúng ta tới đây là gì? - khó hiểu

_cũng không có gì quan trọng, vô đây cất xe rồi đi chỗ khác

_huh? - nó không hiểu gì cả nhưng cũng đi theo

Cất xe xong, bọn nó xách linh kính ba cái đồ vừa mua

_tới chưa vậy? - nó cầu nhàu

_cô có phải là heo không hở? đi gì mà chậm đã vậy còn than như bọng - Vương cũng cần nhằn

_hứ - nó liếc xéo

_tới rồi nèh - Vương và nó đi một hồi tới một ngọn đồi xanh ơ là xanh và rất mát, gần đó có một cái thác nhỏ,

Vương trải tấm chăn ra giữa chỗ có bóng cây, rồi nó cũng Vương dọn hết đồ ra

_chúng ta đi picnic àh? - nó tròn mắt

_cô nhìn mà không thấy sao còn hỏi? - Vương bần cười hết sức

_hứ, anh không nói thì có ma mới biết anh nghĩ gì

_thôi tôi đói rồi cô mau làm đồ ăn đi - Vương nói mà nằm ngược mặt lên trời

_hứ - nói liếc xéo nhưng cũng bắt tay vô làm, nó làm bánh kẹp patê với cà ngừ và rau salad trộn

15' sau

_này, mau ngồi dậy ăn đi - nó lay Vương

_ờh ờh

_Ngon không? - nó tròn ắt đợi câu trả lời

_ừhm, cô khéo tay đấy - Vương vẫn còn nhồm nhoàm

_anh uống gì? - nó lục lọi bao nước

_gì cũng được, coffee đi

_nèh

Sau một hồi ăn “picnic” hấn ngủ còn nó đi ra rửa mặt ở bờ suối

_wòa nước này mát ghê, ngâm chân tí - nó ngo nguậy cái chân được 15’ phút nó tấy hấn vẫn còn ngủ và cũng chẳng thấy ai xung quanh nên đánh liều..... đi tắm (từ chỗ hấn đến chỗ nó khá xa, vả lại còn có mấy mỏm đá khá to)

NÓ thích quá cứ ngâm mình mãi đến tận nửa tiếng nhưng nước chỗ nó tự dưng ấm lên rồi nóng dần nóng dần, nó thấy khói bốc lên và mắt mờ đi nó ngắt tại chỗ

_hơ ơ..... - Vương thức dậy mà không thấy nó

“hửm? cô ta đi đâu thế nhỉ?” Vương sốt ruột đi tìm, hấn ta chạy ra bờ suối định rửa mặt cho tỉnh trước rồi mới đi tìm

_wòa nước sao ấm tự nhiên vậy ta? - Vương lấy tay áp nước lên mặt - àh, quen nhỉ, nước ở chỗ này là thế mà

Rửa mặt xong Vương ngược lên

_cái gì? sao quần áo của cô ta lại ở đây chứ? - hấn trở mắt vì thấy đồ nhưng không thấy người

Nhưng hấn ngó kĩ hơn thì thấy nó, nó đangtắm

Vương mặt chín ngượng quay mặt đi

_cô....cô làm gì ở đây thế hả? - Vương nói lớn mặt đỏ lựng

..... - đáp lại là một cái im lặng bất thường

_này, cô điếc hả? - Vương tức mình

..... - vẫn im lặng

_nàyyyyy... - hấn tức tối quay lại và thấy nó bất động

Hấn hốt hoảng, chạy về phía nó và lay mạnh

_này, Bảo, cô bị gì vậy? cô có nghe tôi nói gì không - Vương vừa lay vừa ngượng ngùng nhưng vẫn chẳng thấy động tĩnh gì, hấn biết nó đã tắt vì nước quá nóng

Vẫn còn ngượng nhưng cứu người là trên hết, hấn quyết định bế nó lên

26. Chương 26

Vương đã bế nó đặt lên tấm trải mà 2 đứa đang picnic

_này, Bảo, mau tỉnh dậy đi - Vương lay lay, hấn chỉ có thể bế nó lên bờ mà thôi, chứ chẳng lẽ bế nó “như thế” mà chạy vòng về nhà

15’ sau, cuối cùng nó cũng tỉnh dậy, nó từ từ mở mắt ra

_đây đây là đâu? - nó mơ màng

_cô...cô tỉnh rồi hả? - Vương mừng rỡ chạy đến ngồi cạnh nó

Nó không nói gì rồi nhìn “xung quanh”

_áhhhhhhhhhhhhhh..... - nó hét lớn - Anh cái đồ dê tiện, dê cụ, biến thái, #\$\$%^&%&T*..... - nó chưa tìm hiểu chuyện gì đã hét lên ồm tỏi

_uhm uhm - Vương bịt miệng nó lại - này, cô hiểu lầm rồi

.....iểu.....ầm.....ái.....l.....ử? - nó tức la tối nhưng cũng đng bị bịt miệng

_cô im lặng, nghe tôi nói hết đã - Vương tức mình quát lớn - tất cả là lỗi của cô ấy, khi không lại vào con suối đó tắm chứ, cô biết là con suối đó nó đặc biệt nóng lên vào buổi xế chiều mà, nếu không nhờ tôi cứu cô thì không biết giờ này cô còn ở đây không nữa

_anh không nói làm sao mà tôi biết - nó gỡ tay hắt ra - anh còn không mau tránh ra cho tôi thay đồ àh

_ờh ờh - Vương đỏ mặt khi chợt nhớ ra nó chưa mặc đồ (nhưng có quần khăn đầy nhá, không ai được nghĩ bậy à)

Wương ngại ngần đi ra cho nó thay đồ (vì sợ động chạm thành ra hắt không hề dám thay đồ cho nó

_này, đừng có mà nhìn lên đấy nhé - nó nói lớn

_ai ai mà thèm chớ - hắt cũng nói lớn (xí, chẳng phải hắt nhìn đã rồi hay sao? hehe , đùa thôi) - cô xong chưa vậy?

_rồi, đi về - nó đi một cách bực bội, còn Vương thì chỉ biết lẻo đẻo đi theo, trên đường về chẳng đứa nào nói với nhau đứa nào mà mặt cứ đỏ lựng

Về tới nhà mà mặt hai người trẻ cứ đỏ như gấc làm những người trong nhà tò mò

_này, Bảo, em với cậu chủ làm gì mà mặt 2 người đỏ gay vậy? - chị Ngọc thắc mắc

_không không có gì đâu ạh - nó lấp bắp

_hay là..... - chị Ngọc ra vẻ đoán mò

_không có mà, nhất định LÀ KHÔNG - nó chối biến

Tại phòng hắt

_thưa cậu chủ đã đến giờ cơm rồi ạh - ông quản gia

_tôi biết rồi - Vương vẫn còn nghĩ đến chuyện ban nãy

Thế là nó với Vương đều mở cửa cùng lúc, mà phòng lại cạnh nhau nữa mới khổ, nó vội vã cất bước đi trước

_này - Vương gọi

_sa...sao cơ? - nó nói mà không quay mặt, nó không muốn Vương thấy khuôn mặt đang ửng hồng của nó

_ăn tối xong cô có thể đi với tôi đến chỗ này chứ? - Vương đề nghị

_tôi...tôi không thích - nó lấp bắp

_tại sao? cô lại sợ àh, đừng lo, sẽ không có chuyện ngoài ý muốn nữa đâu - Vương chắc nịch

_nhưng tôi không thích - nó cũng dứt khoát

_này, cô là chủ hay tôi là chủ vậy - Vương tức mình, máu độc chiếm lại dâng lên

_thì là anh..... - nó quay lại nhưng cchưa kịp nói gì thì Vương cắt ngang

_vậy coi như là cô đồng ý, không cãi - nói rồi hắt đi trước, nó còn chưa kịp “ờh” một câu

Một bữa ăn im lặng lại trôi qua, Vương bảo gì đó với ông quản gia. Chừng nửa tiếng sau, Vương dắt nó ra xe, cả 2 im lặng

Đi đâu lòng vòng chừng 15' cuối cùng bọn nó cũng đã đến nơi, một nơi mà nó nhìn thấy phải thốt lên

_wow, đẹp quá

27. Chương 27

_Wow, đẹp quá

Nơi mà nó phải thốt lên đó là một ngọn đồi chong chóng, trên những cánh chong chóng có ắt nhiều đèn, cứ một cơn gió thổi nhẹ qua là nó cứ xoay xoay rất đẹp, chẳng những thế giữa ngọn đồi là những ánh nến đẹp lung linh xếp thành hình trái tim, tóm lại, đây là nơi cực kì rồ-ma-n-tit

_cô thấy thế nào? - Vương cất tiếng

_rất đẹp nhưng anh làm như vậy để làm gì? - nó mãi ngắm nhưng bây giờ mới tròn mắt hỏi

_cô đoán xem - Vương ra vẻ bí ẩn

_chẳng lẽ cho tôi? - nó nghi ngờ

_nếu tôi nói là đúng vậy thì sao? - (ông này sao mù chảnh vậy trời)

_thật không? - nó mừng thầm - sao hôm nay anh tốt đột xuất vậy?

_này, cô không cảm ơn tôi thì thôi sao lại -Vương mặt tối sầm lại

_nói vậy thôi tôi cũng cảm ơn - nó cười tươi - vì chuyện này, và vì chuyện anh cứu tôi lúc ở bờ suối

_ờ...ừm thì cứu người là trên hết mà - Vương thấy lại những hình ảnh ấy rùi ngượng ngùng

_nói thật, ban đầu tôi chẳng ưa gì anh, ghét cay ghét đắng luôn là đằng khác ý - nó nói mà tay quay quay chong chóng (hai đứa ngồi trên đồi) - nhưng

_nhưng sao? - Vương tò mò rồi nghĩ thầm “chắc nhỏ thích mình rồi chứ gì, kaka”

_vì anh quá ngốc nên tôi không thể nào ghét được - nó phán 1 câu rồi bỏ chạy

_cá....cái jê? - Vương nghe xong tức tối - tôi ngốc áh, cô nghĩ mình là ai mà dám nói chuyện với tôi kiểu ấy hả? có đứng lại không thì bảo? - Vương vừa hét chúng vừa chạy

_hehe, có giỏi thì anh bắt tôi đây này, nói anh biết nhá tôi đạt 2 giải vô địch điền kinh rồi ấy nhá - nó vừa chạy vừa châm chọc

_được lắm, tôi mà bắt được cô thì cô sẽ biết mùi đau khổ là jê? - Vương vẫn rượt

Chạy một hồi thì bỗng

_áhhh - nó lọt tòm ở đâu ấy

_này, cô đâu rồi - Vương chạy một hồi thì tự dưng nó biến đâu mất tiêu

_tôi..... tôi ở dưới này nè - nó nói với lên

_hả? sao cô nhảy xuống đó chi vậy? - Vương ngu ngơ

_anh có khùng không, đâu ai điên tự nhiên lại nhảy bổ vào cái hố bao giờ - nó trách - tôi bị trật chân ngã vào cái hố ấy chứ

_cái hố sâu thế này làm sao tôi cứu cô được - Vương nói rồi nhìn quanh

_àh, cô đợi chút - Vương nói rồi quay lại trên tay cầm theo cái nhánh cây - này, cô mau cầm vào đi tôi kéo cô lên

Nó cũng đưa tay nhưng kéo lên kéo xuống một hồi Vương cũng mất đà té theo

_áh - Vương la lên một tiếng

_anh thật là, con trai gì mà yếu xìu - nó tức mình quát Vương

_chứ không phải là cô nặng hay sao mà còn cầu nhàu, đã vậy đà kéo lên rất khó cô có biết không, tự nhiên lại té vô cái hố này mà còn - Vương nạt lại

__tại anh chứ ai? khi không lại dẫn đến chỗ này để rồi té chứ - nó tức mình
 __không thêm cãi với cô nữa, mau tìm cách ra khỏi đây đi chứ - Vương bực cả mình
 __anh có mang đt mà phải không, mau gọi về nhà đi - nó gọi ý
 __ừ nhỉ - Vương nhắc điện thoại - cái quái gì thế này
 __sao thế? - nó thắc mắc
 __mất sóng - Vương nói gọn lỏn - cô đưa đyt cô cho tôi xem
 __hết pin nên tui để ở nhà rồi
 __àh - nó la lên tiếng nhẹ rồi ôm chân - đau quá
 __trời àh - Vương thở dài - cô thật là, đưa chân đây tôi xem
 __anh có chắc không đó - nó nghi ngờ
 __bảo đưa thì cứ đưa, sao cô nhiều chuyện thế hả? - Vương nói xong rồi kéo chân nó lại
 __cố chịu đau một chút - Vương nói rồi lấy tay xoay xoay bàn chân nó
 “crắc”
 __ah.... - nó chỉ la lên nhỏ rồi cắn răn chịu
 __xong rồi - Vương từ từ đặt chân nó xuống
 __cám ơn anh - nó hơi ngại - nhưng sao đại thiếu gia như anh biết cách nắm chân thế? - nó hỏi một cách chằm chọc
 __cô đừng có xem thường tôi, đó là do ông ngoại tôi dạy đó, lúc tập võ, tôi rất hay bị trật chân - Vương nói rồi nhìn lên bầu trời - nhưng cô cũng gan thật đấy, đau như thế mà chỉ cắn răn chịu - đánh trống lảng
 __tôi không thích là một đứa con gái yếu đuối - nó chắc nịch - ngày trước khi ở nhà tôi chỉ toàn bị gỏi học ở những trường nội trú, mặc dù rất yêu thương cha mẹ nhưng tôi không hề có cảm giác họ là người thân, vả lại một mình một nơi, nếu mà yếu đuối thì ai sẽ giúp đây? - nó cười buồn
 __mà nhà cô làm sao đủ tiền để vào trường nội trú? - Vương thắc mắc
 __đó cũng là điều mà tôi rất khó hiểu, mặc dù là con nhà nghèo nhưng tôi chưa hề thiếu thứ gì cả - nó nói với con mắt suy tư - nhưng quanh đi quẩn lại thì gia đình tôi vẫn có tiệm bánh nhỏ đấy thôi
 __n.....nè.....nè..... - nó mặt bỗng dưng tái mét lại, chỉ sau lưng nó
 __này, cô làm gì mà bị cà lâm vậy hở? - Vương nói rồi quay ra sau - Gián àh
 __ừhh..... - nó nói mà như bị rợn sống lưng
 __cô thật là.... , con gián thôi mà - hấn nói rồi cầm râu con gián quơ quơ trước mặt nó
 __tránh ra, a....anh mau vút con gián đó ra, mau lên - nó sợ đến phát thét
 __rồi rồi - Vương nói rồi vút con gián lên mặt đất - rồi cô không cần phải sợ nữa
 __phew, trên đời này, tôi ghét nhất và sợ nhất đó là gián đấy
 __trời àh - Vương bó tay
 Bầu trời bỗng lóe một tia sáng “àmmmm.....” rồi sau đó tiếng sấm cứ kéo dài
 Vương bỗng co rút người lại, mặt tái mét
 __này, anh làm sao thế? này - nó lay lay
 __sấm, tôi ghét..... sấm - Vương nói mà mắt hấn đanh lại, môi lắp bắp
 “àmm.....” lại một tiếng nữa, to, rất to

nó chưa kịp nói gì thì Vương đã nhảy bổ vào ôm ngang hông nó

_n...này - Nó tỏ ra khó chịu và đẩy Vương ra

_cô có thể ngồi như vậy một lúc không? - Vương nói trong sợ hãi

_thôi được rồi - nó thấy vậy cũng không đánh lòng - coi như trả ơn anh vụ con gián

Vậy là hai đứa cứ như vậy, suốt đêm rồi ngủ lúc nào không hay.

Sáng hôm sau

Nó đã dần dần tỉnh dậy, nhưng lại thấy hơi nghẹt thở, và mỗi người. Nó nhìn xuống thì thấy tay hắn vẫn ôm nó cứng ngắc, còn cái mặt của hắn thì (nằm đâu ấy nhỉ? khi tay hắn nằm ngang hông nó)

_này, Vương, anh mau thức dậy cho tôi - mặt nó chín vì ngượng

_hơ...ơ - Vương tỉnh dậy, thấy đầu mình êm êm (tại sao lại em, lọt hố mà có gối àh? thế là hắn nằm chỗ nào nhỉ?)

_cái đồ dê xồm, anh còn chưa tỉnh ngủ nữa hả? - nó bật ra rồi lấy hai tay che trước ngực

_chuyện gì vậy? - Vương còn ngáp ngủ

_chuyện gì này, mau tránh ra - nó ngại ngùng

28. Chương 28

_chân tôi khỏi rồi, anh mau đỡ tôi lên đi -nó đề nghị rồi đứng dậy - anh đẩy tôi lên đi rồi tôi tìm chỗ có sóng gọi người tới giúp

_ùhm - Vương đồng ý

Loay hoay mãi 15' nó mới lên được

_cảm ơn, anh mau đưa tôi đi cửa anh đi - nó thò thò tay xuống

_nè - Vương đưa cho nó - cẩn thận đấy

_biết rồi

Nó chạy ra con đường không xa ngọn đồi

_a lô, chú Vinh hả ? cháu là Bảo nèh - Nó alô

_cháu, vậy cậu chủ đâu? - chú Vinh, tài xế lo lắng

_cậu ta không sao, chú tới ngọn đồi hôm qua đi - Bảo nói rồi tự nhiên “pin pin” hết pin luôn

15' sau nó trở lại

_anh chờ một lát đi, tôi đã gọi chú Vinh rồi - nó quăng đi xuống - cầm lấy này, nó hết pin luôn rồi đó

_này - Vương gọi với lên

_sao cơ? - nó tròn mắt lò đầu ra

_tôi.....a..ùhm thật ra mục đích của tôi dẫn cô đến đây là có chuyện muốn nói - Vương ngập ngừng

_huh? - nó khó hiểu, bỗng dưng thấy Vương đỏ mặt nó rất ngạc nhiên -sao mặt anh đỏ bừng vậy?

_àh ừh hok có gì đâu? - Vương lại thôi

_anh thật là nói gì mà cứ úp úp mở mở - nó lắc đầu nhưng cũng quay ra

10' sau

_ah, chú Vinh - nó vẫy vẫy tay

_cô ở đây vậy cậu chủ đâu? - Ông Vinh lo lắng

_tôi ở dưới này - Vương nói to

_trời sao cậu lại rơi xuống giới vậy? - Ông Vinh nói rồi tìm cách kéo hẳn lên

_chuyện ngoài ý muốn

Xong nó với ông tài xế kéo Vương lên, khi vừa bước lên khỏi cái hố, Vương lướt nhẹ ngang tai nó nói gì đấy, mặc dù nói nhỏ lắm, nhưng nó vẫn có thể nghe được, nó thần người ra luôn (nói cái jê thế nơ?)

_này, cô định đứng đấy luôn hả ? - Vương nói mà không quay mặt lại, hẳn cũng đang ngượng

_ờh ờh - nó giờ mới tỉnh

Thế là chúng nó ra xe đi về nhưng lạ là chẳng đứa nào dám nhìn đứa nào, cả hai cùng hướng ra cái cửa sổ làm ông Vinh thấy lạ, chắc hẳn là có gì đó xảy ra giữa bọn trẻ, ông nghĩ vậy (nhưng gì mới được chứ?)

Chúng về nhà, lại thêm một buổi nghỉ học nữa Hoàng lo lắng cho nó vô cùng, không biết có chuyện gì không mà 2 ngày nay chẳng thấy nó đến thăm mẹ anh.

Chúng nó về tới nhà mà vẫn chẳng nói chẳng rằng câu nào

nó nhảy ngay vào phòng tắm, nhưng tắm một hồi nó mới biết mình quên mang quần áo vào thành ra nó chạy ra ngoài mà trên người chỉ có mỗi cái khăn quàng

_đâu rồi nhi? rõ ràng là để ở đây mà - nó vừa tìm đồ vừa lăm bằm

“cạch”

_này Bảo, tôi có ca..... - Vương bước vào mà chẳng thềm gõ cửa

_mau tránh ra, đồ .d.âm tặc đê tiện, cút mau &^*%&*% - nó vừa .c.hửi vừa chọi tất cả những gì mình vớ được

“rầm” Vương vội vả đóng sầm cửa lại, mặt hẳn đỏ bừng

Nó trong phòng thì tim đập thành thịch

“cái đồ biến thái, vô duyên, vô ý tứ ” nó rửa thầm đủ thứ trên đời

20' sau nó mở cửa bước ra và dè chừng

_này - Vương lên tiếng

_cá ... cáijê? - nó giật mình lấp bấp

_tôi đã làm gì cô đâu mà - Vương cười khục khục

_anh ...anh tìm tôi có việc gì ?

_xuống nhà với tôi, tôi có quà cho cô đấy - Vương nói rồi dắt tay nó lúi xuống nhà

_đây - Vương cầm một cái thùng to

_gì vậy ? - nó nhìn Vương nghi ngờ nhưng cũng nhận món quà, thấy nặng tay

Nó cúi xuống mở gói quà to tướng

_ụt ụtéc

_wa.....- nó thốt lên một tiếng

_anh lấy đâu ra con cute cute này thế - nó lấy tay vuốt vuốt con heo mọi

_hi... - Vương cũng cười thầm khi biết nó thích

_cutie cutie, moak - nó chu chu mỏ với con heo - thanks kìa nha

Vương khúc khích bỏ đi

Con heo trông iu phết, còn có đeo cả lắc cổ nữa ý

_gì thế này - nó để ý trên cổ con heo có mảnh giấy

_huh? là jê đây? - nó thắc mắc nhưng rồi cũng đi theo

Chỉ còn cánh cửa nữa thôi là có thể bước ra sân thượng

Nó cũng làm theo

“cạch” nó mở cửa, chân mò mò tìm kiếm đường đi

_cô mở mắt ra đi - Vương lên tiếng

Nó từ từ mở mắt, trước mặt nó lúc này là những ánh nến lung linh cực kì được xếp thành hình trái tim ở giữa là một chiếc bánh kem

_chúc mừng sinh nhật - Vương dịu dàng

_sao? sao? anh biết - nó rất đỗi ngạc nhiên lòng lâng lâng

_bí mật - Vương cũng chỉ nói thế thôi - ước gì đó rồi thổi nến đi chứ

_ùh, dù sao cũng cảm ơn - nó tiến gần ổ bánh nhắm mắt rồi nghĩ ngợi gì đó, nó thổi nến

Vì trời cũng đã tối, những ánh nến xung quanh lại càng rực sáng

_cô ước gì vậy ? - Vương vờ thắc mắc

_điều ước của tôi, anh cần biết làm gì ?

_thì thôi, ăn bánh nào

Vương kéo nó vô giữa những cái nến chúng nó từng muống từng muống ném hương vị ngọt ngào của cuộc sống

Ăn xong chúng nó no nê lăn kên ra nằm ngược mặt lên trời

_này, anh biết những vì sao trên kia là gì không? - nó ngu ngơ hỏi Vương nhưng không hề quay lại

_không - Vương trả lời cộc lốc

_người ta thường bảo mỗi vì sao trên trời tượng trưng ột người đã khuất, và những người đã khuất ấy sẽ luôn luôn dõi theo chúng ta qua những vì sao này - nó lấy tay hứng lấy những ánh sao

_thật thế ư? - Vương ngu ngơ

_tôi cũng không biết, nhưng theo tôi mỗi vì sao lại là một ước mơ, một hy vọng mà mọi người thường mơ trong ngày sinh nhật của mình - nó vẫn tiếp tục gờ tay

_tôi không có ước mơ - Vương nói mà giọng thật cô đơn

_sao vậy ? - nó ngạc nhiên quay sang Vương

_bởi vì đơn giản, mơ chỉ là mơ mà thôi - Vương nói trông rất cô độc mà lòng hẫng như buồn lắm

Chúng nó im lặng, một cơn gió nhẹ thổi làm khuôn mặt nó mất rười

_này, anh có biết điều ước của tôi là gì không?..... - nó nói mà mặt vẫn ngược lên trời

Lại một cơn gió nhẹ thoảng qua, Vương đã ngủ, hẳn đã thiếp đi lúc nào không hay

_đó là - nó nói gì đó như thì thầm vào tai hẫng

29. Chương 29

Mọi ngày đều trôi qua thật êm đềm nhưng Vương vẫn nhốt nó trong nhà nếu muốn ra thì phải xin phép (trời ại tên độc đoán)

Sáng Chủ Nhật

“tình tình tình....tình tình tình” tiếng chuông điện thoại của nó

_alo - nó nhấc điện thoại

“Bảo... là tôi đây...” tiếng một thằng con trai

_Hoàng hả? có chuyện gì không? - nó ngạc nhiên khi thấy Hoàng lắp bắp

“mẹ...mẹ...tôi bị cấp cứu rồi...” giọng Hoàng khan lại

_sao hả? làm sao....làm sao có chuyện đó được? - nó hoảng hốt - đợi, ông đứng đó đợi tôi, tôi sẽ đến ngay
nó gấp điện thoại rồi ba chân bốn cẳng chạy xuống nhà

_cô Bảo, cậu chủ không cho phép tôi để cô ra ngoài - chú Vinh chặn nó lại

_nhưng tôi...tôi thật sự có chuyện rất gấp mà - nó nhăn nhó

_xin cô đừng làm khó tôi - chú Vinh vẫn cản

Nó không biết làm thế nào nên đành quay vào trong

“đúng rồi, cửa sổ” trông đầu nó chợt nảy ra ý kiến leo cửa sổ

Nó tìm một sợi dây thừng kiểm được trong kho, cột chắc lại, nó leo xuống, bắt chiếc tãi nó chạy ngay tới bệnh viện

15' sau

_Hoàng, mẹ mẹ ông sao rồi - nó mặt không còn giọt máu, thở hồng hộc

_vẫn còn đang cấp cứu bên trong - Hoàng lo lắng hai tay chấp vào nhau

_cậu đừng lo, bác ấy sẽ qua khỏi mà - nó quỳ xuống lấy hai tay ôm lấy tay Hoàng

10' sau

“cạch” tiếng cửa mở phòng cấp cứu

_bác sĩ, bác sĩ mẹ tôi sao rồi - Hoàng tức tốc

_căn bệnh ung thư đang tái phát cần mổ ngay - bác sĩ nói căng thẳng

_bác sĩ, vậy bác gái sẽ qua khỏi chứ - nó lo lắng

_chúng tôi e rằng cơ hội chỉ có 20% - ông bác sĩ

_chỉ 20% thôi sao? - Hoàng nói như muốn vỡ tung

_bình tĩnh đi Hoàng, tôi tin bác sẽ qua khỏi mà - nó động viên

_vậy chừng nào mẹ tôi có thể mổ hả bác sĩ? - Hoàng nắm tay ông bác sĩ

_bà ấy sẽ phải mổ ngay, mới anh đi theo tôi làm thủ tục

Hoàng đi theo theo ông bác sĩ, còn nó thì vào phòng cấp cứu

_bác, bác tại sao lại như vậy? - nó lo lắng

_hì... bác... cảm ơn cháu - bà Lan cố gượng nói nhưng yếu ớt

_bác, bác nhất định sẽ qua khỏi mà - nó nói với ánh mắt hi vọng

_ùhm, bác xin lỗi.... bác xin....lỗi - bà nói bằng giọng thều thào, đôi hàng mi bà trực trào ra trên khóe mắt - có lẽ ...bác ...sẽ chẳng...được...nhìn thấy...thằng Hoàng và cháu...được nữa - bà nhắm mắt những giọt lệ cay đắng

_bác bác đừng nói thế mà, Hoàng đang rất mong bác, bác đừng nói như vậy mà - nó òa khóc nhìn bà

_cháu có thể hứa với bác...một...điều ...được không? - bà Lan hỏi bằng giọng yếu

_chuyện gì vậy bác - nó lau nước mắt

_con...hãy hứa...khi ..bác... đã không....còn trên cõi...đời này nữa....con...con hãy...chăm sóc thằng Hoàng giùm...bác - bà nói giọng cầu xin

_bác bác nói gì vậy? làm sao mà bác có thể.... Hoàng sẽ rất đau khổ - nó nắm chặt lấy đôi bàn tay xanh xao của bà

_con...hãy...hứa...- bà nói mà hấp hối

_mẹ...tại sao? tại sao mẹ lại nói như vậy? mẹ nhất định không được xa con - Hoàng nắm lấy tay bà mà khóc

_mẹ...m...ẹ...xin lỗi... - bà dần dần nhắm mắt - hã..y...ư...tha...ư...thứ...ch..o ..mẹ

nói rồi đôi tay bà như lạnh dần, đôi môi trở nên tái đi, sắc mặt cũng biến xanh nhạt

_M....E....MẸ..... - Hoảng gọi lớn

_Bác, bác - nó lấy tay lay lay bà mà nước mắt dần dụa

Và như thế bà đã đi xa, đã hoàn thành số phận của mình.

Sau tan lễ, tại một khu vườn trống sau căn biệt thự rộng, một không khí ảm đạm, thật u ám

.....- Hoàng im lặng

.....- nó cũng không muốn nói gì lúc này, nó biết người mà Hoàng yêu thương nhất đó là mẹ anh.

_hãy khóc, đừng im lặng - nó chỉ nói thế thôi - hãy cứ khóc đi

Hoàng không nói gì, anh dựa đầu vào vai nó và...khóc. Nó cho anh mượn bờ vai, đôi tay xoa xoa cái lưng không lồ, nó như an ủi Hoàng chỉ bằng hành động

Một ngày dài, hôm ấy đúng thật là một ngày dài.

“ax, con nhỏ này đi đâu thế không biết” Vương ở nhà lo lắng, đi đi lại lại mà chóng cả mặt

_cậu chủ, xin cậu bình tĩnh, cô ấy sẽ về ngay thôi ạ - ông quản gia

_ông thôi đi, ông đã nói câu này cả chục lần rồi, cô ta có về đâu - Vương quát làm ông quản gia im thin thín

_thưa cậu chủ, là cô Bảo - chị người làm hớt hải

_chị cứ để cửa đây cho tôi - Vương tức mình bước ra

_cô làm gì từ sáng tới giờ? - Vương nói như quát

..... - nó không nói gì mà thần người ra, mắt nhìn mông lung

_này, cô có nghe tôi nói không hả? sao cô không đi luôn đi, còn về ấy làm gì? - Vương tức mình nắm chặt vai nó

_anh im lặng một chút đi - nó nói với giọng sầu não

_im lặng? làm sao tôi có thể im lặng đây? - Vương lấy tay xoay mặt nó nhìn thẳng vào mặt mình

_tôi đã mệt lắm rồi, anh làm ơn để cho tôi yên được không - nó vùng khỏi tay Vương đi lên lầu.

“huh? cô ta làm sao ấy nhỉ? tại sao lại có thái độ đó? cô ta đã đi đâu? ai làm gì cô ta à?...” tất cả câu hỏi cứ vây lấy Vương khi thấy nó như thế.

30. Chương 30

Nó lên lầu mà người lã đi, nó đi vào toilet nó muốn ngâm mình trong nước ấm một chút để thư giãn. Nó cảm thấy tội nghiệp Hoàng, anh đã không có nhiều người thân thích bên cạnh đã vậy còn mất đi luôn người mẹ đáng kính, nó phải làm sao đây với lời cầu khẩn từ bà Lan, mẹ Hoàng

“thật là mệt mỏi quá” - nó lắc đầu nguầy nguậy nó muốn xua tan đi tất cả

20’ sau nó bước ra đã nghe tiếng gõ cửa

“cộc cộc”

_ai đấy chờ tôi một lát - nó nói rồi đến mở cửa - lại là anh à? tìm tôi có chuyện gì?

_uhm...tôi...tôi mang đồ ăn đến cho cô này - trên tay Vương là một khay thức ăn

Định từ chối nhưng nó nghĩ hần chưa bao giờ làm vậy và chắc hần cũng lo cho nó lắm (lo mà phát cuồng í chứ pà chị)

_anh vào đi - nó mở cửa rộng hơn

_uhm, còn chuyện ban nãy, tôi...tôi...xin lỗi, chắc có lẽ tôi hơi nóng - Vương gãi đầu

_không sao mà - nó ôn tồn

_nhưng... mà từ sáng tới giờ cô đi đâu mà mất tăm luôn vậy? - Vương thắc mắc

_thì tôi bận việc gấp nên phải đi, anh không cần phải bận tâm

_ùh, vậy thôi, cô đi ngủ đi, tôi cũng về phòng đây - Vương bước ra nhưng chưa hết thắc mắc

_vậy chúc anh ngủ ngon - nó nói rồi đóng cửa lại

Nhìn vào đồng hồ ăn, nói thật nó cũng chẳng còn tâm trạng đâu mà ăn, nhưng lại nghĩ đến việc Vương đã bùng lên tận đây cho nó, nó lại thấy cảm động

Nó cũng ăn nốt phần ấy rồi đi ngủ lun (có đánh răng í nhá)

Sáng hôm sau, nó thức rất sớm cỡ 5h30 ấy, nó lui cui dưới bếp, thái hành, đập trứng, bắt chảo đổ dầu,

Sau 1 tiếng đồng hồ “leng keng” ”lạch cạch dưới bếp nó cũng xong được 3 hộp obento

Nó khê bước đến cửa phòng hần, treo cái gì đấy vào tay nắm cửa, kèm theo là 1 tờ giấy

Xong xuôi, nó đến trường rất sớm (bắt xe bus)

_hoooo..... - Vương thức dậy, hần vươn vai rồi đứng lên chuẩn bị thay quần áo đi học, hần mở, rồi đóng cửa lại và thấy cái túi gì đó treo trước phòng mình, tò mò Vương mở ra và thấy tờ giấy

“hừm, cô thật là lăm trò ” Vương lắc đầu cười vui sướng, hần ta mở chiếc hộp bên trong và cười tươi xuống nhà

_chị Ngọc, hôm nay tôi không ăn sáng, tôi đi đây, chào mọi người - Vương vừa đi vừa xách túi gì đấy như gã người ngoài hình tỉnh

_hôm nay cậu chủ sao thế nhỉ? - chị Ngọc thấy lạ

_ùhm, dì cũng thấy lạ, chắc cậu chủ yếu thật rồi - dì Bảy cười mỉm

Chẳng hiểu sao mà Vương vừa đi vừa cười toe như con nít mới được cho kẹo, ai ai cũng thấy lạ, có bao giờ hẳn cười thế đâu nhỉ

_này, thằng này uống nhầm thuốc gì vậy cà? sao nó cười suốt ấy nhỉ - Kỳ thấy ngờ ngờ quay sang hỏi Doanh

_ùh. tao cũng thấy vậy, thằng này hôm nay cứ cười đã vậy còn hát thầm nữa chứ - Doanh cũng thôi pò tay lun rầu

Đang đi vừa cười vừa hát như thằng dao thì mắt Vương bỗng tối sầm lại, điện quánh “xẹt xẹt” (ui t/g tránh xa đây). Vương thấy nó đang ngồi nắm tay Hoàng, vẻ mặt như đau buồn

Mặc dù chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng Vương không chạy xòng xọc tới như trước nữa mà hẳn vòng ra đằng sau “nghe lén” (trời ạ, hừm không thể chấp nhận được)

_Hoàng, ông đừng buồn nữa, chuyện rồi cũng sẽ qua thôi mà, ông còn có tui mà, mấy bạn trong lớp nữa - nó nói an ủi

_cảm ơn bà, cảm ơn bà đã động viên tôi trong thời gian này - Hoàng chồm lấy ôm nó, nó cũng ôm lại

“này, này, hai người đang làm cái trò gì thế hử?” Vương nhòm đằng sau mà muốn nhảy lên “uỳnh” cho tên kia một phát

Đang định hùng hổ thì như có cái gì đó kéo giật hẳn lại

_mày làm cái gì mà nóng vậy - là Kỳ và Doanh

_sao chứ? bọn họ ôm nhau giữa đường xa thế kia mà - Vương tức muốn xì khói

_mày không biết gì sao? - Doanh hỏi

_biết gì là gì? - Vương cộc cằn

_thì lí do con nhóc đó ôm thằng Hoàng chứ gì? - Kỳ trở mắt

_là gì? bọn mày nói xem nào - Vương mới nghe tới đó là xốc cổ áo hai thằng bạn hỏi tới tấp

_từ từ đã nào, mày thấy gái mà “hành hạ” bạn bè thế hả? - Kỳ xỏ xiêng

_thì bọn mày nói lẹ đi - Vương bực dọc

_thì là mẹ của thằng Hoàng mất hôm qua, làm bạn thân tất nhiên nhỏ phải an ủi chứ - Doanh giải thích

_ùhm, tao biết rồi, cảm ơn tụi mày nha - Vương gật đầu rồi biến đâu mất

_thằng này lạ, từ hồi nào tới giờ có thấy nó cảm ơn bao giờ đâu nhỉ - hai thằng bạn với dấu chấm hỏi to đùng

Rồi giờ vào học, lại đến giờ ra về

_này, cô không về à? - Vương xoay sang nó

_ùh, tôi bận chút việc - nó đang cất tập vở

_chuyện của hẳn à? - Vương hỏi

_huh? sao sao anh biết? - nó ngơ mặt

_trời ạ, tôi là Long Vương đó - Vương như biện minh

_anh là gì không quan trọng - nó gấp cặp rồi đứng lên - nhưng bây giờ tôi phải giúp Hoàng

_giúp cái gì? - Vương hiểu kì

_thì an ủi chứ gì - nó nạt

_nhưng tôi nghĩ hẳn ta là con trai mà, cũng sẽ không yếu đuối như vậy đâu - Vương ý kiến

_nhưng người mà Hoàng yêu quý mà kính trọng nhất là mẹ của mình, anh biết không? - nó đứng lại

__..... vậy sao? - đúng thật là hấn không biết

__thôi anh về trước đi, tôi đến nhà Hoàng - nó nói rồi đi trước

__tôi...tôi cũng muốn đi - Vương nói với - tôi muốn giúp hấn ta

__thôi được rồi, nhưng anh nhớ đừng có lái nhai nhiều đấy nhá - nó dặn dò

__tôi biết rồi mà, đi thôi - không cần đi Vương kéo tay nó luôn

Tại nhà Hoàng

“kính....koong”

__ai đấy? - Hoàng lên tiếng

__là tui nè - nó lên tiếng

__Bảo hả? bà chờ tui chút - Hoàng nói rồi bước ra mở cửa cùng với sự ngạc nhiên

__sao tên này ở đây? - anh tròn mắt

__anh ta đòi theo, thôi vào nhà đi - nó lừa 2 thằng vào

Vương như cái đuôi của nó vậy, nó đi đâu hấn bám theo đó

__này, anh ngồi yên được không, thật là vướng tay vướng chân - nó cầu nhàu Vương mới chịu yên vị trên sofa

Hoàng thì ở trên phòng, để mặc bọn nó làm cái trò gì ở dưới cũng được

Nó lau dọn nhà cửa rồi vào bếp

“xoảng...” một tiếng động chói tai vang lên

Vương và Hoàng đều nghe thấy, cả 2 nhanh chóng xuống chỗ phát ra âm thanh nhưng Vương đến trước (ở gần hơn mà)

__này, cô có sao không? làm gì mà bất cẩn thế - Vương lo lắng cầm tay nó

__cũng may chỉ bị xước nhẹ - nó cười trừ

__nhẹ cái gì mà nhẹ, đưa đây coi

.....

Từ đằng xa, Hoàng nhìn thấy bọn nó mà chạnh lòng, anh luôn là người đến sau, lúc nào cũng vậy, anh dường như bất lực khi chẳng làm được gì cho người anh thích.

__thôi băng lại một chút là xong ngay ấy mà, anh ra phòng khách đợi đi - nó xua xua - một lát nữa sẽ có cơm

Vương thấy mọi chuyện đã ổn, hấn đi lên nhà

__tôi có chuyện muốn nói với anh - Hoàng giờ đang đứng trước mặt Vương.

31. Chương 31

anh có thể thay tôi xin lỗi cô ấy chứ? - Hoàng nói không đầu không đuôi

__huh? tại sao? - Vương khó hiểu

__tôi phải ra nước ngoài - Hoàng nói chắc nịch

_thì sao? thì chỉ cần tạm biệt thôi, tại sao phải xin lỗi - Vương thắc mắc

_tôi đi có lẽ sẽ không trở về đây nữa - Hoàng nói mà gì ghen ngào

_thật vậy sao? - Vương mừng thầm nhưng cũng hơi tiếc

_nhờ anh chuyển lời này đến cô ấy

_thôi được nhưng chừng nào anh đi - Vương hiểu kì

_có lẽ chậm nhất là sáng mai - Hoàng nhìn mông lung

_nhanh vậy sao? thôi được, tôi chấp nhận - Vương đồng ý

_tôi không muốn làm phiền Bảo thêm nữa - Hoàng nói giọng buồn

_này, hai người làm gì ngoài đây hả? - Nó réo - mau vào đi, có đồ ăn rồi đấy

_ừh - cả 2 tên đồng thanh

_món gì vậy? - Hoàng hỏi

_là Spaghetti với bít tết trứng và salad trộn - nó chỉ chỉ

_ăn được không vậy? - Vương tỏ vẻ không tin tưởng

_ăn không được đâu, trả đây - nó giật lại cái đĩa

_ấy ấy, đã ăn đâu mà biết - Vương giật lại

_bảo ăn không được mà - nó liếc xéo

_chỉ hỏi thôi mà - Vương mặt phụng phịu

Xong bọn nó vào bàn ăn nó thì ăn salad trộn, Hoàng thì ăn bít tết còn Vương thì ăn Spaghetti

_ngon không? - nó hỏi

_ừhm, rất ngon - Hoàng nói nhưng vẫn còn ăn

_tạm được - Vương phán 1 câu nước đôi

Xong xuôi 2 tên thay nhau rửa chén (thể mới công bằng chứ)

Tầm 3h nó vs Vương chào Hoàng về

_tôi muốn ghé chỗ này trước khi về - nó đề nghị

_đi đâu? - Vương thắc mắc

15' sau chúng nó đã có mặt ở tiệm bánh nhà nó

Nó bước vào

_chào cả nhà - nó mừng rỡ lên tiếng

_ủa cô chủ - một giọng phụ nữ lên tiếng

_c...cô chủ? - nó rất đỗi ngạc nhiên - tại sao lại gọi tôi là cô chủ? ba mẹ tôi đâu?

_à, chủ tịch và phu nhân đang ở nhà - một người đàn bà lớn tuổi trả lời

_đây không phải là nhà tôi hay sao? - mặt nó ngơ ra

_huh? thể chủ tịch và phu nhân không nói gì cho cô biết hay sao? - bà ta cũng ngạc nhiên

Lúc này Vương bước vào và cũng ngạc nhiên không kém

_huh cha mẹ cô đâu?

_làm sao tôi biết được

_vậy là chủ tịch và phu nhân vẫn chưa cho tiểu thư biết rồi

_biết gì ạ? - nó tò mò

_chuyện là thế này, chủ tịch vốn là một nhà kinh doanh địa ốc giàu có, còn phu nhân là nhà tạo mẫu và thiết kế thời trang bên Pháp, vì chủ tịch và phu nhân muốn tiểu thư học cách tự lập, không kiêu căng và không dựa dẫm vào thế lực gia đình nên đã mượn cửa hàng này của tôi để giả vờ có cuộc sống khó khăn - bà ta húp ngụm trà - ngoài ra tiểu thư còn có một người anh trai, câu chủ vì được nuông chiều hết mực vì vậy rất hay gây rắc rối, điều này làm chủ tịch và phu nhân rất phiền lòng - bà ta lại nói bằng giọng sầu não

_vậy bà là ai, sao bà lại biết rõ về gia đình tôi đến vậy? - nó rất đổi ngạc nhiên

_vâng, tôi đã từng làm quản gia trông gia đình của tiểu thư nhưng vì đã quá tuổi nên tôi xin nghỉ hưu về làm ở tiệm bánh này

_vậy bà có thể cho tôi biết nhà tôi ở đâu không? - nó hỏi tức tốc

Chưa đầy 15 phút, chiếc xe đã dừng lại đúng địa chỉ mà bà quản gia đưa, trước mặt bọn nó bây giờ là một căn biệt thự Pháp được xây theo kiến trúc cổ kính rất to, gần như gấp 3 lần căn biệt thự của Vương

“kính koong...”

_ai đó - một cái máy được gắn ngoài cửa lên tiếng

_tôi là Huỳnh Ngọc Bảo - nó trả lời

_Bảo... là tiểu thư, xin tiểu thư thứ lỗi, mời cô đợi một lát

Nói xong chiếc cổng tự động mở, nó và Vương phải ngồi trong xe hơi, cánh cổng mở ra cả nó và Vương đều phải bất ngờ, xung quanh là một chiếc sân rộng, còn có cả hồ bơi và hòn non bộ khá to, phải đi một quãng đường mới đến được ngôi nhà

_thưa tiểu thư - một người mặc vaest đen đứng ở cửa như đã chờ sẵn - mời tiểu thư và cậu đây

Cánh cửa đã được mở ra và bên trong toàn bộ là những đồ nội thất đắt tiền và những dàn đến chùm lộng lẫy, nói tóm lại về mọi mặt thì đây là nơi dành cho giới thượng lưu

_thưa tiểu thư, phu nhân và chủ tịch đang đợi cô ở bên trong - người dẫn đường nói - còn cậu đây mời cậu theo tôi

nó bước vào

_bố...mẹ...

_ùhm, Bảo chào mừng con trở về nhà - bà Trinh mẹ nó đang tay

_chắc con cũng biết sự thật rồi đó - ông Lâm buồn bã nói - con không trách cha mẹ chứ

_không, con sẽ không bao giờ trách cha mẹ, nhưng con thấy hơi bất ngờ một chút

_con không ngờ chúng ta lại đang ở căn nhà này phải không - bà Trinh cười

_từ nay con cứ dọn về đây - ông Lâm cười nói

_dạ nhưng còn chuyện - nó định nói nhưng bà Trinh cắt ngang

_chuyện của thằng Vương phải không?

_dạ

_con không cần phải lo nữa, cứ để chúng ta lo - ông Lâm hớp ngụm trà

32. Chương 32

_ông Lý, mau mời cậu Vương vào tôi có chuyện muốn nói - ông Lâm ra lệnh

_vâng

_thôi, em đưa con lên phòng đi - thế là nó với bà Trinh lên phòng

_mời cậu - ông quản gia mở cửa

_cháu chào bác - Vương lễ phép

_ừ, cháu ngồi đi - ông Lâm rót trà - bác có chuyện muốn nói với cháu

_vâng cháu nghe

_xin cháu thứ lỗi cho bác vì đã gạt cháu - ông Lâm hớp ngụm trà

_dạ chuyện ấy... lúc đầu cháu cũng khá bất ngờ nhưng cháu đã phần nào đoán trước được mọi chuyện nên không sao đâu bác ạ - Vương lễ phép

_làm sao cháu biết? - ông Lâm ngạc nhiên

_dạ, có lần Bảo nói cô ấy từng đi học trường nội trú mà theo cháu biết thì trường nội trú có học phí khá đắt, chẳng những vậy khi gặp bác và bác gái ở tiệm bánh, cháu cảm giác như hai người không phải là thợ làm bánh - Vương nói tiếp - vì nếu bác thật là thợ làm bánh thì chắc chắn sẽ không gửi con mình vào trường nội trú mà ngược lại phải giữ cô ấy ở bên để phụ giúp việc ở tiệm

_haha, tầm quan sát của cháu rất tốt - ông Lâm cười lớn - nhưng bây giờ, theo ta biết thì hợp đồng giữa cháu và con gái ta vẫn chưa hết hạn, vì vậy nó sẽ vẫn làm việc ở nhà cháu như bình thường, còn chỗ ở thì nó sẽ ở đây, cháu thấy thế nào? - ông Lâm hỏi Vương

_dạ, như vậy cũng hợp lí, cháu đồng ý - Vương gật đầu

_ba - nó và bà Trinh xuống lầu

_ừ, sao rồi, thấy phòng thế nào? - ông Lâm nhìn nó trêu mếu

_rất đẹp ạ - nó giơ hai ngón tay cái

_cái con bé này ... - bà Trinh mắng yêu vì hành động trẻ con của nó

_à, rồi còn chuyện hai đứa, tiến triển tốt chứ? - ông Lâm chợt hỏi

_huh? chuyện gì hả ba/bác? - hai đứa đồng thanh

_thì chuyện hai đứa yêu nhau ấy - bà Trinh gợi ý (nói toẹt ra rồi còn gì?)

_sao cơ ạ? làm gì có chuyện ấy - nó lên tiếng

_sao lại không có - ông Lâm cười lớn

_ba này - nó đỏ mặt bỏ ra vườn luôn

_thôi cũng trễ rồi, cháu xin đưa Bảo về soạn đồ - Vương lễ phép

_ừ, cháu về - bà Trinh cùng ông Lâm cười thật tươi

Wương ra vườn

_này, Bảo, cô không định về à? - Vương đứng từ xa

_anh về một mình đi, tôi đi bộ, khỏi cần anh lo -nó dỗi

Wương tiến lại gần chiếc xích đu, nơi nó đang ngồi

_cô mau và chào người lớn rồi còn về, hợp đồng của tôi vs cô vẫn chưa hết mà - Vương dọa

_rồi, về thì về - nó bực dọc

_chào ba mẹ/ hai bác chúng con đi - nó lễ phép

_ừ, đi đường cẩn thận - bà Trinh nói với theo

_dạ

Thế là nó đã biết sự thật và nó rất vui, tối hôm ấy nó chẳng tài nào ngủ được nhưng mệt quá nên cũng thiếp đi lúc nào không hay

“cộc..cộc...”

_này, Bảo, cô có dậy đi học không hả? biết mấy giờ rồi không - Vương gọi lớn từ phía ngoài

_ờ...- nó mơ màng mở cửa rồi nhìn đồng hồ - huh? cái gì...7 giờ kém 20 trời...trời ăh sao không kêu tui sớm hơn - nó lèm bèm

_cô buồn cười nhỉ, cô là người hầu mà bắt chủ gọi dậy đi học cho là may lắm rồi, còn ngồi đó cảm rằm hử?
- Vương liếc xéo

_rồi..rồi, biết rồi, là lỗi tại tui - nó vừa đánh răng vừa thò mặt ra

15' sau nó với Vương đã ở trên xe tới trường

_hơ... bần ngủ quá, hôm qua chẳng ngủ được tẹo nào (bà ngủ như chết mà bảo chẳng ngủ được, đúng là sâu ngủ) - nó ngáp rồi vươn vai - à, mà sao hôm nay không thấy tên Hoàng đâu nhỉ? - nó thắc mắc nhưng nghĩ là anh đến trễ nên cũng thôi

_chào các em - bà cô bước vào

_cô ơi sao hôm nay không thấy Hoàng hả cô? - mấy nhỏ con gái tíu tít

_ủa, thế cô chưa nói cho các em biết à? - bà cô ngạc nhiên

_biết gì vậy cô? - bọn nó tròn mắt

_thì chuyện Hoàng đi du học - bà cô trợn mắt

_sao cơ? Hoàng du học á? tiếc quá FC còn đây mà lại bỏ ra nước ngoài du học - bọn con gái tui ngủ

“hả? đi du học, sao không nói ình biết?” nó cũng rất bất ngờ nhưng vì là giờ học nên cũng không thắc mắc

Giờ ra chơi

_này, Bảo, cô sao vậy? - Vương hỏi khi thấy nó như mơ màng

_hả? à... không sao

_cô đừng buồn nữa dù sao hấn cũng đi rồi - Vương ngồi cạnh nó

_sao anh biết - nó hỏi lại

_hấn ta nhờ tôi xin lỗi cô, hấn bảo lần này đi sẽ không trở về nữa đâu - Vương khoanh tay

_sao? không trở về ư? - nó hết sức kinh ngạc - sao anh không nói cho tôi biết sớm

_đã bảo là xin lỗi hộ thì làm sao hấn cho tôi nói với cô sớm được - Vương tức mình quát - đi rồi thì thôi làm gì mà nứu kéo giữ vậy?

_nhưng còn lời hứa? - nó cúi đầu

_lời hứa gì? - Vương tò mò

_là lời hứa mà tôi đã hứa trước khi mẹ Hoàng mất - nó nói - tôi vẫn chưa hoàn thành

_nhưng cô đã hứa cái gì? - Vương hỏi lớn

_thì chăm sóc Hoàng hộ bà ấy - nó buồn rầu nói

_nhưng hấn muốn rời xa cô là con đường của hấn, cô đừng tự trách mình nữa

_nhưng tôi thấy Hoàng rất đáng thương - nó rưng rưng
_đã bảo là không sao mà, cô không được khóc - Vương cho nó dựa vào vai mình
_tôi không khóc
Trưa hôm đó, nó về nhà cùng Vương nhưng chẳng ai nói chuyện với ai,
Nó vào nhà rồi đi thẳng lên phòng dọn vali. xong nó đáng 1 giấc tới chiều tối
“cộc cộc”
Nó mở cửa
_chắc cô cũng đói rồi ăn chút gì đi - Vương bưng một khay thức ăn
_anh vào đi - nó còn hơi ngái ngủ
_chắc cô vẫn còn mệt nên tôi chỉ mang súp cua với sữa thôi - Vương nói
_ừm anh để đó đi, lát tôi sẽ ăn - nó nói bằng giọng mệt mỏi
_không tôi muốn thấy cô ăn - Vương ngồi lì
_được rồi, ăn nè - nó múc thìa súp ăn lun - á, nóng..
_trời ạ, súp mới nấu đương nhiên nóng rồi, ăn uống cũng không xong - Vương mắng
_thì tôi đâu biết nó nóng đến vậy - tay quạt quạt lưỡi
_đưa đây - Vương giạt cái chén súp lại
_phù...phù , há miệng ra - Vương múc thìa súp lên thổi thổi rồi đưa trước mặt nó
_để tôi - nó định giành lại nhưng Vương không cho
_đã bảo há miệng ra mà
_a.... - nó đành há miệng ra cho Vương đút (cái này giống bố chăm con gái nè?)
Cuối cùng cũng hết chén súp
_này cô mau uống đi - Vương đưa nó li sữa
_nhưng tui no rồi - nó xoa xoa bụng
_đã bảo là uống đi mà - Vương nói như ra lệnh
_ừ thì uống - nó uống uống sữa mà như uống thuốc độc, mặt nó nhăn như khổ vì no, uống được 2/3 li nó thở hộc hộc
_thôi đủ rồi, cô mà nôn ra thì khổ - Vương nói rồi bưng khay ra ngoài
_ngủ ngon
_anh cũng vậy
Nó đóng cửa lại rồi tắt đèn ngủ luôn (trời ạ, ngủ nửa hã)
_hì hì, thấy chưa, cậu chủ thay đổi nhiều rồi đó - chị Ngọc thủ thỉ với dì Bảy
_ừ, lại còn quan tâm tới người khác nữa, thật sự đã thay đổi rồi - dì Bảy cười nói

33. Chương 33

Sáng hôm sau, nó thức dậy sớm (vì hôm qua ngủ sớm)

_Vương, mau dậy đi tới giờ đi học rồi nè - nó đập cửa rầm rầm

_trời à, mới sáng sớm - Vương cần nhân mở cửa

_tôi trả công anh đó, hôm qua anh gọi tôi dậy thì hôm nay tới lượt tôi

_thôi thôi, cho xin, việc gì chứ việc này khỏi cần trả ơn

Nhưng đầu rồi cũng vào đó, chúng nó lại đến trường như thường lệ

_êy, nghe đầu lớp mình có giáo viên anh văn mới đó - Kỳ bon chen (tụi này tụ tập ở chỗ của nó với Vương)

_thế hả, vậy thì tốt chứ sao, bà cô cũ vừa già mà vừa dạy chán ồm - Vy kênh kiệu

_hình như ông thầy này trẻ lắm , chừng 22 hay 23 tuổi gì đó - Doanh nói tiếp - nghe đồn là đi du học nước ngoài nhiều năm rồi

“renggg....”

_thôi, chuông rồi lát nói tiếp - M.Anh thúc

_chào các em - một ông thầy trẻ măng bước vào

_chúng em chào thầy - đồng thanh

_ừ, các em ngồi - ông thầy hươ tay - thầy là Đặng Minh Phong, giáo viên anh văn mới, vì là lần đầu tiên đi dạy nên có gì thiếu sót mong các em bỏ qua - ông thầy cười một cái làm cả bọn con gái ứa trề Ngũ Vương và nó

Ông thầy có dáng cao chừng mét 8, làn da trắng hệt như các công tử nhà giàu, đôi mày rậm cùng đôi mắt sâu thẳm được giấu đằng sau cặp mắt kính lẳng tử, chẳng những vậy ông thầy này còn có nụ cười chết người nữa, nói chung là đẹp.

Tiết học vẫn diễn ra bình thường nhưng có điều các nữ sinh lớp nó chẳng học hành gì hết mà cứ ngồi ngắm thầy “chẹp dzai”

34. Chương 34

Tại cảng hàng không quốc tế TSN

_này, Quân, tao đây nè - một người thanh niên cao khoảng mét 8, làn da trắng

_ờ - một người thanh niên khác đeo mắt kính đen mũ lưỡi trai và tay đang kéo vali - mày tới hồi nào

_1 tiếng trước - anh chàng da trắng cười - sao rồi, dạo này khỏe hok mấy?

_sao lại không - người đội nón lưỡi trai cười nhăn nhó - nhưng bọn Fan cứ bám theo như đĩa tao phải cải trang nè, không thấy hả?

_rồi rồi, đi thôi, mà mày không định về nhà hả?

_về nhà có tổ thêm mệt, ông già cứ bắt tao nói nghiệp của ông - người đội nón thở dài

_thôi qua nhà tao đi - người da trắng rủ

Xong hai cậu bắt taxi về nhà, nhà của tên da trắng là một ngôi nhà bình thường thôi nhưng lại có thiết kế rất đẹp

__nhà mày á hả? cũng được đấy chứ? - người kia xách vali xuống
 __ừh, vô đi
 sau khi đã ổn định được chỗ ở, người tên Quân lên tiếng
 __ủa mà dạo này ổng bã có fone mày hỏi về tao không? - Quân hỏi
 __có nhưng tao nói là hok biết - Phong trả lời - à, hai bác nói là nhỏ em gái mày về rồi đó
 __vậy à? - Quân tu chai nước
 __mày không định gặp mặt nó hả? - Phong hỏi
 __ai cơ? em tao hả? - Quân ngu ngơ
 __chứ còn ai vô đây?
 __khỏi gặp, tao biết mặt nó rồi - Quân ngồi xuống sofa
 __sao biết? - Phong ngạc nhiên
 __trước khi đi Sing ổng bã đưa tao bức hình rồi - Quân kể
 __đâu tao coi thử? - Phong nhí nhảnh
 __ax, mày mà động vô nó là ổng bã giết mày đấy? - Quân trợn mắt
 __biết rồi, coi thôi mà
 __nè - Quân móc trong ví ra một tấm hình
 __trời nhỏ xinh quá - Phong thốt lên - mà sao nhìn quen quá
 __em tao mà lì, mà mày gặp rồi hả? - Quân ngạc nhiên
 __hình như rồi - Phong cười nham nhở - làm mai tao đi
 __cái thằng... tặc mề gái không bỏ - Quân lắc đầu - làm mai mày cho ông bã bầm tao ra à? mà tao thậm chí còn chưa tiếp xúc với nó lần nào làm sao làm mai ày
 __ờ ha nhưng sớm muộn mày cũng gặp, mày cứ giới thiệu đi tao hứa lần này sẽ nghiêm túc - Phong hăm dọa
 __tao không biết, mày mà làm nó khóc thì ông bã đập tao, tao sẽ giết mày hiểu chưa? - Quân dọa
 __rồi, biết rồi đại ca
 Tại ngôi biệt thự to lớn và rất sang trọng
 trên căn phòng có cánh cửa màu trắng
 “I’m five years old and it’s getting cold, I’ve got my big coat on....” là tiếng nhạc country đang vang lên (The best day ý, híhí xin lỗi t/g là fan)
 __alô - là nó
 “là tui Vương nè”
 __ờ, sao? - nó ngu ngơ
 “qua nhà tui học bài”
 __huh? có nghe lộn không đó - nó xém làm rớt đt
 “ề, đừng có mà châm chọc à nhá”
 __ấy ấy, không có chọc chỉ thấy lạ thôi
 “chẳng phải ngày mốt thi rồi sao, mau qua đi” nói rồi Vương cúp cái rụp
 __ơ... này - nó chưa kịp phản ứng

“ax, cái đồ độc tài, đồ ôn dịch, đồ dô duyên...^%&^\$^\$(#\$\$@ ” nó rửa đủ kiểu

“kính...koong...”

_tới ờy hả? - Vương nhảy bật ra mở cửa

_anh đang chờ ai vậy? - là San (người con gái xuất hiện ở trang 16)

_lại là cô à? - Vương chùng xuống

_sao anh lại nói vậy? - mở San vênh lên - chúng ta đính hôn rồi mà

_hồi nào? tôi đồng ý à - Vương càng ngày càng thấy không ưa cô ta mặc dù là chơi với nhau từ bé nhưng San là một cô tiểu thư bướng bỉnh, ăn chơi và đánh đá

_anh... - San giận tím mặt

_tôi làm sao? - Vương xoay mặt vào trong - không vừa lòng à, không thì đi về

“hừm anh đuổi em đấy à, còn lâu em mới đi, xí” San xịu mặt

_không đời nào - nói rồi San đi thẳng vào nhà

_này.... - Vương chưa kịp nói với theo thì cô ả đã tự bước vào

“kính...koong”

_ai đó? - là tiếng chị Ngọc

_ạ là em, Bảo đây ạ - nó lễ phép

_Bảo hả? chị ra liền

_em vô nhà trước nha chị

_ừh, cậu Vương đang chờ em bên trong đó

Vừa thấy nó bước vào, Vương liền đứng dậy

_ồ, em tới rồi hả? - Vương nhào tới hôn nó

_huh? cá.... - nó chưa kịp làm gì thì Vương đã môi chạm môi

_cô đóng kịch dùm tôi một lát - Vương nói thầm vào tai Bảo rồi xoay sang San

Nó dẫn mặt ra một hồi nhưng cũng hiểu ý

_à, đây là San San chắc em cũng gặp ở buổi tiệc ấy - Vương vờ giới thiệu - còn đây là Bảo, bạn gái tôi

_chào bạn, tôi là Bảo, rất vui được gặp bạn - nó đưa tay

_không bạn bè gì hết - San hất tay nó một cách thô bạo

_này, cô làm gì vậy hả? - Vương coi San như cái gai trong mắt

_à, sao mà bạn tới mà anh chẳng mời bạn uống nước gì cả, thật là, để em đi pha trà - nó nói ngọt xớt rồi lên vào trong

_anh đi với em - Vương đi theo luôn

“hừm anh tưởng làm vậy là thoát được tay tôi à?” San nghĩ thầm

Tại căn bếp

_anh đang làm gì vậy hử? - nó nhăn nhó - sao lại lôi tôi vào vụ này

_xin lỗi nhưng tôi không còn cách nào khác, vả lại cô là người mà tôi dắt tới buổi tiệc, chả lẽ giờ dắt nhỏ khác nói là bạn gái cô ta sẽ nghi ngờ mất - Vương kêu khổ

_cái gì chứ? thật là nực cười - nó cười méo xệch - thôi được rồi, đã giúp thì giúp cho trót nhưng chỉ ngày hôm nay thôi, tôi không có hơi đâu mà tham gia vô vụ này ạ

_cảm ơn “em iu” - Vương la lớn rồi nhảy bổ vô ôm lấy nó từ đằng sau

_bỏ ra đi, này.... - nó kéo tay Vương ra

_hứ - là San San, theo sau tiếng “hứ” là tiếng cửa đóng sầm

_haha, cuối cùng cô ta cũng đi - Vương thở phào

_này, anh bỏ ra được chưa? - nó liếc xéo

_ồh... - Vương chợt ngượng khi tay hắn vẫn còn ôm ngang hông nó

_à, cô ta đi rồi cô còn pha trà làm gì? - Vương đánh trống lảng

_anh bần cười nhĩ, tôi pha tôi uống chứ làm gì? - nó tay vẫn loay hoay với ấm trà và ấm nước sôi

_oái, nóng - nó sơ ý đổ nước sôi vào tay

_cô làm ăn kiểu gì vậy hả? đưa tay đây xem nào - Vương giựt tay nó về phía mình

_tôi chỉ sơ ý thôi mà - nó vêu mỗ lên cái

_sơ ý, sơ ý? đúng là vụng về mà - Vương quát

_kệ...kệ tôi - nó chữa ngượng

_cô rửa tay đi rồi chờ tôi một lát - Vương nói rồi đi lấy thuốc sức phòng

_đưa đây - Vương giựt tay nó rồi bôi thuốc lên

_a...xư...- nó hơi rất - àh mà này, lúc ban nãy anh đóng kịch hay nhỉ, nếu là tôi thì tôi đã tức xì khói luôn rồi chứ không ngồi lì như cô ta đâu, haha

_nếu tôi nói.... ban nãy tôi....tôi không đóng kịch.... cô có tin tôi không? - Vương bỗng nhiên lên tiếng làm nó ngừng cười và mặt bắt đầu đỏ lên

_nếu tôi nói tôi thích cô và muốn cô làm bạn gái tôi thì sao? - Vương bỏ tay nó ra rồi cuỗi sát xuống mặt nó

_ơ...ư...ừm...to...tôi... mà a...anh nói...giờ mà...phải không - nó cà lâm

_không đùa - Vương nghiêm túc

_t...tôi....không...biết - nó nói rồi bật dậy - thôi...hôm... nay...t...tôi về trước, tôi...có việc rồi - nó nói rồi chạy một mạch ra cửa

Chẳng phải là Vương mới vừa “tĩnh tò” với nó hay sao, sao mặt nó nóng bừng thế này

“bình tĩnh...bình tĩnh... mày phải thật bình tĩnh...” nó giơ tay trước ngực, thở dốc, nó cảm nhận được tim nó đang đập rất nhanh, rất nhanh.

Về tới nhà, nó đi ngay lên phòng, nó cố gắng không nghĩ đến những lời nói ban nãy của Vương

_không được...không được... - nó lắc đầu nguầy nguậy

Tối đo, nó không thể nào ngủ được, lăn qua rồi lộn lại và “bịch” thế là nó “đo đất” (trời ạ, bà này điên luôn ờy)

Nó lại trần trọc rồi mở điện thoại

“bíp... bíp... bíp...” nó nhấn cái gì đó rồi đóng điện thoại, chòm chặn lại

“teng...teng teng...teng” là tiếng tin nhắn

_cái gì vậy? hớ..... - Vương cầm đt lên mặt còn ngái ngủ

Vương gấp điện thoại rồi lẩm bầm

_ngon cái nổi gò, cô phá giấc ngủ của người ta rồi đấy, cô ngốc àh

Xong một nụ cười hạnh phúc và một nụ cười ngượng ngùng của 2 người trẻ lộ rõ trên mặt và họ dần chìm vào giấc mộng

35. Chương 35

Tại ngôi trường quen thuộc vào tiết 5 (tiết cuối)

_hí hí, đến tiết Anh Văn - mấy nhỏ con gái xì xào

_ừ thầy Phong sắp tới rồi kìa - lại là đám con gái nhí nhố

_hây.... thật là mệt quá đi, tại sao lớp ta lại có những phần tử mê dzai như vậy chứ? - Vy chảnh chọe

_thì họ thích cứ mặc họ - Kỳ xen

_cả lớp đứng - lớp trưởng gọi lớn

_các em ngồi - ông thầy oai PHONG (như cái tên) - hôm nay chúng ta sẽ có tiết ôn tập, trước tiên thầy sẽ trả bài.... - Phong đã an tọa trên ghế GV và lật sổ ra - ừh.... Huỳnh Ngọc Bảo

_dạ - nó uể oải đem tập lên bàn GV

_em hãy cho tôi biết..... - thế là phần trả bài bắt đầu

_..... - mọi câu trả lời của nó đều rất chuẩn kể cả về ngữ pháp và từ vựng

_rất tốt - một con 10 tròn vo trong vở nó nhưng giờ Phong mới ngược lên nhìn

“huh? chẳng phải đây là.....” Phong ngạc nhiên, thật là trùng hợp

“reeeeenng.....” thiên đường là lúc này

_híhí, may quá may ơi! tiết thầy ấy tiết cuối tao có cơ hội rồi - một con bé khá xinh xắn cười tươi rói

_ừ, may cố lên, phải thật bình tĩnh - một con nhỏ khác vỗ vai nhỏ xinh xắn

_ừh

_à, Bảo này, em ở lại một chút tôi có chuyện muốn nói với em - Phong đề nghị

_dạ? - nó ngạc nhiên không biết chuyện gì

Xong nó theo Phong vào phòng riêng của Phong (trường này giàu cực nên mỗi giáo viên có một góc riêng)

_thầy....thầy cần gặp em có chuyện gì? - nó tròn mắt

_em ngồi xuống đi - Phong ngồi phía đối diện nó

_dạ - nó ngồi

_em.....à tôi cần em sửa giùm tôi sắp bài này - Phong quăng một xấp bài làm

_sao ạ? sao thầy không nhờ lớp trưởng? - nó ngu ngơ

_em bận sao? - Phong cười nhếch mép

_àh, không ạ chỉ là ừm....mà thôi em cũng rảnh - nó miễn cưỡng bỏ cái cặp sang một bên và bắt đầu làm việc.

“hừm cô bé có vẻ khác nhỉ?” Phong cười một cách bí ẩn rồi nhìn nó, còn nó thì vẫn hăng say không thèm liếc Phong lấy một cái

20' sau

_xong rồi thầy ạ - sau khi đã kiểm tra kĩ lưỡng nó đưa cho Phong

_làm nhanh vậy? em chắc không đó? - Phong mở to mắt, anh nghĩ nó sẽ cần nhiều thời gian hơn vậy

_không tin thầy có thể kiểm tra mà - nó trả lời

_thôi được rồi, vậy phiền em thêm một chút nữa - Phong uống tách coffee rồi nói tiếp - sắp xếp dùm tôi mấy tờ tài liệu này

_dạ? à...vậy được à - nhìn thấy “mấy tờ” tài liệu của Phong nó như ngã ngựa, nhưng chẳng lẽ lại từ chối, không phải đạo thể nên nó phải chấp nhận thôi

Nó nhìn “mấy tờ” tài liệu mà ngán ngẩm cả chồng cao kều ấy chứ mà mấy tờ

Nào là phân loại chủ đề, nội dung và cả theo danh mục, nó như muốn điên cả đầu, phải loay hoay mất cả tiếng đồng hồ mới xong xuôi

_phew...cuối cùng cũng xong -nó thở phào

_vậy cảm ơn em nha - Phong nở nụ cười chết người nhưng mà chỉ uống phở thôi vì nó lo thở có thấy gì đâu mà nếu có thấy cũng chưa chắc có cảm giác gì

_dạ không có sao đâu thầy, thưa thầy em về - nó vờ người một cách hết sức tự nhiên rồi đứng dậy

_cũng trễ rồi, hay để tôi đưa em về - Phong đề nghị

_à, thôi khỏi mà thầy em đi xe bus cũng được - nó từ chối nhưng Phong đâu tha cho nó dễ dàng như vậy

_em đừng ngại, chỉ là quá giang thôi, đừng lo tôi không phiền đâu - Phong tháo cái caravat rồi đứng dậy

_dạ...hì hì...vậy thì cảm ơn thầy - nó muốn khùng luôn

“trời ạ, hần ta là đũa hay sao mà dai thế đã từ chối rồi cơ mà” nó kêu khổ gãi đầu

_em đi xuống trước rồi chờ tôi một lát, tôi phải gửi cái này đã - Phong cầm bản giáo án ghé phòng họp nó xuống cổng chờ Phong, Phong cũng cất xong, anh vừa xoay ra thì gặp một nữ sinh

_dạ...chào thầy - cô nữ sinh cuối đầu

_em là ai? - Phong ngạc nhiên

_dạ...e...em là Bùi Ngọc Yến Nhi, lớp 10b - Nhi rụt rè giới thiệu

_em tìm tôi có chuyện gì? - Phong ngạc nhiên

_à...em.....em...có chuyện...muốn nói...với...thầy - cô bé lắp bắp không nên lời

_chuyện gì? - Phong dịu dàng làm cô bé đỏ mặt

_e....em...em thích thầy...mong thầy nhận cho - cô bé giơ trước mặt mình một gói quà

_ơ.....ùh....xin lỗi em.... nhưng thầy.....không thể nhận quà của em, thầy đã thích người khác - Phong nói giọng như tiếc nuối

_ơ....dạ...không sao đâu ạ....nhưng cũng mong thầy nhận cho - cô bé nói giọng hỏ hẹ

_cảm ơn em.... - Phong đưa tay nhận quà - nếu em không ngại

Chưa kịp nói gì thì Phong đã hóm lên má Nhi

_thôi tôi đi trước - nói rồi Phong đi thẳng không quên để lại nụ cười nửa miệng

Tại cổng trường

_em chờ tôi có lâu không? - Phong dắt chiếc mô tô

“mất đuôi hay sao mà không thấy, lâu đến nỗi người ta ngủ lúc nào không hay” nó rửa thầm

_dạ không lâu lắm - nó nói mà ngượng cả miệng

Xong cả hai leo lên xe, trên đường đi nó thì im bất toàn là Phong nói không à, còn nó chỉ trả lời

_hay chúng ta đi ăn chút gì đi, coi như trả công cho em - Phong nói mà không quay đầu lại

“tên này phiền quá đi mất, nhưng không sao, một bữa ăn cũng chẳng mất mát gì” nó suy nghĩ một hồi rồi đồng ý luôn

_dạ? à....cũng được ạ - mặt nó méo xệch

Phong bỗng nhiên rồ ga phóng nhanh nhưng mà cũng may nó có võ nên không bị ngã vào người Phong, nó luôn giữ khoảng cách với anh, nó bám vào yên sau cho vững

10' sau hai người đã có mặt ở nhà hàng Sushi

“hừm, cũng sang đấy , tên này cũng xộp nhỉ?” nó thầm nghĩ

_chúng ta vào thôi - Phong kéo tay nó

_ơ dạ - nó bị lồi xềnh xệch có kịp nói câu nào đâu

Phong chọn một bàn trên lầu gần ban công

_em ăn gì? - Phong hỏi nó

“hừm ta phải moi sạch túi người hehe” nó nhìn chằm chằm vào menu chọn món đắt giá nhất

_dạ cho em Nigiri và Norimaki là được rồi ạ - nó gấp menu lại cười thầm mãn nguyện

_được vậy cho 1 phần Nigiri, 1 Norimaki, 1 Chirashi - Phong đưa menu cho anh chàng phục vụ và nhìn nó mỉm cười

“haha, cô bé cũng thú vị quá nhỉ?” Phong cười thầm “không dễ vậy đâu, cô bé ạ”

Sau khi đã xơi xong phần của mình nó còn gọi thêm mấy ly cocktail trái cây nữa chứ, không những vậy nó còn làm thêm mấy món tráng miệng nữa, Phong bây giờ mới thực sự thấy hối tiếc khi đề nghị chúng ta đi ăn

Xong xuôi, Phong đưa nó về nhà

_dạ chào thầy - nó kể phép rồi vào trong

_ờh chào em - đợi nó vào trong Phong phóng xe đi

Tại nhà Phong

_em gái mày thú vị thật đấy - Phong cười khì khì kể với Quân

_thú vị? mày gặp con bé rồi à? - Quân trố mắt

_thì con bé là học sinh của cái lớp tao đang dạy

_vậy sao?? nhưng sao lại thú vị? - Quân thắc mắc

_thì là thế này..... - Phong kể tường tận cho Quân nghe, kể cả việc biết nó âm mưu trả thù túi tiền của anh nữa

_con nhóc này hay nhỉ? chắc tao phải về nhà gặp nó 1 lần quá - Quân cười

_tao thấy con bé ngộ ngộ

_mày mà động vào thì chết cả lũ đấy con ạ - Quân hù

_mày nghĩ em gái mày hiền quá để cho tao dễ gạt à? - Phong nói như xem nó là một thử thách khó khăn trong bộ sưu tập bạn gái của anh.

36. Chương 36

Ngày cũ trôi qua và ngày mới lại tiếp tục, nó thì vẫn cấp sách đến trường nhưng vì còn ngày mai nữa là thi nên nó quyết tâm không đi 'la cà xóm chợ' nữa, mà ở nhà 'tu thành chánh quả' (í í nói hơi quá, sorry)

nó lại lên lớp một cách thật bình thường

_wey, tui nè - Vương vầy vầy

_ờ

_sao hôm nay đến sớm thế cô nương - Vương nói như xỉa xối

_anh buồn cười nhỉ, sâu ngủ như anh mà còn đến sớm thế này hướng gì là tôi? - nó nói móc

_cô....cô.... - Vương nín hết nói nổi luôn

_thôi không giỡn nữa, anh học bài hết chưa vậy? - nó hỏi

_đương nhiên, thiên tài như tôi mà lại - Vương hếch mũi lên trời

_cái gì? là thiên tài thì có ý, anh mà là thiên tài tôi cũng thuộc hàng thần đồng - nó chu mỏ

_thôi mệt quá vô lớp - Vương quē một cục vô lớp luôn

nó cũng vào theo nhưng tình cờ ngoài hành lang

_ô, thật là trùng hợp quá. chúng ta lại gặp nhau rồi - là Phong (xí, cho em bon chen tẹo, thằng cha này vô duyên, ngày nào chả đến trường hok gặp mới là chuyện lạ)

_dạ, chào thầy - nó cúi đầu nhưng hok thềm liếc Phong lấy một cái

_em đang làm gì vậy? - Phong hỏi

_dạ EM ĐANG VÀO LỚP Ạ - nó cố gắng nói rõ từng chữ vì ông thầy đang đứng trước cửa, không cho nó vào

_ồ thế hử? thế thì thầy phiền em rồi - Phong giả vờ nhận lỗi

_vậy cảm ơn thầy đã tránh sang một bên - nó đi mà ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống Phong

Vào chỗ ngồi, nó tức tối

_thật là điên hết chỗ nói, người đầu mà vô duyên thế không biết (í tư tưởng lớn gặp nhau, hí hí)

_ủa gì vậy? - Vương bon chen

_à.. không có gì hết, chỉ là gặp xuôi xẻo á mà - nó cười xòa

Xong nó lại lôi đồng bài ra học hành, cả Vương lun (hai anh chị này chăm chỉ thế nhỉ)

_mày thấy lạ không? - Doanh quay sang khều Kỳ

_lạ? lạ gì? - mắt Kỳ đang dán vào cái điện thoại

_mày nhìn đi rồi biết - Doanh lay

_gì chứ? làm thua rồi này - Kỳ nhăn nhó nhìn lên

_đó thấy không? - Doanh chỉ chỉ

_ờ thấy - Kỳ cũng trở mặt cả ra - trời, sao hôm nay nó siêng quá vậy?

_thế mới nói - Doanh nói tiếp - từ nào tới giờ nó có bao giờ động tới quyển tập nói chi là ngồi học bài

_ừ nhỉ? em thấy vì nhỏ đó nó thay đổi rồi hay sao ấy - Kỳ quay sang Doanh, còn Doanh thì gật gù đồng tình

vừa nói xong thì 2 tiểu thư kia đi lên

_này, hai người nhìn em nào mà đấm đuối thế? - Vy xem vô

_em nào đâu mà em nào? nhìn kìa - Kỳ cần nhằn vì bị nghi oan

_má ơi? cái gì thế kia? - MAnh thốt lên

_anh Vương....h....học....bài....á - Vy cũng ngạc nhiên không kém

_mấy người im lặng chút được không vậy? - Vương quát to - không thấy người ta đang học hay sao?

_trời, thằng này không những vậy mà còn siêng lạ thường nữa - Kỳ quay sang 3 người còn lại

_thôi kệ nó đi, mắc công tội mình tự chuốc họa vào thân vì dám quấy rầy chuyện học hành của đại ca - Doanh nói rồi kéo cả bọn sang chỗ khác

“reeeenngggg....” tiếng chuông quen thuộc vang lên lần 1 rồi lần 2 và đến lần cuối cùng

_lại nữa rồi - nó kêu khổ, còn Vương thì trơ mắt chả hiểu cái mô tê gì cả

_cả lớp đứng - là tiếng của Linh ‘trưởng’

_các em ngồi - là Phong (giờ thì các bạn biết tại sao nó than trời rồi chứ)

_hôm nay chúng ta sẽ không làm bài tập - Phong dứt khoát - nhưng thay vào đó chúng ta sẽ chơi trò chơi nhóm nhằm mục đích ôn tập

_hú yeah! vậy là sướng rồi - là Linh “trưởng” gọi bầy

_được rồi bây giờ chúng ta sẽ phân nhóm - Phong đồng ý - mỗi em hãy tự chọn ình partner để lập nhóm 2 người

_yes sir - thế rồi cả bọn nhón nháo tìm partner ình, nó thì chẳng quen thân ai nên đành ngồi một chỗ, còn VƯơng thì không muốn xa nó nên ngồi một chỗ luôn (cạnh nó chứ đâu)

Thế rồi ai nấy đều chọn được partner của mình, còn nó với Vương thì là tình cờ + cố ý nên tất nhiên là thành 1 cặp.

_vậy là xong, bây giờ thầy sẽ phổ biến luật chơi - Phong cầm tờ giấy và đọc bằng T.anh - each team will have a runner and a writter, the runner will run out, read the information then e back and tell the writter, after that you have to paste it on the board, are you ready? GO.... (sẽ có 1 người viết và một người chạy, người chạy sẽ ra ngoài đọc thông tin và chạy vào nói cho người viết, sau đó thì dán kết quả lên bảng)

Thế là cả bọn chạy ào ra khỏi lớp, nó thì cầm viết tất nhiên người chạy là VƯơng

5 câu đầu đã hoàn thành, tới lượt nó phóng ra ngoài

hết câu 6, rồi câu 7 lại đến câu 8 nhưng ở câu số 9 thì đang chạy một thằng con trai trong lớp động mạnh vào nó làm nó ngã mất, nhưng cũng may là Phong đứng đó nên anh đỡ được nó

_em có sao không? - Phong ân cần - phải cẩn thận chứ

_ơ....dạ em biết rồi - nó thoáng bối rối (không phải là ngượng đỏ mặt đâu nhé) nó tiếp tục chạy, còn Vương thì đã thấy cảnh tượng tay trong tay của nó với ông thầy

Thế là cũng hoàn thành chúng nó đứng hạng nhì

_tại cô đấy, chạy thôi mà cũng không xong, té lên té xuống - Vương tức quát - làm chậm mất

__cái gì chứ? có một trò chơi thôi mà - nó vênh mồm - thì tại tên đó đẩy chứ bộ, đâu phải tại tôi? - nó thanh minh

__cô thì giỏi rồi - Vương bực tức quay đi cùng lúc chuông reo

Nó đi theo sau

__này, anh sao thế? mới nói có một chút thôi mà - nó lẻo đẻo

__..... - Vương không nói gì thêm, hần vẫn cứ đi, nó vẫn theo cho đến khi cả hai đến cuối hành lang trống Vương bỗng quay hoắt lại làm nó không kịp dừng nên té nhào vào người hần

__ái - nó khê lên tiếng

Wương không nói gì mà nắm chặt 2 vai nó và đẩy nó vào tường

__anh? anh...định làm gì vậy? - nó hết hồn

Không nói gì Vương cúi xuống và trao cho nó một nụ hôn, một nụ hôn ghen tức, một nụ hôn trách móc và một nụ hôn mãnh liệt

__ừm....ừh....ừm - tìm nó lại đập thành thịch, mặt nó đỏ gay nhưng lần này nó không đẩy Vương ra nhưng cũng không có hành động gì

1s rồi 2s, rồi 1'

Wương thả tay dần khỏi vai nó, hần nhẹ nhàng ôm nó vào lòng

__e biết là a đau lắm không, khi e trong vòng tay của kẻ khác - Vương ghen ngào

37. Chương 37

__..... - nó không nói gì cả, chỉ im lặng, nó đã cảm nhận được, thật sự đã cảm nhận được, mà không có lẽ nó đã biết tình cảm hần dành cho nó từ rất lâu nhưng vì hoàn cảnh nó không thể chấp nhận, nhưng giờ thì nó có thể, hoàn toàn có thể

Wương thả tay ra và lấy 2 tay nắm lấy tay nó

__Bảo? em có thể làm bạn gái anh chứ? - Vương thực sự đã chịu hết nổi rồi, nếu hần không nắm lấy cơ hội này thì biết đâu nó sẽ thuộc về người khác

__..... - nó không nói gì, chẳng phải là nó bảo sẽ trả lời sau hay sao nhưng vì vì nó đã lỡ thích hần mất rồi, nó chỉ gật đầu và im lặng

Mắt Vương sáng rực, một lần nữa hần ôm nó thật chặt vào lòng, không còn gì vui sướng hơn khi được người mình yêu chấp nhận, một niềm vui mới lại đến với chúng nó. Nhưng có thật là tình yêu đến dễ dàng vậy không?

38. Chương 38

Giờ tan học đó, Vương và nó cùng về nhà, nhưng chẳng đứa nào nói chuyện với đứa nào mà một đứa thì nhìn ra ngoài, cười rạo rờ (hần), một đứa thì nhìn mông lung, lâu lâu nở lên nụ cười (nó đó)

__thưa cô, đã tới nhà rồi ạ - bác tài xế bỗng lên tiếng làm cả nó vs Vương đều giật mình

_oh? hả? à....dạ - nó lấp bắp - vậy chào bác con về, bye - nó nói với bác tài rồi quay sang Vương vẫy vẫy
_ừh bye

Nó về phòng mình, ba mẹ nó đang đi công tác nên nhà chẳng có ai ngoài ông quản gia và chị giúp việc.

Cầm chú teddy xinh trên tay, nó cảm thấy sao mà cuộc sống này đẹp đến thế. MỌng mơ một hồi nó cũng phải dậy vác tập đi học bài, mai thi rồi

Tại phòng của Vương

_haha, cuối cùng cũng nói ra được, nhỏ đã chấp nhận mình rồi - Vương cười ha hả

Sáng hôm sau, mọi thứ lại bình thường, cả nó và Vương đều làm được bài nên Vương dẫn cả đám đến ngoại thành chơi, hẳn ta có một biệt thự gần biển ở đó

Chiếc xe limousine đen tuyền đã dừng lại ở trước ngôi biệt thự to, trước cửa là hai hàng hoa giấy trắng muốt, bên trong khá rộng, có cả một hồ bơi và đài phun nước, ngôi nhà có kiến trúc khá hiện đại, nom rất mát mẻ

_mau vào thôi, thức ăn đã chuẩn bị rồi đó - Vương thúc cả bọn

Thế là cả đám nhào vô bàn như lũ chết đói và “dọn dẹp” bàn khá “sạch sẽ”

Xong Kỳ với M.Anh thì đi ra khu chợ gần đó mua sắm còn Vy với Doanh thì đi chạy ra khu vui chơi giải trí (hai người nỳ đã hẹn hò rồi đó)

Ăn xong, mỗi cặp đã đi một nơi, Vương thì dắt nó ra biển chơi, và ngắm hoàng hôn

“rào.....rào.....” tiếng sóng biển và tiếng gió thổi nghe rất vui tai, từng cơn sóng gợn lăn tăn rồi dạt vào bờ.

_đẹp lắm, đúng không? - Vương nắm tay nó

_đúng, rất đẹp - nó cảm thấy thật bình yên, nó dựa vào đôi vai rắn chắc của Vương

_em biết tại sao hoàng hôn lại đẹp như vậy không? - Vương nhìn nó dịu dàng

_huh? tại sao lại như vậy? - nó tò mò

_vì đó là trái tim của anh dành cho em - Vương nói rồi nâng tay nó đặt lên ngực mình - thấy không nó đang bùng cháy như ánh hoàng hôn kia đó

_vâng em thấy rồi - Bảo hạnh phúc tựa đầu vào lòng Vương, còn hẳn thì ôm thật chặt nó vào lòng.

Gió biển thật mát quá, mới đó nó đã lim dim ngủ rồi

_ngủ ngon nhé, công chúa của anh, anh yêu em - Vương thì thầm vào tai rồi hôn nhẹ lên trán nó, trông nó lúc này chẳng khác nào một đứa trẻ lên ba cả

Nó mơ, trong giấc mơ, nó thấy một hoàng tử, lại là khung cảnh ấy, là một khu vườn với rất nhiều loài hoa đủ màu sắc, đủ hương thơm, nơi đó có cả chiếc xích đu màu trắng mà nó đã từng mơ thấy, nhưng chàng hoàng tử của nó không ngồi trên chiếc xích đu nữa, chàng đang tiến lại gần nó và đặt cho nó một nụ hôn, một nụ hôn cổ tích.

Thức dậy, nó thấy mình đang nằm trên cát, còn Vương thì đi đâu mất rồi, nó thấy hơi trống vắng nên đứng dậy và đi tìm hẳn, nhìn xa xa có một dáng người đang lui cui làm gì đó, nó hiếu kỳ nên tiến lại gần, là Vương, hóa ra là hẳn, mà hẳn đang làm gì vậy kia?

Vương bỗng quay hoắt lại và thấy nó, hẳn liền chạy ngay đến và bịt mắt nó lại

_không được nhìn

_này, anh làm cái gì vậy? Buông em ra nào - nó cố gắng kéo tay hẳn ra nhưng không được

_im lặng nào, chừng nào anh cho phép em mới được mở mắt - Vương ôm nó từ đằng sau - rồi, mở mắt ra đi

Nó từ từ mở mắt và trước mặt nó bây giờ là những ngọn nến, những ngọn nến lung linh đầy màu sắc được xếp thành hình trái tim. Bên trong là một dòng chữ viết trên cát

Nó không thể nói nên lời nữa, nó rất vui, rất hạnh phúc, những giọt nước mắt bỗng lăn dài trên đôi má hồng hào, nó xoay lại và nở một nụ cười với Vương và ôm hân thật chặt

_này....sa...sao lại khóc chứ? - Vương thoáng bối rối - đừng khóc mà

_cảm ơn, cảm ơn anh, em.... - nó nói thì thầm vào tai Vương - em yêu anh

Và sau đó là chuyện gì xảy ra nó cũng đã xảy ra, they're kissing each other, a sweet kiss

Một lát sau, chúng nó vào trong

_mà sao lại là stupid chứ? - nó chợt nhớ ra chuyện gì

_huh? - Vương ngớ mặt

_tại sao lại là stupid girl chứ? - nó làm vẻ tức tối

_ấy ấy đừng giận, thì em như thế thì anh ghi như thế - Vương thì thầm vào tai nó rồi chạy vào trong thật nhanh

_này....anh đứng lại mau - nó ba chân bốn cẳng chạy rượt theo

Bọn kia thì đã về lâu rồi, thấy bọn nó dí nhau mà lắc đầu

_trời ạ! làm gì mà như cái nhà trẻ thế này hả? - Vy than ôi

_hihi mình thấy như vậy vui mà Vy - M.Anh góp ý

_mà nhìn bọn nó cứ như trẻ mẫu giáo, buồn cười chết đi được - Kỳ với Doanh cũng bó tay cười phì

Trời đã tối, bọn nó ai về nhà nấy, nó cũng vậy.

“cách” nó bước vào phòng khách, ba mẹ nó dường như đã ngồi đó đợi sẵn

_Bảo, con lại đây, ba mẹ có chuyện muốn nói - mẹ nó vẻ mặt nghiêm nghị

_dạ? - nó tiến lại rồi ngồi xuống ghế sofa

_ta không muốn vòng vo nên sẽ vào thẳng vấn đề luôn - ba nó hớp ngụm trà

_dạ, con đang nghe đây ạ - nó lễ phép

_vì công việc của công ty hiện tại đang gặp rất nhiều khó khăn, ta lại có một người bạn, ông ta bảo sẽ hỗ trợ công ty ba với một điều kiện... - ông Lâm ngừng lại khuôn mặt lộ rõ nét u sầu

_điều kiện gì vậy ba? - nó nói mà lo sợ, nó có cảm giác sẽ nghe được điều gì đó không lành

_điều kiện là....con phải lấy con trai ông ấy - bà Trinh bóp chặt vai nó tỏ vẻ đau lòng

_th...thật...vậy...sao...ạ? - nó như bị sấm đánh ngang tai

_nếu con không muốn thì chúng ta không ép - ông Lâm giọng sầm sập - nhưng nếu không làm vậy thì công ti ta sẽ phá sản bất cứ lúc nào

_hức hức.... mẹ biết điều đó là làm khó cho con, nhưng chúng ta không còn cách nào khác - bà TRinh khóc nức nở

_...cho...cho con...1...ngày - mặt nó tái lại, nó lẩn thẩn bước lên lầu một cách vô hồn

Tại phòng nó

Nó muốn vứt bỏ tất cả mọi thứ vừa nghe và xem như không có chuyện gì xảy ra nhưng nó không thể, nó thực sự không thể. KHÔNG nghĩ gì thêm nó lao nhanh vào phòng tắm, nó muốn ngâm mình trong làn nước ấm để dịu đi nỗi buồn

“tại sao chứ? tại sao lại như vậy chứ?” - nó òa khóc

39. Chương 39

Một ngày mới lại đến và ngày cũ trôi đi, hôm nay là ngày mà nó phải trả lời, chuyện của công ty ba nó không thể nào trì hoãn được nữa, mọi thứ bây giờ đối với nó như chìm vào bóng tối.

Nó lại đến trường với khuôn mặt lạnh toát

_này, Bảo bọn anh ở đây nè - Vương gọi nó mà lòng vui sướng

_tôi có chuyện muốn nói - khuôn mặt nó lạnh băng làm Vương cảm thấy có chuyện không lành, cả hai dẫn nhau đến vườn sau của trường

_có chuyện gì sao?

_hãy chia tay đi, một thời gian thôi - nó ngược lên nhìn Vương bằng ánh mắt vô hồn

_cái gì? em nói đùa phải không? - Vương mặt méo xệch

_không, hãy tạm thời chia tay một thời gian - nó lặp lại vẻ mặt nghiêm nghị

_nhưng tại sao? - Vương nhăn mặt

_chẳng sao cả, vì tôi không thích nữa - nó lạnh lùng đáp, nó không muốn Vương biết tình hình của nhà nó, làm như vậy chắc chắn hẳn sẽ phản đối, nó không muốn ba mẹ nó phải khổ tâm nữa, nó đã quyết định sẽ đính hôn.

_em nói dối - Vương hét lớn

_không là thật - nó nhìn vào miệng lung

_em hãy nhìn thẳng vào mắt anh mà nói - Vương dần hai vai nó

_tôi...tôi muốn chia tay - nó nhìn Vương bằng ánh mắt vô hồn rồi vội vàng chạy đi, nó không muốn hẳn ta nhìn thấy gương mặt đầy nước của nó lúc này.

_aaaaaaaaaaaaaaaa... - Vương hét lớn làm cả bọn chạy đến

_mày làm sao vậy? - Doanh với Kỳ xông vô

_anh Vương, anh có làm sao không? - Vy với M.Anh lo lắng

_tránh ra hết đi - Vương quát lớn rồi biến đi mất luôn

“cô nói dối, nhất định là nói dối, cô tưởng tôi là ai mà nói quen là quen muốn chia tay là chia tay” Vương mắt đỏ lừng

“em xin lỗi, em thật sự xin lỗi, hãy cho em thời gianhức hức” nó khóc trong đau đớn, bầu trời mây đen mù mịt, mưa, những hạt mưa nặng trĩu đã rơi xuống như khóc cùng nó. Nó chạy, chạy mãi, chạy về nơi không có kết thúc.

Nó đang chạy thì bỗng có tiếng xe

“két.....”

Đầu óc nó như mờ dần, mọi thứ xung quanh nó quay cuồng, nó lại ngã.

Trời mưa tầm tã, lạnh buốt, đôi vai gầy gò và héo hon của nó được nhắc bổng lên, có cái gì đó thật ảm áp.

“lại là cô bé ư?” một suy nghĩ chợt lóe.

Giờ lên lớp mọi thứ như trống vắng và thiêu thiếu, nó và Vương, 2 chỗ trống, dù sao đi nữa chỉ còn ngày mai nữa là đến hè rồi. Sao mà buồn thảm đến thế?

Nó lại mê man, một giấc mơ à không mà là một cơn ác mộng lại đến với nó. nó thấy mình bị đẩy xuống một cái hố, một cái hố sâu vô tận.

_đừng...đừng... aaaaah - nó la lên rồi bật tỉnh, đầu nó đau kinh khủng

_em dậy rồi à? - là tiếng nói của một người ngoại quốc là tiếng Pháp

_anh là ai? - nó lơ đãng mở mắt

_em không nhớ tôi sao, cô bé? - anh chàng người Pháp cười thử thách

_anh là Joéph Wedton phải không? - nó lơ đãng - đúng rồi chính là anh - nó reo lên

_tôi cũng không đến nỗi không gây ấn tượng với cô bé nhỉ, à mà em tên Bảo mà phải không?

_đúng ạ - nó trả lời

_mà này, sao cô bé cứ chọn xe tôi mà đâm sầm vào thế? xe tôi ấn tượng lắm sao? - Joéph trêu nó

_hìhì, chắc tình cờ thôi mà - nó gãi đầu, chính bản thân nó cũng không hiểu tại sao nó cứ chọn đúng xe của anh mà nhảy bổ vào.

_em còn mệt không? - Joéph quan tâm

_à...dạ không ạ - nó trả lời

_trời cũng đã tối rồi, sao em không ở lại ăn một bữa cơm - Joéph đề nghị - như vậy được không?

_anh thật sự không phiền chứ?- nó rất sợ phải làm phiền người khác

_đừng lo, em muốn ở lại đây cũng còn được nữa là - Joéph nở nụ cười

_thế thì phiền anh vậy - cười cười trừ

Nói xong, nó bước theo Joéph xuống lầu, nó nhìn xuống thì thấy áo của mình đã được thay sẵn, nó nắm tay áo Joéph

_anh Joéph ...cái áo này - nó ngượng ngùng

_à...cái áo là của anh, còn người thay cho em là trợ lí của anh, cô Sophie, em đừng lo - Joéph nói như biết ý của nó

Nói xong, nó an tâm xuống bàn ăn.

_em có cần gọi điện cho người đến đón không? - Joéph hỏi

_a..ừh...vậy anh cho em mượn đt vậy - dù gì đt của nó cũng hỏng rồi nhưng nó có vẻ không muốn, như thăm đoán được điều gì đó, Joéph lên tiếng

_em... không phải là em bỏ nhà ra đi chứ? - Joéph đoán mò

_không, không có - nó lấy tay gạt chối biến - nhưng..., nhưng thật sự em cũng không muốn về nhà

_vậy...em có thể ở lại đây không? - Joéph nhanh nhẹn hỏi

_không, em không muốn làm phiền anh thêm nữa, cảm ơn anh về bữa tối - nó nói nhanh rồi cúi đầu xuống ăn tiếp

_em đừng lo, anh không phiền, xem như em là khách của anh, ở xa lên thăm được chứ? - Joéph vẫn chưa tha cho nó

_nhưng... - nó định nói nhưng em ngại thì Joéph xen ngang

_không nhưng ngại gì hết, cứ ở đây, không sao đâu - Joéph đã nói vậy nó không thể không chấp nhận nên nó đành gạt đầu đại

Sáng hôm sau, là ngày tổng kết, nhưng tất cả cũng không thấy nó cũng như Vương.

1 tuần rồi 2 tuần không thấy nó, ông Lâm và bà Trinh sốt ruột đi tìm nó

_hức...không biết giờ này con bé đang ở đâu nữa? - bà Trinh tức tưởi

_cũng tại lỗi làm cha làm mẹ như chúng ta đã làm hại con rồi - ông Lâm hối hận - biết thế tôi với bà đã không dựng chuyện phá sản để thử lòng con nó rồi

_hức...hức...cũng tại tôi không làm tròn trách nhiệm nên mọi chuyện mới như thế này hức hức- bà Trinh tự trách

_nhưng tôi không nghĩ con bé lại đại dột mà tự vẫn đâu - ông Lâm đau lòng - sao ta không hỏi thằng Vương chắc nó biết

_đúng rồi, chúng ta mau hỏi nó xem?

Thế là Ông Lâm và bà Trinh sang nhà Vương

_hai bác tìm cháu có việc gì vậy ạ? - Vương ngạc nhiên

_cháu...cháu có biết con bé Bảo nó ở đâu không? mau nói cho bác biết đi - nước mắt bà Trinh bắt đầu rơi

_sao ạ? Bảo không về nhà ạ? - Vương cũng ngạc nhiên

_cháu không biết nó đang ở đâu sao? - ông Lâm hỏi gấp

_ạ...không - Vương cuối đầu, lòng hẫng nhối lên từng cơn, hẫng giận nó lắm, oán nó lắm, nhưng nó bây giờ đang ở đâu? còn sống hay đã chết?

_vali? cháu định đi đâu à? - ông Lâm nhìn thấy cái vali to tướng được dựng bên sofa

40. Chương 40

_cháu...cháu sẽ đi du học ăh - Vương trả lời

_d..du học? - bà Trinh ngạc nhiên - còn chuyện của cháu với con bé

_chúng cháu....đã chia tay rồi ạ - Vương nói trong tuyệt vọng

_tại...tại sao chứ? - bà Trinh run run

_cô ấy đề nghị mà không nói lí do

_trời ơi! tất cả là lỗi của chúng ta mà- ông Lâm ôm đầu

_có..có chuyện gì vậy hai bác? - Vương ngạc nhiên

_chuyện là thế này..... - ông Lâm tường thuật lại mọi chuyện cho Vương nghe. Hắn biết được sự thật và đi tìm nó ngay.

Tại một căn biệt thự rộng và khá sang trọng

_Bảo, em có thể làm em gái anh không? - là Joéph

_anh hỏi thừa rồi, em đã xem anh là anh trai rồi - nó nhìn những đám mây trên trời rồi mỉm cười

_hãy sang Pháp cùng anh - Joéph đề nghị

_sang...sang Pháp? - nó ngạc nhiên - nhưng tại sao lại đột ngột đến thế?

_vì anh được tiền cử về trụ sở Roguine chính ở Pháp, em có thể đi cùng anh chứ? - Joéph giải thích

_dù gì em cũng không biết đi về đâu, thôi được, em đi cùng anh - nó quyết định ngay, nó nghĩ có lẽ bên ấy, nó sẽ bắt đầu cuộc sống mới.

3 tuần sau

_thưa ông bà, có thư ạ - chị người hầu
_được rồi chị cứ để đây - bà Trinh buồn rầu
Cầm lá thư, bà thấy lạ
_thư gì mà chẳng có tên người gửi gì vậy
Bà mở thư ra, mắt ngân lệ

”thưa ba mẹ,

Ba mẹ vẫn khỏe mạnh chứ ạ? ba mẹ đừng lo, con vẫn ổn. Khi ba mẹ đọc được bức thư này, con có lẽ đã đi xa rồi.

Con xin lỗi, con thật là đứa bất hiếu, con không mong mình sẽ được tha thứ nhưng xin ba mẹ hãy sống thật hạnh phúc, đừng vì đứa con bất hiếu này mà buồn lòng. Con sẽ trở lại, con nhất định sẽ trở lại. Hãy giúp con gửi lời nhắn đến Vương, đừng tìm con.

đứa con bất hiếu

Ngọc Bảo ”

41. Chương 41

Hai năm sau

“Marie, con mau lại đây” là một người phụ nữ đã quá tuổi

“dạ?” là một cô gái trẻ

“con xem cái váy này thế nào?” bà hỏi cô gái

“woa, rất đẹp nhưng mà mẹ định mặc nó vào buổi tiệc ạ?” cô gái trẻ tròn mắt

“cái con bé này, sao mà con ngốc thế hả? ta mua cho con đấy” bà cười hiền

“thật...thật vậy ạ? con cảm ơn mẹ” cô gái nhảy cẫng lên ôm chầm lấy bà

“lớn rồi mà như con nít vậy” bà mắng yêu

‘kính...koong...’

“Marie, anh về rồi nè” giọng của một người con trai có mái tóc vàng và đôi mắt xanh thẳm, dáng anh ta cao như người mẫu

“hihi anh mệt không?” cô gái đưa cho anh ta chiếc khăn

“không đâu” anh ta cười, một nụ cười làm bao cô nàng phải điêu đứng

“Joéph, con mau lại đây, xem bộ này thế nào” là người phụ nữ ban nãy

“mẹ~ con có thừa mấy bộ đấy rồi mà, đâu cần phải làm thế chứ” Joéph

“nhưng mẹ muốn tự tay chọn cho con mà, Marie, con thấy thế nào?” bà quay sang hỏi cô gái

“con thấy nó rất đẹp, rất hợp với anh đó” cô thêm vào

“Thưa bà Christian, có thư từ Bordeaux ạ” chị giúp việc lễ phép

“được rồi, chị mau ra ngoài đi” bà Christian thở dài “thôi hai con cứ trò chuyện đi, mẹ đi có chút việc”

Xong bà khoác chiếc áo lông thú và đội chiếc mũ rồi bước ra ngoài

“mẹ đi đâu thế nhỉ? trông có vẻ căng thẳng” Marie lo lắng

“không sao đâu, chắc là lại thư từ của ông Orléan thui mà” Joéph

“có lẽ thế” Marie nhìn ra ngoài cửa sổ

Trời Paris mỗi lúc một lạnh, mùa đông đã đến gần, nhưng thành phố này chẳng đổi khác là bao, chỉ có điều con người trở nên lười hơn mà thôi. Marie nhìn vào khoảng không vô tận và suy nghĩ về một điều gì đó

“em biết mục đích của buổi tiệc sắp tới là gì mà, đúng không?” Joéph lên tiếng làm phá tan bầu không khí tĩnh lặng

“em biết” Marie trả lời nhưng mắt vẫn không rời khỏi cảnh vật ngoài cửa sổ

“em có ý kiến gì không?” Joéph thổi thổi li café nóng

“không, em không có” Marie nói giọng buồn bã

“vậy thì tốt nhưng anh mong em hãy quên đi quá khứ” Joéph nhấp tách café rồi đi đến gần cô, anh vòng tay qua eo cô

“anh yêu em, em biết điều đó mà”

“vâng em biết, nhưng...” Marie ngập ngừng “em nghĩ mình vẫn chưa sẵn sàng tiếp nhận tình cảm này”

“đã 2 năm rồi, tại sao? tại sao em vẫn nói câu ấy, anh đã chờ đợi hai năm rồi” Joéph xoay khuôn mặt cô về phía mình

“em nói đi, anh còn phải chờ đến khi nào?”

“em...em xin lỗi...em thực sự xin lỗi ...nhưng em...em chưa thể chấp nhận” nước từ khóe mắt cô lăn dài, Joéph lấy tay gạt những giọt nước mắt cho cô

“anh...xin...lỗi...ah xin lỗi” Joéph ôm cô vào lòng.

Hai hôm sau

‘tin...tin...’ là tiếng còi xe

“Joéph, Marie, xe đến rồi đấy”

“ạ” là Joéph, anh bước xuống cùng bộ vest đen lịch lãm, tóc được vuốt lên bằng keo, trông anh lúc này rất cuốn hút.

“xe đến rồi hả mẹ?” là Marie, cô bước xuống cầu thang một cách vụng về nên đã vấp phải váy, xem ngã nhưng Joéph đã đỡ kịp

“em phải cẩn thận chứ” Joéph lo lắng, nhưng anh mau chóng đỡ mặt vì Marie đang xuất hiện cùng một chiếc sườn xám xẻ đến đùi, cùng với mái tóc búi cao để lại một vài sợi tóc dài rũ về phía trước, trong có lúc này rất quyến rũ và quý phái .

“Ơ...em...em xin lỗi” cô thoáng ngượng

“chúng...chúng ta đi thôi” Joé lấp bắp rồi nhanh chóng ra ngoài, anh không muốn cô thấy khuôn mặt đỏ bừng của anh lúc này

Cả hai cùng lên xe mà gượng ngừng, cô thì ngượng vì bị ngã, còn anh thì ngượng vì.... (vì cái gì thì chắc các bạn cũng biết, hề hề)

Buổi tiệc được tổ chức tại một khu nhà hàng khách sạn rất sang trọng và nhân vật chính là Joéph và Marie.

Cánh cửa vừa được mở ra, cô cùng anh tay trong tay bước vào đại sảnh nơi diễn ra buổi tiệc

“ồ, chào anh, Wedton” là ông Andrean

“chào ông Andrean” Joéph cũng bắt tay lịch sự

“đây là...” ông GĐ Andrean thắc mắc

“lát nữa ông sẽ biết ngay” Joéph ra hiệu bí mật

“vậy chào anh” nói rồi, ông Andrean đi mất, Marie và Joéph bắt đầu hòa nhập vào buổi tiệc

“à...anh muốn giới thiệu với em một người, anh ta là một Doanh nhân Việt, nhưng tài năng lãnh đạo của anh ta thì không thể chê vào đâu được” Joéph nói

“vậy hả anh? vậy thì chắc em gặp được đồng hương rồi” Marie cười tươi

Nói rồi anh dẫn cô đi đến một nhóm người, trong đó có một người Việt Nam, anh ta khá cao tầm mét tám lăm, anh ta khoác một bộ vest đen lịch lãm chẳng thua gì Joéph, anh ta khá trẻ và

“ồ...chào anh, Kevin” Joéph cười khoác vai anh ta

“chào Joéph” anh ta cười “đây là...?” nh ta thắc mắc

“đây là Marie” Joéph xoay sang Marie, mặt cô trắng bệch và không còn nụ cười ban nãy

“chào cô tôi là Kevin, TGD công ty thời trang King & Queen” không ai khác có thể làm cô trở nên như vậy ngoài một người

“a...chào...chào..anh” Marie lắp bắp

“chắc cô cũng là người Việt, phải không?” Kevin nở nụ cười thân thiện

“v...vâng...” cô nói mà như run sợ

cô mãi nghĩ ngợi mà quên mình đứng trước anh

“kia em, em làm sao vậy?” Joéph lay vai cô

“à...à không, em không sao?” cô lắp bắp “em...chỉ thấy hơi chóng mặt”

“thôi vậy chúng tôi đi trước” Joéph dìu nó vào resting room.

42. Chương 42

Kevin lắc lắc đầu

“kính thưa quý vị quang khách, rất hân hạnh khi toàn thể quý vị đều có mặt ở đây” là người dẫn chương trình

“kính thưa quý vị, chúng tôi xin trân trọng giới thiệu người chủ trì bữa tiệc, ông Joéph D'miean Wedto”
'clap...clap...clap...'

“xin kính chào, tôi là Joéph GD của tạp chí Wind Season” là Joéph

“nhằm quảng bá cho thương hiệu thời trang Wind Season và sự thuận lợi của Show thời trang đầu tiên của cty ở Paris” những tiếng vỗ tay vang lên theo sau tiếng nói

“tiện thể, tôi cũng xin giới thiệu cô Marie O'livan, người sẽ đính hôn cùng tôi” Marie bước lên sân khấu mà ai cũng trầm trồ nào là

“ồ, cô ấy là người châu Á”

“cô ấy đẹp thật”

“đúng vậy”

“...” vân vân và vân vân

“thưa GD Wedton, anh có thể cho chúng tôi biết khi nào anh sẽ đính hôn ạ?” là một anh chàng phóng viên

“chúng tôi sẽ đính hôn sau 2 tháng nữa”

Kevin đứng từ xa

43. Chương 43

Tiệc kết thúc, Marie cùng Joéph về căn biệt thự quen thuộc, cô chào bà Christian rồi đi thẳng lên phòng, cô không thích những chỗ đông người cũng như những nơi tráng lệ tiệc tùng. Cắm tai phone vào, cô khẽ nhắm mắt và suy nghĩ vì sao Vương lại xuất hiện một cách bất ngờ như vậy và điều làm Marie ngạc nhiên hơn là vì sao anh không nhận ra cô, chẳng lẽ cô đã đổi khác đến như vậy sao? mọi thứ thật mệt mỏi. Theo giai điệu của bài Canon, cô thiếp đi lúc nào không hay.

2 năm trước

_Bảo, em đang ở đâu? - Vương hét lên như một kẻ tâm thần - tại sao chứ? tại sao em lại làm vậy với anh, tại sao? - nước mắt Vương lại tuông ra và trời đổ mưa

Hắn hận nó, hắn căm thù nó, tại sao nó lại quyết định một mình tại sao nó lại ra đi mà không có hắn, Vương vẫn chạy, chạy mãi cho đến khi

“ké ttttt.....” một tiếng động lớn xảy ra

_có tai nạn

_mau...mau gọi xe cấp cứu mau lên

_cậu ta chảy máu nhiều quá

_sao lại chạy ra giữa đường như vậy

.....

Và Vương bị tai nạn

1h sáng, tại phòng cấp cứu

_bác sĩ... bác sĩ...con tôi, con tôi có làm sao không? - là mẹ Vương

_con của ông bà đã qua khỏi cơn nguy kịch nhưng.... - ông bác sĩ ngập ngừng

_nhưng... nhưng làm sao hả bác sĩ?

_nhưng theo chẩn đoán thì cậu ấy có thể bị mất trí nhớ tạm thời - ông bác sĩ kéo cặp kính

_dù gì thì cũng qua khỏi - bà thở phào nhẹ nhõm

_có lẽ như thế sẽ tốt với nó hơn - ba hắn cũng buồn rầu

Tại Paris, ngay thời gian đó

“xoảng...” một tiếng động lớn xảy ra trong bếp

_có chuyện gì vậy? - Joéph lo lắng chạy vào bếp

_à...không... em chỉ sơ ý thôi - nó vội vàng dọn đồng đĩa vỡ

_thôi em cứ để đấy, trong em có vẻ xanh xao lắm - Joéph đỡ nó đứng dậy

_cả...ơn ..anh - nó như người mất hồn

“sao thế này? tại sao tim mày đập nhanh thế này? đau...đau quá” nó áp tay lên ngực lo lắng.

Quay về thực tại, tại một căn hộ sang trọng

“cô ấy thật đẹp, hình như là gặp ở đâu rồi nhỉ?” Kevin tự hỏi, nhấp một ít rượu anh ngã người vào ghế sofa mắt nhìn ra cửa sổ

‘ring...ring...ring...’ tiếng chuông đt vang lên

“alô”

“anh Kevin, là em Emily nè, em nhớ anh quá à” tiếng của một cô bé giọng rất ư là trẻ con

“Emily? có chuyện gì sao?” Kevin chán nản

“bộ có chuyện gì thì em mới gọi cho anh được sao?” cô bé nói giọng dỗi hờn “em nhớ anh mà, anh không nhớ em sao?”

“à...ừm... nhớ nhớ ” Kevin kêu khổ

Thế là Emily lại bắt đầu luyên thuyên với Kevin đủ điều nào là : anh khỏe không? ở bên ấy thế nào? anh không được nghĩa cô nào ngoài em đâu đấy và nhớ mua quà cho em nhe anhvân vân và vân vân

‘rụp’ Kevin cúp máy, anh thờ dài

Emily Rosaline là con gái của ông chủ tập đoàn mỹ phẩm ROSE, bạn của bố anh, hai nhà đã định hôn ước vào sau cái ngày mà anh ra viện, Emily là một cô bé bướng bỉnh, cứng đầu và ích kỷ, khi muốn đạt được điều gì thì cô bé sẽ chiếm được thứ đó bằng mọi cách.

Sáng hôm sau, Marie thức dậy rất sớm, cô mặc bộ đồ thể thao và đeo headphone.

Đang chạy bộ trong công viên, thì

“á...” cô khẽ la lên một tiếng

“a...tôi xin lỗi...” người kia cũng luống cuống đỡ cô đứng dậy

“ơ...là cô Marie” tiếng của Kevin

“ơ... chào anh. Kevin” cô cũng ngạc nhiên không kém

“cô cũng đi tập thể dục ở đây sao?” Kevin tò mò

“đúng vậy, 1 tuần 3 buổi tôi đều chạy bộ ở đây” Marie lấy bình tĩnh để trả lời, cô không muốn Kevin nhìn thấy nỗi lo của mình

“cô chờ tôi một lát được chứ?” nói rồi Kevin chạy đi đâu đó chừng 5’

“đây, cô uống đi” anh trở lại cùng với chai nước suối

“sao anh biết tôi uống loại này?” Marie ngạc nhiên khi Kevin đưa cho cô chai trà không đường mà không phải ai cũng có thể uống được.

“tôi chỉ đoán thôi, bởi vì chẳng phải cô đi tập thể dục đó sao, vì vậy nên loại nước này là tốt nhất” Kevin giải thích

“anh... thật chu đáo” Marie nở một nụ cười thân thiện

“mà cô Marie...ừ...ừm...tôi có chuyện muốn hỏi cô?” Kevin ngượng ngùng

“vâng? anh cứ nói đi”

“chúng ta đã gặp nhau bao giờ chưa nhỉ?” Kevin hỏi làm cô chợt thấy căng thẳng

“ừ...ơ...sao anh lại hỏi vậy?” Marie bối rối

“không, bởi vì tôi có cảm giác rất quen thuộc khi nói chuyện với cô mà thôi” Kevin cười rồi uống một ngụm nước

“ơ...chắc anh nhầm rồi...chúng ta chưa từng gặp nhau mà” Marie cười ngượng ” mà anh sang đây lâu chưa?”

“không tôi chỉ mới ở đây được 1 tuần mà thôi” Kevin trả lời

Hồi một hồi thì Marie biết được, Kevin đã bị mất trí nhớ sau một tai nạn sau ngày cô rời Việt Nam để sang Pháp. Tim cô trở nên đau nhói

44. Chương 44

Tạm biệt Kevin. cô trở về mà lòng đau nhói, nhưng có ích gì chứ, anh đã quên rồi, quên tất cả những kỉ niệm gần gũi và quên cả cô, nhưng tại ai chứ? chỉ tại cô, tại cô mà anh mới ra nông nỗi này. Nhưng ông trời thật là tàn nhẫn, tại sao lại để cô gặp lại anh mà không cho anh kí ức về cô.

Khóe mắt cô đã bắt đầu cay, Marie vội vàng quệt tay. Cô không muốn ai nhìn thấy cả, cô không về nhà ngay mà ghé siêu thị, cô cần mua ít đồ.

mãi đi mua đồ mà cô quên luôn cả giờ giấc, Marie mở điện thoại

“hôm nay đã là 18 rồi sao?” cô cất đt như chợt nhớ ra điều gì đó. Marie nhanh chóng đẩy chiếc xe chở hàng ra tính tiền, cô nhanh chóng lái xe về nhà, nhưng trên đường đi Marie dừng lại ở cửa hàng giày.

“chị gói giùm tôi đôi này”

“tạm biệt quý khách”

Marie bước ra cùng với gói quà trên tay, cô lái xe về biệt thự.

11h trưa thứ bảy, ngôi nhà lại trống trơn, Joéph thì đang ở công ty, còn bà Christian thì chắc là lại đi thăm ông Orléan, chỉ còn hai con Beggie, cùng chị người ở Céline ở và bác quản gia già Pierre.

Marie lên phòng tắm rửa rồi thay đồ, cô luôn đối xử rất tốt với mọi người, cô cũng đảm đang nên ai ai cũng quý mến cả.

Cô dọn dẹp bát đĩa rồi, cầm quyển tiểu thuyết ra ngồi đọc.

Làn gió mát cứ lần lượt thổi nhẹ nhẹ, làm những cành hoa hồng tỏa hương ngào ngạt, mọi thứ trong thật yên ả làm sao, Marie rất thích được như thế này, kí ức mà cô chẳng muốn nhớ lại cứ tràn về, gấp quyển sách lại, cô lại thấy lòng man mác buồn, cô nhớ đến những ngày tháng ở bên Vương (giờ là Kevin) nào là ngọn đồi chong chóng anh làm cho cô, nào là buổi cắm trại là nơi mà anh đã cứu cô, mọi thứ quá đẹp, quá hạnh phúc, mắt cô lại nhòe nước. Cô hối hận, đúng cô thật sự hối hận, biết thế cô đã ở lại, biết thế cô đã ở bên Kevin và cùng đấu tranh cho tình yêu của mình nhưng vì sự ích kỉ và ngu ngốc trong cô, cô đã nghĩ làm như vậy sẽ tốt cho cả hai, một phút đại dốt mà bây giờ cô phải ở đây một mình đau khổ...

‘kính koong’ tiếng chuông cửa làm cô bật tỉnh

“cậu chủ đã về” ông quản gia ra mở cửa, cô lên ra cửa sau rồi lên lầu, cô không thể để Joéph thấy khuôn mặt đầm nước của mình bây giờ.

Một lúc sau

‘cộc cộc’

“là anh Joéph đây, em có bên không Marie?”

“vâng, cửa không khóa” cô nói vọng từ trong phòng tắm

Joéph bước vào, cô cũng vừa bước ra, tay cầm cái khăn lau mặt, cô vừa rửa mặt xong.

“anh tìm em có việc gì không?” Maie treo chiếc khăn và quay lại chiếc sofa riêng trong phòng cô

“anh chỉ muốn nhìn thấy em nghe em nói mà thôi” Joéph cười bằng nụ cười đẹp trai nhất có thể

“chỉ vậy thôi sao?” Marie ngạc nhiên

“anh đùa thôi, ngày mai là sinh nhật của một đối tác quan trọng nên anh muốn em đi cùng, nếu em rảnh”
Joéph giờ mới nói thật

“là ai thế? em có biết không?” Marie hỏi

“anh ta là Kevin, là TGD người Việt mà chúng ta gặp hôm qua đấy” Joéph nói, tim của Marie lại rung lên.

“à...thì ra là anh ta”

“vậy chúng ta đi cùng chứ?”

“vâng” Marie chỉ nói thế thôi

“vậy thôi, em cứ đi nghỉ đi” Joéph ra ngoài, chỉ còn lại mình cô ở trong phòng cô thấy thật cô đơn làm sao.

ngồi trong phòng mà trong đầu Kevin chỉ nghĩ đến Marie, có lẽ cô đã cướp mất trái tim anh rồi, nhưng đâu đó trong tâm trí anh phải mâu thuẫn Kevin cười mà nghĩ mình mới thật ngốc nghếch làm sao, anh lắc lắc đầu và muốn quên đi hình ảnh cô xuất hiện cùng với chiếc đầm sườn xám quyến rũ trong đêm tiệc nhưng không tài nào quên được.

anh tự nhủ thầm bản thân

Thành phố Paris hoa lệ đẹp nhất khi mặt trời lặn, mọi ánh đèn đều được bật sáng. Đứng từ tầng 28 của tòa nhà, Kevin lại càng thấy nó đẹp hơn, mọi thứ thật lung linh và huyền ảo. Và có cái gì đó len lỏi vào đầu anh, kí ức chẳng? Chong chóng là những chiếc chong chóng đang xoay tròn... còn có cả những ánh đèn đầy màu sắc... một cô gái có mái tóc tém lém lỉnh... cô ấy là ai? tại sao lại xuất hiện trong đầu anh, có ấy có liên quan đến anh chẳng? mọi thứ cứ lần lượt hiện ra, thật lộn xộn, anh chẳng nhớ gì cả, anh không thể thấy mặt cô gái đó... .

45. Chương 45

Một ngày mới lại đến, Marie dậy từ rất sớm, cô đi ra cực bưu điện

“xin lỗi anh, tôi có thể gửi bưu kiện ở đâu?” cô nhẹ nhàng hỏi anh nhân viên

“à cô đi hướng đó, phía cuối hành lang là nơi gửi bưu kiện” anh nhân viên nhìn cô say đắm

Marie theo lời hướng dẫn của anh nhân viên và gửi cái gói gì đó cho nơi gửi bưu kiện.

Cô mỉm cười và bước ra thật nhẹ nhàng, cô sẵn tiện ghé chợ luôn. Mua vài thứ cô quay về nhà và chuẩn bị buổi sáng.

“em đang làm gì vậy?” là tiếng của Joéph

“sao anh dậy sớm vậy?” cô đang bận tay sắp xếp đồ đạc ra bàn

“mùi thơm quá anh không tài nào ngủ được” Joéph đến bên Marie ôm cô từ đằng sau

“thật là ... nhưng bữa sáng vẫn chưa xong đâu” cô nói rồi thoát khỏi vòng tay của Joéph, và chuẩn bị bánh mì baguette cùng paté và ít phô mát, cô còn pha thêm một ít chocolate nóng cho cả nhà.

8h sáng cả nhà đều thức giấc, bà Christian rất ngạc nhiên và hài lòng, bà hài lòng vì có một cô con dâu tương lai đảm đang như thế (ng‘ Việt Nam ấy mà ạ !)

Cả nhà ngồi và ăn cùng nhau vì hôm nay là chủ nhật nên Joéph sẽ đi làm muộn hơn về sẽ về sớm còn bà Christian thì sẽ ở nhà.

“thôi chào mẹ con đi làm. anh đi nhé Marie”

“ừ, con đi đi” bà Christian cười phúc hậu

“vâng” cô nói vọng từ bếp lên

Một lúc sau, khi mọi chuyện đã xong xuôi

“Marie, con lại đây ta có chuyện muốn nói với con” bà Christian ngồi ghé sofa

“dạ, mẹ có chuyện gì muốn nói với con ạ?” Marie thắc mắc

“con...có phải là con...không yêu thằng Joéph?” bà chợt hỏi làm Marie bất ngờ

“con....con....” cô bối rối khi bà nói đúng

“con hãy cứ nói, ta sẽ không trách con đâu” Bà Christian nói giọng buồn

“dạ...con...con không...không yêu...Joéph” cô lấy hết can đảm để nói với bà

“phew... ta đoán không sai mà...” bà Christian thở dài “với một người làm mẹ như ta thì con không thể nào qua mắt ta được đâu”

“con...con... xin lỗi mẹ...” cô cuối gằm mặt

“không... con không có lỗi gì cả, ta hiểu con đồng ý lấy nó chỉ vì mang ơn mà thôi” bà Christian nuối tiếc “nhưng ta sẽ không đồng ý cho đám cưới này, mong con hiểu cho ta, một người làm mẹ ta không muốn các con phải sống mà không có tình yêu”

“vâng, con hiểu” Marie nói giọng buồn

“nhưng ta muốn con vẫn sẽ làm con gái nuôi của ta” bà Christian nhìn cô cười hiền hậu “ta rất vui khi có con”

“con...con cảm ơn mẹ” cô cúi mình đến rơi nước mắt, đúng vậy cô thực sự chỉ mang ơn Joéph mà thôi, nhưng đâu phải chỉ bằng một cách, sẽ có rất nhiều cách để đền ơn đáp nghĩa mà đúng không? (^_^)

Tầm 3h chiều, chiếc xe hơi đen sang trọng của Joéph đã đậu ở trước cổng

“Marie, em mau thay đồ rồi đi với anh nào” Joéph hôn hờ

Marie cùng bước lên xe với Joéph, anh cùng cô đến cái beauty salon để chuẩn bị.

2 tiếng sau, Marie bước ra cùng với chiếc váy trắng yêu kiều có hàng cườm xinh xắn và lấp lánh, có cả một chiếc nơ màu đen được cột quanh eo, cùng với đôi giày cao gót màu trắng muốt và chuỗi ngọc trai cô đang đeo trên cổ làm tôn lên làn da trắng như bạch tuyết của cô. Mái tóc màu nâu mật ong tự nhiên được uốn thành lọn và được vén sang 1 bên, trông Marie lúc này rất đẹp, mà không phải nói là đẹp nghiêng nước nghiêng thành (hơi quá thì phải). Joéph bỏ tờ báo xuống, anh nhìn cô không hề chớp mắt, cô quá đẹp. Còn Joéph thì lịch lãm cùng với chiếc veston đen được may sát người, làm tôn thêm thân hình người mẫu của anh.

Cả hai sánh bước đến khách sạn Réston (chế bấy đó nha)

Cùng bước vào buổi tiệc, mọi thứ thật lộng lẫy, từ bàn ghế, đèn, đến sân khấu, mọi thứ đều được sắp xếp rất kỹ lưỡng.

“chào anh, Joéph” là Kevin rồi anh xoay sang Marie với con mắt thần thờ

“chào...cô Marie”

“chào anh” Marie ngại ngùng khi đối mặt với Kevin , mặc dù đã gặp anh trông bộ vét này nhiều lần nhưng hôm nay, anh không mặc bộ vest đen trang trọng như thường ngày mà là một bộ vest trắng tinh tựa bạch mã hoàng tử (ồ, lại hơi lộ rồi, xin lỗi)

“kính thưa các quang khách, như mọi người đã biết mục đích của buổi tiệc ngày hôm nay, vì vậy tôi không vòng vo nữa, xin mời anh Kevin Vu (VŨ đây ạ)” tiếng ông Mc vang lên, Kevin vừa bước lên sân khấu, làm cả các cô gái ở trong sảnh phải xao xuyến (không phải chỉ có người Pháp mà là tất cả những đối tác ngoại quốc nữa)

“tôi xin chân thành cảm ơn tất cả mọi người đã đến chung vui với tôi trong ngày sinh nhật thứ 20 này của tôi” Kevin cười một cái làm bao nhiêu cô gái phải điều đứng và cô cũng vậy.

Và buổi tiệc bắt đầu êm đềm như thế, cho đến khi một cô gái xuất hiện.

“Kevin, em đến rồi nè” là cô bé Emily ngày nào

“ừ...” anh chỉ ừ mà lòng không muốn chút nào, anh không hề cảm thấy có một chút tình cảm với Emily, anh chỉ xem cô bé như là em gái mà thôi.

“xin giới thiệu với tất cả mọi người, đây là cô Emily Rosaline, người sẽ đính hôn với TGD Kevin của chúng ta” ông Mc lên tiếng làm mọi con mắt đổ dồn về phía Emily và Kevin, cô bé cứ ôm Kevin cứng ngắc nhưng anh thì chẳng hề có cảm giác gì.

Marie thấy tim mình đau nhói, thật may vì cô chẳng cầm ly rượu nào nếu không thì nó sẽ rơi mất.

“em...em cảm thấy hơi chóng mặt một chút ... chắc em sẽ ra ngoài một lát ” cô xoay sang nói với Joéph

“ừ, nhưng nếu em cần về nhà thì hãy nói ” Joéph xoay sang cô ân cần

Cô đi ra vườn mà đầu óc quay cuồng, cô không muốn nhìn thấy cảnh đó, nhưng nó cứ hiện mãi trong đầu, Marie tìm một cái xích đu gần đấy. LẦn gió mát có thể giúp cô giải thoát được phần nào

“cô Marie? phải là cô không?”

46. Chương 46

“cô Marie? là cô phải không?”

Cô giật mình khi nghe ai đó gọi mình, xoay lại thì đó là Kevin

“sao anh lại ở đây, đáng lẽ anh phải ở bên trong chứ?” Marie ngạc nhiên

“chỉ là tôi không thấy thoải mái, và muốn ra đây hóng mát” Kevin cười nhẹ, anh cảm thấy rất vui khi gặp riêng cô ở bên ngoài “tôi có thể ngồi cùng cô chứ?”

“vâng, anh cứ tự nhiên” cô mỉm cười đáp lễ nhưng lòng vẫn buồn rười rượi

“cô cũng ra đây hóng mát?” Kevin thắc mắc

“vâng, tôi không thích chỗ đông người” cô nói mà giọng thở dài.

“cô có chuyện không vui sao?” (thằng cha này đúng là mất trí nhớ = một kẻ vô dụng mà)

“à...không, không có đâu” cô chối biến và cố gắng nở nụ cười miễn cưỡng “à, hình như tôi chưa chúc mừng anh”

“chúc mừng tôi? chuyện gì cơ? chẳng phải là cô đã chúc mừng sinh nhật tôi rồi sao?” Kevin tự hỏi

“không phải chuyện đó là chuyện của anh với cô Emily đó” cô nhắc lại mà tim đập mạnh

“vậy sao? dù gì cũng cảm ơn cô nhưng... tôi thực sự chỉ xem Emily là em gái mà thôi” Kevin nói mà mắt nhìn về bầu trời

“tại sao lại thế?” Marie cảm thấy nỗi buồn vơi đi một nửa

“tôi cũng chẳng biết, nhưng tôi không có chút tình cảm nào với Emily cả” anh thở dài “chắc cô cũng đã biết tôi đã từng mất trí nhớ và trong giấc mơ của tôi lúc nào cũng chỉ xuất hiện một cô gái nhưng... tôi không tài nào nhớ nổi khuôn mặt của cô ấy” anh sực nhớ là đang ngồi cạnh cô “ấy... sao tôi lại nói với cô những chuyện này nhỉ?” anh quay sang nhìn cô cười

“aa...không sao đâu” Marie cố gắng nén hết những giọt nước mắt cứ trực rơi ra kia

“tôi thật ngốc phải không?” Kevin cười buồn “nếu là cô, cô nghĩ cô gái ấy là ai?” Kevin chợt hỏi làm trái tim của cô thất lại

“...nếu là tôi...tôi sẽ nghĩ người đó là... là một người bạn cũ hoặc là người để lại ấn tượng sâu sắc” Marie trả lời

“tại sao không phải là người yêu hay bạn gái?” Kevin thắc mắc vì trong câu trả lời của cô không có sự xuất hiện của tình yêu, cũng phải thôi, cô đã làm tổn thương anh, tổn thương trái tim anh, cô chỉ muốn anh đừng nhớ về cô, có lẽ như thế sẽ tốt cho anh hơn.

“thì...thì chẳng phải anh đã có Emily rồi đó sao? vì vậy tôi không nghĩ có là bạn gái đâu” Marie giải thích “có lẽ thế, khi tôi tỉnh dậy trong bệnh viện, mọi người cũng nói Emily là bạn gái tôi nhưng...tôi không cảm thấy vậy”

“có lẽ là do anh đã bị mất một phần trí nhớ thôi” Marie cố an ủi

“à mà, cô đến Pháp lâu chưa?” Kevin mới chợt hỏi

“tôi ở đây được 2 năm rồi”

“nhưng làm thế nào mà cô gặp được GD Joéph?” Kevin lại hỏi

“chỉ là tình cờ thôi, tôi gặp anh ấy khi đang sang đây du học” cô cười buồn, cô không muốn nói dối nhưng làm như vậy thì anh sẽ không nghi ngờ

“vậy à? thế thì tiếc thật? ước gì tôi có thể gặp cô Marie sớm hơn” lời nói của anh làm tim cô như nhảy khỏi lồng ngực

“sao...sao anh lại nói vậy?” Marie cười ngượng

“có lẽ tôi... tôi đã thích...cô Marie mất rồi” Kevin quay sang nhìn Marie

“anh...anh... đang nói gì vậy?” Marie bối rối

“oh... tôi...tôi xin lỗi” Kevin cúi mặt “chắc tôi đã làm cô sợ”

“thôi...tôi, tôi đi vào trước vậy” cô nghẹn ngào quay đi, nhưng anh nắm tay cô kéo giật vào lòng mình, anh ôm lấy cô thật chặt

“làm ơn...làm ơn hãy để tôi ôm em một lần, chỉ một lần này thôi được không?” anh van nài

“...” Marie chẳng nói gì, cô không đáp trả cái ôm nhưng cũng không đẩy anh ra, cô thực sự rất muốn ôm anh và nói em chính là cô gái đó, nhưng lương tâm cô không ỉnh làm vậy, cô đã làm tổn thương anh quá nhiều.

“tôi yêu em” anh chỉ nói nhiều đó thôi

5’ rồi 10’ anh và cô vẫn im lặng và dần nới lỏng tay mình ra

“vậy...tôi đi trước” Marie toan bước đi, nước mắt cô đã trào ra thật rồi, cô không thể nào kìm nén nó thêm nữa, cô đã yêu anh đến thế này rồi sao?

“xin em...xin em hãy quên những gì xảy ra hôm nay” Kevin nói trong tuyệt vọng

Marie không nói mà chỉ bước đi, cô đau khổ biết nhường nào. Sau khi cô bước đi, những hình ảnh trong đầu anh lại hiện ra, nhưng lần này nó lại hiện ra rất rõ, anh chỉ nhìn thấy cô ấy có đôi môi nhỏ xinh xắn, đôi mắt hai mí to tròn và chiếc mũi thanh tú, tất cả đều hiện ra nhưng không rõ ràng, anh đã cố gắng nhớ lại thật kĩ, nhưng những hình ảnh đó chỉ thoáng qua.

Ở một nơi nào đó, có một ai đó đã thấy Kevin và Marie, anh ta nắm chặt bàn tay, đôi mắt tối sầm lại (chắc là các bạn đều biết nhưng nói thế này cho nó bí ẩn)

“chúng ta về thôi” Joéph lạnh lùng nắm lấy tay Marie khi cô vừa trở vào đại sảnh

Cô không nói gì mà cứ đi theo anh, anh cũng chẳng chào lấy Kevin một tiếng.

Kevin cũng trở vào trong không lâu sau đó, anh rảo mắt tìm kiếm bóng dáng một ai đó nhưng có lẽ người đó đã về mất rồi.

Trên đường về, Joéph không nói tiếng nào, anh chỉ lái xe, Marie thì chẳng còn tâm trạng nào để mở lời.

“em nói đi? bây giờ em đi đâu?” Joéph chợt lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng

“em... em ra vườn” cô chỉ nói ngắn gọn

“chỉ có vậy thôi sao?” mắt Joéph tối sầm lại “em nói đi? em đã gặp ai?”

“là Kevin” cô trả lời khuôn mặt lạnh nhạt, vô hồn

“tại sao lại ở cùng với anh ta?” Joéph mất hết bình tĩnh

“em chỉ trò chuyện” cô nói giọng buồn rầu

“trò chuyện? chỉ trò chuyện mà ôm nhau sao?” Joéph quát “em tưởng tôi là thằng ngốc chắc”

anh dừng xe lại

“hắn là gì đối với em?” anh nắm chặt hai vai cô

“là...là...” câu hỏi này thật khó khăn làm sao

“là người đó đúng không?” Joéph nói lớn

“đúng, nhưng...” Marie nghẹn ngào

“thảo nào... thảo nào... em lại có thể ôm anh ta dễ dàng đến thế”

“nhưng...” cô định nói tiếp nhưng bị Joéph chặn ngang

“có phải em vẫn còn yêu hắn ta?”

“em...em...” cô lắp bắp

Anh dùng tay kéo cô, anh đặt lên môi cô một nụ hôn, nhưng lại là một nụ hôn cưỡng ép, anh hôn xuống cổ, rồi xuống vai ... tay anh luồn xuống lớp váy của cô (huhu không dám coi nữa àu, mọi người tự hình dung y) Marie đã đẩy anh ra nhưng, với sức mạnh của cô bây giờ thì chuyện đó là không thể.

“anh đang làm gì thế? mau buông em ra...mau...mau thả em ra Joéph...” cô cố đẩy anh thật mạnh

“bốp” và một cái tát thật mạnh, cô nhìn anh bằng ánh mắt căm ghét, nước mắt đã tuông ra tự khi nào.

Cô mở cửa xe và bước ra ngoài, cô chạy thật nhanh, chạy mãi, chạy mãi và chẳng biết nên chạy về đâu. Và trời đổ mưa, một cơn mưa nặng hạt, Joéph quay đầu xe, anh phóng thật nhanh và dừng lại ở con hẻm nơi có một quán bar Henry

Một tiếng sau, cũng là lúc buổi tiệc kết thúc, Kevin gượng cười chào các vị khách cuối cùng, Emily đã được các vệ sĩ đưa về, anh mệt mỏi lái xe về nhà. Trong cơn mưa nặng nề, có ba con người, mỗi người một tâm trạng khác nhau. Kevin lơ mơ nhìn chiếc bóng quen thuộc đang nằm bên đường, là một cô gái, một cô gái mặc chiếc váy dạ hội màu trắng.

47. Chương 47

Trời cũng đã tạnh mưa, tại tầng 28 của căn hộ sang trọng. Bé cô gái vào phòng mình, mặc dù không muốn nhưng người cô ướt đầm, nếu không thay áo sẽ bị cảm mất, anh đánh liều thay đồ cho cô. Cầm ly rượu trên tay, anh tự hỏi tại sao cô lại ra nông nổi này, hay là tại anh. Nhìn thật kĩ, cô càng đẹp hơn khi ngủ, đôi mắt nhắm nghiền trông rất mơ mộng, chiếc mũi thanh tú, làn da cô trắng nõn nà và khá mịn màng, đặc

biết nhất là đôi môi cong quẹo rũ của cô, anh như muốn hôn nó ngay lập tức, nhưng anh không thể làm tổn thương cô, làm tổn thương người con gái mà anh đã thầm thương trộm nhớ.

Cô thức giấc mà đầu đau như búa bổ, mọi thứ chung quanh cô vẫn xoay vòng, cô cố rướn mắt để nhìn mọi thứ xung quanh, đây là đâu? cô đang ở đâu thế này? cô bắt đầu lo lắng, những gì cô nhớ được là cô đang chạy trong cơn mưa nặng hạt ấy.

‘cạch’

“em tỉnh rồi sao?” là Kevin, anh bước vào, trên tay là một tô cháo

“sao...sao anh lại ở đây?” cô ngạc nhiên

“đây là căn hộ của tôi” Kevin đặt tô cháo còn nóng hổi xuống bàn

“nhưng...nhưng tại sao tôi lại ở đây?” cô lo lắng

“em bị ngã, vì không biết nhà của em... nên tôi đưa em về đây” Kevin ngượng

“vậy sao...? cảm ơn anh” Marie nói nhỏ

“thôi, em ăn cháo đi, còn nóng đấy” Kevin đưa cô tô cháo cùng mấy viên thuốc “em mau ăn rồi còn uống thuốc”

“...” Marie không nói gì, cô nhớ lại những ngày ấy, cũng như bây giờ, anh luôn là người chăm sóc cho cô

“nhưng... GD Joéph đâu mà để em đi ra ngoài một mình?” anh hỏi làm cô ngừng ăn

“...” cô im lặng và cuối gằm mặt xuống, như hiểu ý anh cũng không hỏi nữa, mà chỉ ngồi nhìn cô ăn nốt tô cháo

“em... cứ ở đây nghỉ ngơi, chút nữa tôi sẽ đưa em về” Kevin dịu dàng

“cảm...ơn” cô nói nhỏ nhưng đủ để anh nghe thấy

“không sao” anh cười, một nụ cười buồn, anh nhận ra rằng mình đã yêu cô mất rồi, những hình ảnh ấy lại hiện ra mỗi lần anh đứng trước cô, lại là cô gái tóc tím, anh đã từng chăm sóc cho cô ấy. Mọi thứ lại ủa về, thật lộn xộn, tại sao chỉ mỗi lần đứng trước cô, mọi hình ảnh của quá khứ lại hiện về, tại sao mỗi lần đứng trước cô anh lại có cảm giác quen thuộc, phải chăng anh và cô có mối liên hệ nào đó? anh thực sự bàng khoăn.

“em...em cứ nằm nghỉ, tôi ra ngoài một lát” Kevin nói dịu dàng rồi bước ra ngoài.

Những giọt nước mắt lại tuông ra, tim cô thất lại, tại sao, tại sao lại như vậy? cô đã cố gắng để quên anh nhưng anh lại cứ xuất hiện ngay trước mắt cô. Cô muốn quên anh như anh đang quên cô, làm như thế có phải sẽ tốt hơn không? Ông trời, tại sao ông lại quá tàn nhẫn với cô và anh như thế. Mắt cô nhắm lại, cô dần chìm vào giấc ngủ.

Anh rút mẫu thuốc xuống sàn, tại sao lại như vậy? tại sao chính anh lại là người con gái mình yêu ôm kẻ khác, nhưng đây không phải là một cái ôm bình thường. Anh đau lắm, anh đã chờ đợi và yêu cô suốt hai năm, vậy sao chỉ vì cô ôm người khác làm anh không thể nào chờ thêm 2 tháng nữa. Anh cầm chai rượu và tu thật mạnh.

“anh Joéph, chúng ta uống cùng nhau nhé ” giọng một cô gái

“được, hôm nay tôi sẽ uống cùng cô”

Cô gái đó là Célia, là một tiểu thư nhà giàu xinh đẹp nhưng rất ăn chơi và hư đốn, cô thích JOéph từ khi hai người học cấp 3. Cô ả là một con người nham hiểm và độc ác, luôn muốn đoạt được mọi thứ thuộc về mình.

Sáng hôm sau, Marie đã khá hơn rất nhiều, cô nhờ Kevin trở cô về nhà, ngôi nhà vắng vẻ, bà Christian có lẽ đã đi đâu đó còn ông quản gia và chị hầu gái thì cũng xin về quê, cô chào tạm biệt Kevin và lên phòng, cô cũng đoán được JOéph không có mặt ở nhà.

Anh lơ lơ mở mắt, một khuôn cảnh lạ lùng đập vào mắt anh, anh sực tỉnh nhìn sang bên cạnh mình, là một cô gái tóc vàng hoe, trên người không một mảnh vải che thân, nhìn lại mình anh cũng không khá hơn

“này...này... Célia, cô mau tỉnh dậy đi” anh lay cô gái bên cạnh

“gì vậy Joéph?” cô ta uể oải xoay người lại

“tại ... tại sao tôi với cô lại ở đây chứ?” Joéph lo lắng

“anh không nhớ gì sao? ...” cô ta mặt lơ đãng “chúng ta đã uống rượu... và cùng vào đây”

“không... không thể nào...” Joéph ôm đầu

48. Chương 48

Anh nhanh chóng mặc áo rồi chạy ngay ra phòng không quên gửi lại cho cô ả một cái lườm sắc lẹm cô ả nghĩ thầm rồi cười khẩy

Anh vội vã lái xe về nhà và cố gắng nhớ lại chuyện tối hôm qua, nhưng vì quá say, anh chẳng thể nào tự chủ nữa, mọi thứ đều rối tung.

Ngôi nhà trống toác, nhưng cửa vẫn còn chưa khóa, anh đoán chắc hẳn sẽ có người ở nhà. Đậu xe ở bãi trước anh bước lên phòng mình, mọi chuyện là sao? anh, chính anh mới là người phản bội cô, làm sao có thể ... cô chỉ là ôm một người khác còn anh thì đã ‘hú hí’ với một người con gái khác. Anh chưa bao giờ cảm thấy rối bời như lúc này, anh không phủ nhận trước khi quen Marie, anh đã từng làm chuyện đó với hàng tá cô, nhưng kể từ 2 năm trở lại anh chưa lần nào quan hệ với bất cứ cô gái nào. Anh hối hận và cắn rứt biết bao, mọi thứ chỉ còn lại 2 tháng, 2 tháng nữa mà thôi tại sao anh lại vụt mất. Không, nếu anh không nói và cô ả kia không mở lời thì làm sao cô ấy biết được, đúng thế, anh sẽ làm như thế.

Cô lật quyển Album mà mình mang theo 2 năm trước, gia đình cô thế nào rồi nhỉ? họ sống tốt chứ? họ có nhớ đến cô hay chẳng? ... thỉnh thoảng những câu hỏi ấy cứ vây lấy cô, cô nhớ họ biết bao... những giọt nước mắt lại lăn dài trên đôi má gầy gò, tiu tụy hơn trước của cô, cô đã sai lần khi nghĩ sao đây sẽ có một cuộc sống mới nhưng nào ngờ mọi thứ còn tệ hơn trước. Tiếng tin nhắn ĐT vang lên làm cắt ngang dòng suy nghĩ của Marie, cô cầm chiếc đt và bắt đầu đọc

đó là tất cả, chỉ có bấy nhiêu thôi nhưng anh thực sự tò mò, ai là người lạ?

Anh lại nghĩ đến cô, nhưng chẳng phải cô đã đến buổi tiệc cùng Joéph và tất nhiên là đã tặng quá, thế thì ai được nhỉ? thật là khó hiểu.

Bà Christian đã trở về, bà cảm thấy ngôi nhà thật trống trải và lạnh lẽo hơn bình thường, như thần đoán ra đã có chuyện gì đó, bà lên phòng Joéph

‘cộc cộc’

“ai đó”

“là mẹ đây”

“mẹ vào đi cửa không khóa”

Bà mở cửa và bước vào, con trai bà đang ngồi trên chiếc bàn làm việc quen thuộc.

“mẹ về rồi à?”

“ừ, mẹ có chuyện muốn nói với con” bà nghiêm mặt

“vâng, con đang nghe” anh xoay về chiếc sofa nhỏ nơi bà đang ngồi

“ta... ta... không đồng ý chuyện kết hôn của hai đứa” bà vừa dứt câu, anh hết sức bất ngờ

“tạ... tại sao lại như vậy? chẳng phải mẹ đã đồng ý rồi sao?” Joéph lòng đau như cắt

“đúng nhưng ta cảm thấy việc này sẽ làm khổ cả hai đứa” bà từ tốn nâng tách trà nóng

“tại sao lại không tốt, chẳng phải cô ấy là con gái nuôi của mẹ, như thế thì quá tốt rồi mà” anh nói lớn

“nhưng điều mà mẹ muốn nói ở đây là con bé không hề yêu con” bà nhìn thẳng vào anh

“t... tại sao mẹ... mẹ lại biết chuyện đó?” anh ngỡ ngàng

“sự thật sớm muộn sẽ được phơi bày, con còn định giấu ta đến khi nào, nếu không nhờ kinh nghiệm sống suốt bao nhiêu năm nay thì có lẽ ta đã chẳng biết gì” bà nói giọng sầm sập

“con... con...” anh cuối gằm mặt xuống không thể nói thêm được lời nào

“con hãy hủy bỏ việc đính hôn đi” bà nói rồi đứng dậy, nhanh chóng ra cửa “tất cả vì con và con bé”

“không... con yêu cô ấy, con đã chờ cô suốt 2 năm nay, không thể nói từ bỏ là từ bỏ được, vậy còn cô ấy?” anh nói to

“con đừng lo con bé đã đồng ý, con hãy tỉnh lại đi Joéph ạ” bà nói là lòng đau như cắt.

Cánh cửa khép lại, chỉ còn mình anh ở trong phòng. Tại sao? Tại sao mọi chuyện lại ra nông nổi này? mẹ anh nói đúng, sự thực thì sẽ sớm muộn cũng được phơi bày, anh đau khổ, anh không cam tâm, anh chán nản, cầm ly rượu trên tay, anh như muốn để lại tất cả và chỉ mang cô đi.

Trong lòng cô lúc này cũng đau nhói, chẳng lẽ anh đã yêu cô đến thế sao? nhưng đối với cô, anh chỉ là một người anh, một người bạn và một người ân nhân, chỉ thế thôi, tất cả chỉ có thế, không hơn cũng không kém.

‘Do you know how I feel?...’ chuông điện thoại vang lên

“alô?”

“là em, Emily đây”

“vậy có chuyện gì vậy? anh đang trong giờ làm việc”

“em nhớ anh, muốn nghe giọng của anh” Emily nhõng nhẽo

“nhưng anh đang làm việc mà” Kevin khẽ gắt

“dành một chút thời gian cho em không được sao?”

“thôi được rồi, em muốn nói gì?”

“chiều nay anh rảnh không? em muốn đi ăn tối”

“chiều nay anh...” anh chưa kịp nói hết câu Emily chen ngang

“em đã hỏi trợ lý của anh rồi, chiều nay anh chẳng có cuộc họp nào cả”

“hừm, thôi được rồi, địa điểm? thời gian?” Kevin thở dài thườn thượt

“7 giờ tối nay, tới nhà em đi, chúng ta cùng đi” Emily hớn hở

“Ok, tạm biệt” Kevin mệt mỏi cúp đt thoại.

49. Chương 49

Cô ngồi trong căn phòng trống, nơi có chiếc grand piano màu trắng kiêu sa, mà nghĩ mông lung, thật sự cô không muốn làm tổn thương Joéph một chút nào cả, nhưng nếu cứ tiến đến hôn nhân với anh như vậy thì sẽ càng làm khổ cả hai, cô nhắm nghiền mắt, đôi tay cô khẽ lướt trên phím đàn, rồi từng giai điệu mượt mà

nhưng sầu não lại vang lên, cứ mỗi lần căng thẳng cô lại tìm đến căn phòng này, ở đây cô có thể tìm được không gian riêng ỉn.

7h tối tại một căn biệt thự hiện đại nằm giữa Paris rộng lớn, nơi có một chiếc ô tô đen tuyền đang đậu trước cổng

“em xong rồi, chúng ta đi thôi” Emily tung tăng xuống cầu thang, Kevin đã ngồi ở phòng khách đợi cô bé, anh cảm thấy khó chịu.

Kevin cùng Emi đến một nhà hàng gần đó, khu nhà hàng không quá to nhưng khuôn viên trông khá rộng và thoáng đãng. Anh cùng Emi dùng bữa tối, nhưng chỉ có Emi nói, hết chuyện trên trời dưới đất rồi lại chuyện trần gian, còn anh thì chỉ ừ hử cho qua chuyện. Dùng bữa tối xong, anh định đưa cô bé về nhưng cô bé nhất mực không chịu mà đòi anh phải dẫn cô đến “ngọn đồi tình yêu” cơ, Kevin đành miễn cưỡng chấp nhận với khuôn mặt hằm hằm.

‘cộc cộc’

“cửa không khóa, mời vào”

“Marie, em...em có rảnh không?” là Joéph

“có chuyện gì sao anh?” cô nói mà tay đang rót tách trà

“chúng ta đi dạo đâu đó đi” Joéph đề nghị

Cô lưỡng lự một hồi lâu rồi cũng đồng ý, cô cũng đang muốn xả stress một tí.

Joéph dừng xe tại một khu đồi khá rộng (khu đồi cách thành phố hơi xa), bây giờ mới 7h nên ngọn đồi khá đông đúc. Ngọn đồi này rất lạ mặc dù là đồi nhưng ở giữa lại có một cái hồ lớn và có một cây cổ thụ khá to nằm giữa hồ (bao quanh là nước). Cái tên “ngọn đồi tình yêu” đã có từ rất lâu, mọi người thường bảo những đôi lứa yêu nhau mà đến đây thì sẽ bên nhau mãi mãi, (mặc dù là người Pháp nhưng họ vẫn mong may mắn đến với mình) điều kiện là mỗi cặp phải ghi một điều ước lên một tờ giấy sau đó gấp lại thành một chiếc thuyền thả trôi trên mặt hồ, nếu chiếc thuyền nào mà dính chặt với nhau thì những người đó sẽ trở nên hạnh phúc.

Marie ghi xong lời nguyện ước cô gấp lại và cùng với chiếc thuyền ước của Joéph cô đặt chúng lên mặt nước, 2 chiếc thuyền vẫn dính chặt vào nhau nhưng đi đến được 1/3 quãng đường thì tự dưng chúng tách ra, Joéph hoàn toàn không muốn tin, đó là do ông trời sắp đặt hay sao, thay vào đó chiếc thuyền của cô lại bị dính chặt vào chiếc thuyền màu trắng (là của một người nào đó) từ bên kia. (mỗi lần thả thuyền sẽ theo lượt, ai mua vé trước sẽ thả trước, và sẽ có tất cả 10 cặp thả cùng lúc nên rất ít khi bị trùng lặp nhau, và như vậy khi thuyền bị tách hay còn dính chặt lại là điều dễ nhận biết)

Joéph cười buồn, anh không cam tâm, anh vội vã lần đi chỗ khác với lí do để anh đi mua chút đồ uống.

“không thể nào được, tại sao lại bị tách chứ, em không chịu đâu, đây là cái đòi dỏm, làm lại, chúng ta làm đi mà ...” EMi nhăn nhó bù lu bù loa

“thôi, mọi người đang nhìn kìa, chúng ta mau đi thôi” Kevin kéo Emi ra khỏi đám đông. Cô bé nhăn nhó một mực không chịu. Nhưng tiếng ĐT của cô bé reng lên, là anh trai cô, anh đã đến Paris nên Emi phải nhanh chóng ra sân bay đón và tất nhiên là phải tạm biệt Kevin điều mà cô bé chẳng muốn tạo nào.

Sau khi Emi rời khỏi, Kevin cũng chẳng muốn về ngay mà anh đi dạo gần đấy, anh nhớ lại ngọn đồi chong chóng trong giấc mơ của mình, có cái gì đó quen quen.

“ah...”

“ấy....tôi...tôi xin lỗi” Kevin giật mình vì va phải một người, vội vàng đỡ cô gái ấy và hết sức ngạc nhiên

“là em sao?”

Marie ngược lên và hoàn toàn bất ngờ, cô không ngờ anh cũng có mặt ở đây, thật là trùng hợp.

50. Chương 50

Anh cùng cô đến một chỗ khuất người và ngồi xuống bãi cỏ

“thật trùng hợp, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây” Kevin cười một nụ cười rất ư là handsome

“tôi không ngờ anh cũng đến đây” Marie ra vẻ hơi bất ngờ

“mà... em có đi cùng ai không?” anh đột nhiên hỏi làm cô hơi ngượng

“tôi..tôi đi cùng Joéph” Marie trả lời

“vậy... Joéph, anh ấy đâu rồi?”

“ừ nhỉ... anh ấy bảo đi mua thức uống sao đến giờ vẫn chưa thấy?” Marie nhìn đồng hồ

‘ting...ting...ting...’ là tiếng tin nhắn Đt của cô

vẽn vẽn dòng tin nhắn, Joéph biến mất dạng.

15’ trước đó, khi Joéph đang định mua ít đồ uống thì anh nhận được một cú điện thoại và ngay lập tức rời khỏi Ngọn đồi tình yêu.

“có chuyện gì sao?” Kevin quan tâm

“à... chỉ là Joéph có việc bận nên đi trước rồi” Marie gấp đt

“nếu em không phiền ... tôi có thể đưa em về nhà” Kevin ngượng

“kh...không cần phải vậy đâu... sẽ có người đến đón tôi ngay thôi mà” Marie từ chối, cô không muốn bên anh lúc này, cô muốn anh quên hết tất cả về cô.

Ngồi được chừng 20’ thì cô nhận được cú điện thoại, xe đã đợi ở chân đồi.

“tôi phải đi rồi... tạm biệt anh” Marie nói rồi nhanh chóng đi khỏi đó.

Về đến khu biệt thự, cô cứ mông lung nghĩ về anh, còn anh thì mãi cảm thấy người con gái ấy thật thân quen mặc dù chỉ là mới gặp, cô cho anh cảm giác gần gũi, nhưng anh không thể nào nhớ ra.

Tại một quán bar sang trọng, người đàn ông bước đến quầy Bar, nơi có một người phụ nữ trẻ ăn mặc khá sexy, anh tiến đến và lấy vai cô ả.

“oh... Joéph... Joéph... của em, hức.... anh đến rồi sao?” là Célia, cô ta nói giọng lè nhè

“cô... muốn gì?” Joéph nói giọng bực dọc

“anh yêu... hức... hức... anh làm gì phải tức giận thế?” cô ả rướn người đưa tay lên vai anh

“cô... mau buông tôi ra...” Joéph hất tay cô ả

“hừm... hức... chẳng phải đêm hôm ấy chúng ta đã rất vui đó sao? hức.... sao giờ anh lại làm mặt lạnh với em ...” cô ả cười khẩy

“cô... cô im ngay cho tôi... không đúng... đêm hôm ấy chúng ta chẳng có gì cả” Joéph quát

“anh... hức đừng có chối bỏ sự thật như thế” cô ả cầm ly rượu và uống một hơi “nếu... người ngoài mà biết TGD Joéph quan hệ với một người đàn bà khác ... hức”

“cô... ” Joéph tức đỏ mặt, anh mất hết bình tĩnh

“anh hức... anh không nên tức giận như vậy... hức... nếu như không muốn mọi chuyện bị phát tán” cô ả mặc dù đang hơi say nhưng bấy nhiêu rượu thì chẳng ăn thua gì với Célia.

“vậy cô muốn gì?” Joéph hạ giọng

“hừ... muốn gì hả? tôi muốn tất cả.... hức...” cô ả xoay sang anh cười nhếch mép

“bao nhiêu đây đủ để cô cầm mồm của cô rồi chứ?” Joéph quăng một xấp tiền lên quầy bar

“hừm... anh xem thường Célia này quá rồi...hức ... em muốn anh... em muốn chúng ta kết hôn ...” cô ả quàng vai anh

“sao cơ? ... không bao giờ... cô đừng có quá đáng” Joéph hất tay cô ả

“quá đáng... hức... ai mới là người quá đáng... một TGD quan hệ với một cô gái rồi bảo quá đáng, nếu chuyện này mà sáng tỏ.. hức thì ai mới là kẻ quá đáng” cô ả ra vẻ hù dọa

“cô...cô...” Joéph bối rối, anh suy nghĩ một hồi lâu rồi quyết định “nếu cô muốn thì tôi sẽ đến... nhưng... chuyện kết hôn thì không thể được”

“không được ư? nhưng không sao như thế cũng được, nói hãy giữ lấy lời..... hức... không thì chuyện gì đến sẽ đến ...” cô ả nói rồi ngả nghiêng bước đi ra cửa.

Joéph lái xe về nhà với một tốc độ bất cần, tại sao mọi chuyện lại ra nông nổi này chứ... anh chỉ vừa hoà lại với Marie thế mà mọi chuyện lại rối tung.

Một đêm trăng khuyết, những cơn gió mát rượi rít khê qua từng tán lá cây, ba con người, với ba tâm trạng khác nhau, buồn bã, đau khổ và lo sợ.

51. Chương 51

Marie thức dậy với công việc như bình thường, cô đi học (xin lỗi các đ/g nhá, t/g quên giới thiệu Marie là sinh viên trường ĐH thiết kế thời trang Paris, thực sự sorry)

Ngôi trường ĐH, ngưỡng cửa bắt đầu sự nghiệp trong tương lai của Marie, cô luôn luôn đi học đều đặn. Không như những sinh viên khác, Marie là một trong những sinh viên tài năng của trường.

Vẫn còn khá sớm, cô chưa vào lớp vội, Marie ghé vào thư viện gần đó.

“ah...” ‘cạch...’ cô tình cờ va phải ai đó, Marie riu rít xin lỗi và ngồi xuống nhặt sách. Người đó cũng cúi xuống nhặt đồ

“cho tôi xin lỗi ...”

“không... không sao đâu, tôi cũng có lỗi” là một người con trai

“cảm ơn ... chào anh ” cô lạnh lùng quay bước đi, còn người con trai thì hoá tượng, bất động.

người con trai mông lung, anh ta chợt giật mình khi nghe tiếng gọi

“David”

Marie không tỏ ra quá đặc biệt nhưng cô luôn được chú ý bởi nét đẹp tự nhiên của mình. Cô mang vài quyển sách vừa mượn được vào lớp, cắm tai phone, cô bắt đầu chìm vào không gian riêng

‘pắc’ có ai đó giật tai nghe của cô ra, một cách thô bạo

“các bạn làm gì vậy?” Marie lên tiếng vẻ khó chịu

“làm gì à? chỉ muốn nói chuyện với bạn thôi, nhưng nếu không rút phone ra thì bạn không nghe được, vì vậy tôi rút hộ” cô ta cười nhếch mép

“thôi được, bạn nói đi” Marie từ tốn gấp quyển sách lại

“bạn mau theo tôi ra sân sau, tôi sẽ nói” cô nàng đồng danh đáp lại. Marie hiểu quá rõ rồi vì vậy cô không nhận lời

“chuông sắp reng rồi tôi không thể theo bạn” cô dứt khoát

“vậy à?... thôi được cũng không sao, tôi chỉ muốn hỏi tối nay bạn có rãnh không thôi?” cô ả khoanh tay

“có, tôi rãnh”

“vậy bạn không phiền nếu đi dự tiệc sinh nhật của tôi vào tối nay chứ?”

“rất hân hạnh” Marie nói tiếp “cảm ơn bạn đã mời, nếu không còn chuyện gì nữa thì xin phép” nói rồi cô lại tiếp tục sự nghiệp của mình một cách lạnh nhạt. Còn cô nàng kia thì ổng [ẹ]o bước đi.

[nhân vật mới: Vivienne, là bạn cùng lớp với Marie, là một cô tiểu thư nhà quý tộc, tính tình bướng bỉnh, đồng đánh và khá tự kiêu, cô nàng đã ghét Marie từ khi cô bước chân vào lớp, vì trước đó Vivi đã được mọi người bầu là hot girl nhưng từ khi Marie đến, mọi người lại lờ cô đi (thật là có mới nới cũ) vì vậy, cô ta rất ghét Marie và luôn tìm cách phá vỡ hình tượng của cô trước mọi người]

Marie biết Vivi đã ghét cô từ lâu nhưng không tài nào phá vỡ được sự ganh ghét ấy.

Marie trở về nhà, lúc ấy đã là 1h trưa, ngôi nhà lại vắng tanh như thường lệ, cô đoán là không có người ở nhà. Marie tiến về phía chiếc tủ lạnh và lấy ịch hộp sữa, rót ra ly, cô đi lên phòng.

Một bữa tiệc, một bữa tiệc sinh nhật của một tiểu thư như Vivi thì sẽ như thế nào nhỉ: mặc những bộ cánh lấp lánh như công chúa hay là những áo da, giày boot như dân chơi thứ thiệt. Marie không chắc, cô cấp chiếc đt và nhắn gọi

“alo, là Cindy” đầu dây bên kia trả lời

“mình là Marie đây, Cindy, cậu có rãnh không?”

“Marie à? có chuyện gì sao?”

“à không, chắc là bạn cũng nhận được lời mời sinh nhật của Vivi mà, phải không?”

“ừ, nó mời hết lớp, mà có gì không?”

“mình không biết nên chọn bộ nào cho hợp với buổi tiệc nên hỏi bạn”

“à... thì ra là chuyện đó, bạn đừng lo, mình sẽ giúp bạn, chờ mình 15’ nha, mình qua đón”

“ừm, vậy thì cảm ơn”

15’ sau, Cindy đã có mặt ở trước cổng nhà, Marie cùng cô đi đến shop thời trang gần đó

“bạn thật thông minh” Cindy vừa đi vừa nói, câu nói đó làm cho Marie cảm thấy khó hiểu

“ý bạn là sao?”

“thì bạn đã hỏi mình về chuyện chọn đồ đi dự tiệc, bạn thấy đó, Vivi là một cô nàng khó lường, nếu như bạn đến mà mặc những bộ đồ như các nàng công chúa trong cổ tích thì làm trò cười cho đám bạn của cô ta rồi” Cindy cười xòa

“vậy là mình đoán không sai nhỉ, Vivi cá tính như vậy thì chắc không chỉ tổ chức tiệc bình thường”

“bạn nói đúng, thôi ở kia có shop thích hợp kìa, chúng ta vào đó đi” Cindy chỉ tay về một shop bên đường

[Cindy là cô bạn khá thân duy nhất của Marie, cô bạn khá thân thiện và vui tính, cô luôn nắm tắt cả mọi tình hình trong và ngoài lớp một cách nhanh nhất, cô có một cái beauty salon riêng còn gia cảnh là cả một ẩn số.]

Cô cùng Cindy, đi cả cửa hàng và ‘vớ’ cả đồng đồ rồi bắt đầu thử. Cả hai dẫn nhau đến cửa hàng mua quà rồi đến Beauty salon của nhà Cindy

“oh.. chào tiểu thư” người quản lý chạy ra niềm nở “chào cô Marie”

“chú biết phải làm gì rồi đó”

Cindy nháy mắt với chú quản lý và 2 cái búng tay, cả ta nhân viên chạy ra ‘phục vụ’ cả 2 người.

3 tiếng đồng hồ trôi qua, cuối cùng cũng OK tất.

Tại party,

“thưa tiểu thư, cô Marie đã tới” ông quản gia lễ phép

“tôi biết rồi, ông mau đi đi” Vivi nhướn miệng cười nhếch mép, cô ta mặc một chiếc áo ống màu cam và chiếc váy jean ngắn đến đùi làm lộ thân hình khá bốc lửa.

Từ phía cổng của bữa tiệc, hai cô gái cùng với hai trang phục rất cá tính đang tiến vào.

Cindy xuất hiện cùng với chiếc đầm da bò bó sát người và đôi giày cao gót, mái tóc được uốn nhẹ và vén sang 1 bên, trông cô cực kì quyến rũ.

Còn Marie, cô xuất hiện cùng với chiếc áo lệch vai màu đen và chiếc quần jean bó rách gối, cùng đôi giày boot màu đen cao qua đầu gối, mái tóc dài của cô được cột cao, trông cô như người mẫu trên sàn Catwalk chuyên nghiệp.

Cả hai bước vào làm gây mọi ánh mắt đều phải ngoái nhìn.

Vivi ngoác mồm

trong đám đông của buổi tiệc, có một cặp mắt luôn luôn theo dõi Marie lúc cô vừa bước vào.

“David, David...” tiếng gọi làm cắt đứt dòng suy nghĩ của anh

“sao? có chuyện gì?” anh lạnh lùng

“anh là bạn trai em mà, mau đến đây em muốn giới thiệu anh với mọi người” Vivi ồ ồ [e]o

Cô dắt anh đến chỗ của lớp, nơi đó có cả Marie

“mấy bạn.... đây là David Hault, bạn trai mình” Vivi tự hào giới thiệu “anh, đây là các bạn của em”

“sao cơ? đây... đây là David Hault sao?” một đứa con gái la lên

“đúng là anh ấy rồi, chẳng phải anh ấy là hot boy khối trên đây sao?”

“anh ấy thật là đẹp trai quá”

và mọi lời bàn tán cứ như vậy mà nổi lên.

Marie uống ngụm nước, rồi đứng lên rồi ra vườn.

[David Hault, là cậu chủ trẻ tuổi của tập đoàn BeGi (đại) là hot boy kiêm đàn anh trên lớp Marie 2 lớp, anh ta được gọi là tay chơi khét tiếng của các vũ trường lớn nhỏ ở Paris, là một con người của mọi người, tính rất đào hoa và là một con người khó lường]

52. Chương 52

Marie bước ra khu vườn hoa phía sau, ngồi chiếc xích đu trắng, những làn gió nhẹ nhàng lướt qua da mặt thật mát lạnh. Marie mông lung nghĩ về Kevin, nghĩ về những gì đã trải qua, cô có cảm giác mình thật lạc lõng với cái thế giới hào nhoáng này.

Một bàn tay đập lên vai làm cô giật mình

“tôi có thể ngồi đây chứ?” là một chàng trai khá đẹp, anh ta có một mái tóc hung đỏ, đôi mắt màu lam sâu thẳm, đáng người khá nam tính mang nét đẹp của một quý tộc.

“vâng... anh cứ tự nhiên, đây không phải là xích đu của riêng tôi” Marie nói bằng giọng

“cô vui tính thật” anh chàng ngồi xuống cạnh cô “tôi là David, còn cô?”

“anh cứ gọi tôi là Marie, anh ... trông anh quen quen” cô trả lời ngờ ngợ

“cô cũng vậy, ... đúng rồi cô chính là người con gái trong thư viện” David nói như chợt nhớ ra điều gì

“thật trùng hợp” Marie cười mỉm

“vậy à? chúng ta có duyên thật, làm bạn nhé được không?” David đưa tay

“chẳng phải chúng ta đã làm bạn rồi ư?” Marie hồ hững

“ý cô là...?” David tỏ ý khó hiểu

“thì anh là bạn của Vivi, tôi cũng là bạn của cô ấy chẳng phải chúng ta đã làm bạn rồi hay sao?” Marie giải thích

“cô thú vị thật!” David cười xoà

“thật vậy sao? cảm ơn anh” cô cười nụ cười xã giao

“cô cười đẹp lắm cô biết không?”

“thế à? anh cũng vậy, anh mà cười thì háng tá cô gái trong sảnh kia phải xiêu lòng” cô cười hì hì

“vậy còn cô? cô có như vậy không?” David nửa thật nửa đùa

“chẳng phải tôi đã nói là những cô gái TRONG SẢNH kia hay sao” Marie cười một nụ cười thật nữ tính làm David khẽ đỏ mặt “thôi chào anh, tôi phải đi trước” Marie lạnh lùng bước đi.

Tại một góc khuất nào đó trong khu vườn

“mày... mày nhất định sẽ phải trả giá cho việc này” một cô gái nắm chặt chiếc ly, người giãn run.

Kết thúc buổi tiệc cô trở về cùng Cindy mà người mỗi nhừ. Cô lên phòng và ngâm mình vào làn nước mát lạnh. Cô lại nghĩ về anh, tại sao cô cứ mãi nghĩ về anh, cô không còn hiểu nổi chính bản thân, chẳng phải cô là người bỏ rơi anh trước hay sao, vậy mà giờ lại ngồi đây tiếc nuối, nghĩ về chuyện anh và Emi, lòng cô chợt nhói đau. Những giọt nước mắt lại lăn dài trên má, mặn, sao nó lại mặn như thế.

Kevin mệt cả người khi cô bé Emi cứ bám riết lấy anh, lấy hai tay xoa xoa đầu, những hình ảnh của một cô gái lại quay trở về, lần này anh đã thấy khuôn mặt cô, đôi mắt hai mí sâu thẳm, hàng lông mi cong vút, đôi môi nhỏ xinh quyến rũ, chẳng phải... chẳng phải đó là Marie hay sao? ... anh vội vàng lắc đầu, nhưng đúng là cô ấy, nhưng anh và cô chỉ mới quen biết nhau thôi mà, làm sao cô lại xuất hiện trong kí ức của anh, mọi thứ rối như tơ vò.

Joéph loạng choạng với hơi men cay, anh không về nhà, cả tuần nay anh hoàn toàn biệt tích, lúc thì ở bar, lúc thì ở các vũ trường sôi động, mọi thứ đối với anh đều lu mờ, bế tắc.

là tin nhắn từ Célia, Joéph nhói đau, khi đó không phải là Marie, cô thực sự chỉ xem anh là một người bạn và một ân nhân không hơn không kém. Anh nốc hết ly Vodka thứ 4, anh bước ra xe và lái xe đến khu biệt thự nằm ở ngoại ô thành phố.

‘dính....doong...’

Chiếc cổng tự động mở ra, anh lái xe và đỗ ở sân trước. Một cô ả khoác lên mình bộ đồ ngủ màu bordeaux quyến rũ, cô ta uốn [é]o ôm lấy cánh tay anh khi anh vừa mới bước đến cổng.

Trên căn phòng màu hồng đầy mùi nước hoa

“cô muốn gì?” anh bực bội

“em muốn anh” cô ta nói giọng thưa thớt rồi chồm lên hôn anh tới tấp.

Còn anh thì bỗng cốc nhìn thấy Marie hiện ngay trước mắt, không còn tự chủ được nữa, anh lao vào Célia..

53. Chương 53

Marie vẫn bắt đầu một ngày học của mình tại thư viện của trường đại học, nhưng hôm nay cái thư viện như ồn ào hẳn lên, bọn nữ sinh cứ xì xầm to nhỏ, Marie không chú ý, cô vẫn ngồi ở cái ghế quen thuộc gần cửa sổ, đặc biệt hơn là đối diện chỗ của cô đã có người ngồi, dường như là một chàng trai nào đó.

Cô đặt quyển sách xuống bàn và bắt đầu đọc

“ồ, chào cô, thật trùng hợp nhỉ?” một giọng nói quen thuộc

Cô ngược lên và hoàn toàn bất ngờ

“là anh à?”

“đúng vậy, mà cô cũng hay đến đây lắm hả?” David thắc mắc

“hầu hết tất cả các ngày trong tuần, nhưng sao anh cũng ở đây?”

“tôi... tôi chỉ muốn tham khảo vài quyển sách thôi” anh ta cười lên làm bao cô nàng phải ngây ngất nhưng Marie thì đã cúi xuống quyển sách của mình

“thì ra là vậy, vì có bao giờ tôi nhìn thấy anh ở đây đâu”

“cô Marie, có phiền không nếu tôi mời cô 1 tách coffee?” anh ta mở lời

“anh không cần phải khách sáo như vậy, tất nhiên là tôi không phiền rồi” cô cười mỉm

Marie bước đến cửa lớp thì bị kéo giật lại

“cô đi theo tôi” là Vivi

“sắp đến giờ rồi, không được đâu”

“làm ơn đó, tôi thực sự cần cô giúp mà” Vivi nói giọng cầu khẩn

“thôi được” Marie đành đi theo, Vivi dẫn cô đến một bãi đất trống vắng người khá xa trung tâm

“có chuyện gì vậy? Vivi” cô nghi ngờ

“có chuyện gì? mà không biết hay giả vờ không biết?” nhỏ Vivi khoanh tay

“cô muốn gì?”

“tao muốn mày tránh xa anh David” Vivi hầm hầm

“tôi và anh ta chẳng có quan hệ gì cả, chỉ là bạn bè” Marie dứt khoát

“mày tưởng tao tin chắc, chính mắt tao thấy mày dụ dỗ anh ấy lúc ở vườn hoa? mày nên nhớ anh ấy là người yêu của tao...” Vivi cay cú

“tôi không có, nhưng nếu cô đã nghĩ như vậy thì cứ cho là thế đi” Marie cười khinh miệt

“mày... mày...” cô ta cứng họng “tụi bây đâu, mau xử con nhỏ đó cho tao”

cô ta dứt lời là có vài tên đầu sỏ bước lên, khoảng chừng 5-7 tên gì đó. Bọn chúng nhảy vào đánh túi bụi, Marie không còn cách nào khác, cô chỉ có thể đỡ và phản công nhưng chúng quá to lớn, một người cho dù có giỏi võ cỡ nào cũng khó mà địch lại dễ dàng.

Cầm cự được đến tên thứ 5, người cô bắt đầu loạn choạng vì kiệt sức, và một cái dùi vào bụng làm cô đau điếng, rồi ngã quỵ.

“con này mày cũng khá lắm” nhỏ Vivi cười nhếch mép

“mau dừng tay lại” có một tiếng hét làm cả bọn giật mình

“mày là thằng nào? sao dám cản trở chuyện của bọn tao” tên cầm đầu lên tiếng

“tao là ai không quan trọng, bọn mày là đàn ông sao lại đi đánh phụ nữ” anh ta lên tiếng

“mày đừng có nhiều chuyện, mau biến đi chỗ khác, không thì đừng có hối hận”

“tao không đâu cả, có giỏi thì bước qua xác tao đã” anh chàng hùng hổ.

Rồi cả bọn du côn xông vào anh ta, một đập, hai trổ, hai cước và 1 đập là anh ta đã hạ được cả bọn du côn.

“còn cô, mau biến đi, không thì đừng có trách” anh ta quát lớn làm nhỏ Vivi hoảng sợ bỏ chạy, còn bọn đầu gấu cũng vác nhau mà chạy thục mạng.

Anh ta tiến lại và bồng cô lên

“cảm... cảm ơn anh” cô gắng gượng, mặc dù không biết anh ta là ai

“...” anh ta không nói gì mà đưa cô vào xe rồi phóng đi thẳng.

Joéph tỉnh dậy, đầu óc anh quay cuồng, còn Célia dường như đã rời khỏi trước đó, anh ngồi dậy thay đồ và xuống lầu.

“anh đã dậy rồi sao?” là giọng cô ả

Joéph không nói gì mà đi thẳng

“anh ngồi xuống ăn với em rồi muốn đi đâu thì đi” cô ả giọng ngọt xớt

“cô mà cũng có thói quen ăn sáng sao?” anh cười nhếch mép nhìn Célia

“tất nhiên, buổi sáng là quan trọng, anh đừng quá căng thẳng như thế”

Joéph rời khỏi ngay sau khi ăn sáng và cứ thế, một tuần ít nhất là 3 buổi anh qua đêm ở nhà Célia.

54. Chương 54

Sau khi thức dậy, cô cảm thấy người mình mỗi nhừ, đau nhức, đặc biệt là ở phần bụng. Cô choàng mở mắt và ngạc nhiên đây chẳng phải là ...

“em tỉnh dậy rồi à? tôi có mua ít cháo, em mau dùng cho nóng”

“K...Kevin? tại... tại sao tôi lại ở đây?” cô vô cùng ngạc nhiên khi nhận ra đây là căn hộ của Kevin

“tôi tỉnh cờ đi ngang con đường đó, nghe tiếng động và tò mò bước vào, không ngờ lại gặp em” Kevin kể lại

“vậy... vậy cảm ơn anh” cô ngượng ngùng cúi xuống ăn cháo, rõ ràng là cô đã cố tình tránh mặt anh thế mà... .

“tôi muốn hỏi em một điều” Kevin lên tiếng làm cô chột giật mình

“...” Marie nhướn mắt tỏ vẻ anh cứ hỏi

“thật thì... gần đây, trong giấc mơ của tôi... thường xuất hiện một cô gái ...và... cô ấy lại có khuôn mặt rất giống với em...” Kevin ngập ngừng

“không phải, cô gái đó nhất định không phải tôi... làm sao có thể là tôi cơ chứ, chẳng phải chúng ta vừa mới biết nhau hay sao?” Marie bối rối.

“em nói đúng, có lẽ tôi đã nhầm... vậy... em hãy nghĩ ngơi đi... tôi có việc phải đi”

Marie nằm xuống, Kevin bước ra khỏi phòng mà không ngừng nghĩ về cô. Có thật là anh với cô không có quan hệ gì, nhưng tại sao cô gái ấy lại giống Marie đến như vậy.

Như thường lệ, Joéph chuẩn bị rời khỏi nhà Célia sau bữa ăn sáng.

“ọe... ọe...” mặt cô ta bỗng xanh xao thấy rõ.

“này... cô làm sao thế?” Joéph hỏi

“à không, tôi chỉ cảm thấy không khỏe thôi”

“thật là... cứ mỗi lần tiểu thư ăn đồ ăn không hợp thì lại như thế, thật là” bà quản gia lo lắng đưa Célia lên phòng nghỉ.

Tầm 3h chiều, Kevin quay về căn hộ của mình với hy vọng Marie sẽ chờ anh nhưng cô đã đi và để lại tờ giấy. Kevin bỗng dưng thấy lòng trống trải dường như anh vừa để mất một thứ gì đó quan trọng.

Marie trở về nhà mà không tài nào ngừng nghĩ về anh về sự trùng hợp mà ông trời đã sắp đặt cho cô và anh. Marie bước sang phòng của bà Christian.

‘cộc cộc’

“là ai đấy?” bà Christian nói vọng ra

“là con thưa mẹ”

“con mau vào đi”

“ạ vâng”

“con có chuyện gì muốn nói với ta à?”

“con... thưa mẹ... con sẽ về Việt Nam”

“vậy... vậy sao? vậy thì ta chúc con về bình an”

“con... con cảm ơn mẹ, con thực sự cảm ơn mẹ đã nuôi dưỡng con suốt trong thời gian qua” Marie cuối đầu chào bà lần cuối rồi bước ra ngoài

“có lẽ... như vậy sẽ tốt hơn cho các con ...” bà thở dài

Marie về phòng chuẩn bị quần áo và ra sân bay để mua vé.

JOéph quay về nhà (nhà thực sự)

“con đi đâu mà lúc nào cũng 1 tuần 3 buổi là con lại ở bên ngoài”

“con đi công việc mà” Joéph nhăn nhó

“còn đừng có nói dối mẹ, dù gì con cũng đã lớn cả rồi, mẹ không muốn can thiệp vào đời sống riêng tư của con” bà Christian nói rồi lặng lẽ lên phòng.

Joéph lên phòng thay áo và suy nghĩ mông lung, gần cả mấy tuần nay anh chẳng thể nào gặp được Marie, phải chăng là tình cờ hay là cố ý, anh là người tránh mặt cô.

“cho tôi một vé đi Việt Nam vào sáng mốt”

“vâng quý khách vui lòng đợi một lát, chúng tôi sẽ sắp xếp cho cô” cô tiếp viên vui vẻ mỉm cười.

Marie mua vé xong và rời khỏi sân bay, cô ghé vào một cửa hàng lưu niệm gần đó.

Sáng hôm sau, cô đến trường và làm thủ tục chuyển trường.

“mày còn dám quay lại đây nữa sao?” là VIVI, cô ta hung dữ

“cô đừng lo. tôi sẽ không còn gặp cô nữa đâu” Marie lạnh lùng đáp

“cái gì? định trốn à? không dễ vậy đâu?” cô ta hăm dọa

“muốn nghĩ thế nào thì tùy cô, chào” Marie bước đi thẳng làm cô ả tức bầm gan tím mặt, nhưng sau đó lại quay trở về nét ‘yếu điệu’ ban đầu

“ôi, David, anh đến tìm em à?” giọng VIVI ngọt như mật

“nói đi, cô đã làm gì Marie” anh ta quát tháo vài VIVI

“anh nói gì? em không hiểu”

“cô đừng có mà giả vờ, có người đã thấy cô dẫn Marie đi đâu đó. rồi bây giờ cô ấy lại làm thủ tục chuyển trường” anh ta gắt

“tại sao anh lại quát vào em như thế? em mới là bạn gái của anh mà, tại sao... tại sao anh lại đi bênh con nhỏ đó” Vivi cay cú

“bạn gái ư? đó là cô tự nói đó chứ? cô đừng có mà con nhỏ này nhỏ nọ, cô ấy hơn cô gấp trăm lần” David quát thẳng vào Vivi và bỏ đi làm cô ả ê mặt không nói được lời nào

“mày... chính mày đã phá hoại mọi chuyện. Tao nhất định sẽ không bao giờ tha thứ ày” Vivi nắm chặt hai tay

Còn David thì đuổi theo Marie

“Marie.. MArie”

Cô quay lại khi nghe tiếng ai đó gọi tên mình, thì ra là David, đúng rồi cô nợ anh một chén café

“có chuyện gì sao, anh David”

“chúng ta có thể nói chuyện một lát không?”

“vâng”

Cô cùng David ghé vào một quán café gần đó.

“anh có chuyện gì muốn nói với em sao?”

“anh chỉ muốn hỏi, tại sao em lại chuyển trường? có phải là vì Vivi, cô ta đã làm gì em” David hỏi dồn

“không... Vivi không làm gì em cả, em chuyển trường vì có lí do riêng” Marie quơ quơ tay phủ nhận

“thật sao? thật bất lịch sự nhưng anh có thể biết đó là việc gì không?” David thắc mắc

“chuyện này... xin lỗi anh nhưng em không thể nói được, mong anh thông cảm... nhưng tuyệt đối là không liên quan đến Vivi đâu” Marie khẳng định

“vậy thì thôi, anh sẽ không hỏi nữa nhưng ... nhưng liệu anh có thể hỏi em một câu?” David ngập ngừng

“vâng?”

“anh có thể làm bạn trai em chứ?” David đột ngột hỏi làm MArie hơi sững

“chẳng phải... anh là bạn trai của Vivi?”

“không... chỉ là cô ta nhận vợ thôi... thực sự anh... anh chỉ thích em thôi, Marie à... hãy làm bạn gái anh nhé”

“em... em... xin lỗi nhưng em không thể, cảm ơn anh đã bày tỏ nhưng em thật sự không thể” MArie bối rối

“em không cần phải trả lời ngay nhưng em chỉ cần biết là tôi yêu em” David nắm lấy bàn tay cô

“không... em xin lỗi... em phải đi trước” cô vội vã rời khỏi quán và đi nhanh về nhà, lòng cô hoảng loạn, cô thật sự rối bời.

Tầm 6h 30' tối, tại phòng cô. Marie đang ngồi thu dọn đồ thì tiếng tin nhắn điện thoại vang lên,

Là tin nhắn từ David, Marie cảm thấy hơi hoảng khi nhận được tin nhắn ấy, cô có nên đến hay không, tại sao anh ta lại làm như thế, cô cảm thấy thật sợ hãi. Nhưng quyết định cuối cùng của cô vẫn là sẽ đến, nhưng cô sẽ đến nói với anh ta rằng cô đã có người yêu và muốn anh với cô chỉ là bạn.

55. Chương 55

Chiếc taxi dừng lại trước cổng nhà háng, Marie mở cửa xe và bước vào trong. Vì David đặt phòng V.I.P nên cô phải đi lên lầu 2.

“cô ấy, chính là cô ấy nhưng tại sao cô lại ở đây?”

Marie mở cửa phòng và bước vào, căn phòng nồng nặc mùi rượu, còn David thì đang say mềm với ly rượu với đi một phần ba trên bàn

“David, anh mau tỉnh lại đi David” cô khẽ lay anh ta

“là... hức... em hả... hức... anh vui... hức quá... hức” anh ta lèm bèm

“anh làm gì mà uống say như vậy?”

“anh... hức... anh không có... hức say” anh ta cô chấp

Không còn cách nào khác, cô trả tiền và đỡ anh ra ngoài.

Bắt chiếc Taxi, cô chẳng biết nhà anh... nhà cô thì không được, không còn cách nào khác, cô thuê một phòng ở khách sạn gần đó.

Mở cửa phòng, cô đỡ anh lên giường và ngồi xuống cho đỡ mệt, định đứng dậy thì bỗng có một bàn tay kéo cô giật lại và ép cô xuống giường.

“anh... anh làm gì vậy?”

“em... em đừng hòng chạy thoát khỏi tôi... tôi yêu em...” anh ta cúi người xuống và hôn lên môi cô, một nụ hôn cưỡng ép.

“anh mau bỏ tôi ra, đồ dê tiện... mau tránh ra...” Marie đang gào khóc, nước mắt cứ tuông ra nhưng hấn ta không tha cho cô

1 tay hấn khóa tay cô còn tay kia thì sờ mó khắp người

Chiếc cúc áo thứ nhất... rồi chiếc cúc thứ hai và chiếc cúc cuối cùng cũng được mở ra...

56. Chương 56

‘rầm’ một tiếng động mạnh bất chợt xảy ra

“mày mau buông cô ấy ra... đồ chết [ti]ệt” là Kevin

“mày là thằng nào?” David loạng choạng, thực sự thì hấn ta chưa xay, chỉ giả vờ rồi đánh lừa cô thôi

“tao là bạn trai cô ấy” Kevin nói dứt khoát, rồi đá mấy cái vào bụng David, hấn ta nằm lăn lộn, đau đốn trên sàn.

Marie hoảng loạn, cầm vội áo và chạy nhanh ra ngoài, cô chạy mãi chạy mãi... những hình ảnh của tên dê tiện đó làm cô cảm thấy ghê tởm và sợ hãi, cô không còn đủ bình tĩnh nữa rồi... cô cứ chạy mãi cho đến khi...

‘kétttt.....’

Kevin không còn gọi được tên cô, mọi thứ hình ảnh của kí ức như đổ dồn vào đầu anh, tiếng thắng xe, tiếng mọi người, một cảm giác sợ hãi và dâng lên trong anh, thời gian như ngừng lại. Nhanh như cắt anh vút qua, ôm chầm lấy cô và ngã về bên vĩa hè... một cách thật bất ngờ... đầu anh đau nhói và anh ngất lịm đi trông tiếng kêu khản đặc của Marie.

Cô không còn muốn suy nghĩ gì nữa cả, mọi thứ rối tung, một lần nữa anh lại cứu cô và một lần nữa anh vì cô mà gặp tai nạn.

‘ò...e....ò....e...ò....e...’ tiếng xe cứu thương vang dài suốt chặn đường đến bệnh viện.

1 tiếng sau, tại phòng hồi sức

Marie tỉnh dậy, khắp người cô đau nhức, đôi mắt cô đỏ sọc và sưng húp lên vì những giọt nước mắt lo lắng. Ổn rồi... mọi chuyện đã ổn rồi, anh chỉ bị chấn động nhẹ thôi...cô thở phào nhẹ nhõm. Cầm lấy tờ giấy viết gì đó và để lên bàn, cô tiến lại gần đến giường anh, cô khẽ đặt lên trán anh nụ hôn luyến tiếc

“hãy tha lỗi cho em nhé... đừng vì em mà bất chấp tính mạng như vậy... hãy quên em đi, mãi mãi quên em đi... như vậy sẽ tốt hơn... Vương ạ” cô nói khẽ rồi quay bước

“cô nghĩ như vậy sẽ tốt hơn sao? cô nói đi, cô đã ra đi không một lời từ biệt, tôi đúng là một thằng ngốc, vì người như cô mà đã xém bỏ mạng đến 2 lần...” là anh, chính là anh, mọi kí ức đã hiện về.... một cách rõ ràng nhất, anh đã nhớ lại tất cả.

“anh... ” cô quay lại và thực sự bối rối

“cô nghĩ tôi sẽ cho cô đi dễ dàng vậy sao? tôi sẽ không bao giờ... không bao giờ tha thứ cho những gì cô đã làm với tôi...” anh chạy đến và nắm chặt vai cô... một nụ hôn... một nụ hôn mãnh liệt... như tình yêu của họ...

6 năm sau

“Bộ sưu tập thời trang mùa hè nổi tiếng ‘Destiny of love’ do chính phu nhân của tổng giám đốc tập đoàn thời trang MK thiết kế hiện nay đang là mốt thịnh hành của giới trẻ, chị có thể cho chúng tôi biết nhờ đâu mà chị có ý tưởng thiết kế đột phá như vậy không ạ?” cô phóng viên xinh đẹp

“thật ra... đây là kinh nghiệm tình yêu của tôi, qua bộ sưu tập thể hiện được những gì mà chúng tôi đã trải qua”

Kết thúc buổi phỏng vấn, tại hậu trường

“mama... mama...” tiếng của hai đứa nhóc đứa trai đứa gái cỡ 2 tuổi

“ôi... Jay, Jin của mẹ... con đến rồi ạ?”

“mama... mama... papa... papa...” thằng bé và con bé vừa nói vừa chỉ tay về phía ngoài cửa, một quý ông mặc vest lịch lãm bước vào, anh ta mang theo một bó hoa hồng đỏ thắm

“chúc mừng em yêu, thằng Jay với con bé Jin cứ nhất quyết đòi gặp mẹ mới chịu... mà anh cũng nhớ mẹ nó nên đưa nó đến đây” anh ta cười một cái làm cho các cô nàng gần đó phải tiếc hùi hụi.

“anh càng ngày càng dẻo miệng...” cô mắng yêu

“không như vậy thì thằng khác nó cướp mất vợ yêu thì làm sao đây?”

“anh này...” cô thẹn thùng, ba bố con đặt nhẹ lên má cô một nụ hôn, là nụ hôn của hạnh phúc. Giới thiệu nhân vật mới (có cần không nhỉ) là cậu nhóc Jay và con nhóc Jin là kết tinh tình yêu của 2 nhân vật chính, năm nay mỗi đứa gần được tròn 2 tuổi.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-yeu-em-co-be-ngoc-cua-toi-i-love-you-my-stupid-girl>